

BORILACKE VESTI

BROJ 61

CENA 800 DINARA

NINĐA

ČOVEK KOJI JE UBIJAO STRAHOM

DEREK FINEGAN

ČOVEK KOJI JE UBIJAO STRAHOM

SERIJA
Borilačke veštine

NINJA

Naslov romana:
**ČOVEK KOJI JE UBIJAO
STRAHOM**

Autor:
Derek Finegan

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Sterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Recenzent:
Slobodan Lukčić

Lektor:
Mica Trifunović

Korektor:
Nada Maksimović

Slog i štampa:
»Litopapir«, Čačak

© 1988. DEN PRESS

NINJA 61 — JUN 1988. GODINE

Izdaje NIRO »Dečje novine«, 32300 Gornji Milanovac, Tiho-
mira Matijevića 4, Telefoni: (032) 712-247 lokal 28 uredništvo
i 714-250 prodaja. Telex: 13731. Izdavački savet: Anđelka Mi-
lojković (predsednik), Milica Bogojević, Ljiljana Jeremić,
Vera Smrekić, Anđelko Vidosavljević, Dragica Mićović Mi-
roslav Joković, Miladin Marković. Nada Maksimović, Ružica
Vukašinović, Vesna Jelisijević, Gojko Štulović, Svetlana Mi-
jačević. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milano-
vcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu
60811-620-257310-03292.

DEREK FINEGAN

ČOVEK KOJI JE UBIJAO STRAHOM

Džoni Jamaguči obližnu iznenada suve usne pokušavajući da kroz objektiv svog fotoaparata i užasno prljavo staklo kola u koja se zavukao uhvati što više detalja onoga što se zbivalo samo pedesetak jardi dalje.

Pedeset jardi, ali mu se činilo da to rastojanje predstavlja ogromni ponor širok mnogo hiljada milja i dubok neko liko stotina godina. Ako uopšte mogu postojati ponori čija se dužina meri godinama...

Vlažne od znoja, ruke su mu drhtale, nervozni prsti ni kako nisu uspevali da izoštre sliku u objektivu. To prljavo staklo kretije, ili...

Ili mu se možda magli pred očima? Zašto?

Od straha? Gađenja?

»Koji ti je davo, Džoni?«, reče on oštro sebi u mislima, dok su mu se usne bezglasno pomerale. »Video si ti već mnogo toga kroz ovaj objektiv, čoveče! Šta ti je noćas?«

Da, četrnaest godina rada za jedan od najvećih novinskih sindikata Amerike, u užasnoj konkurenciji gomile mladića sličnih njemu, trebalo je da su ga već otvrdili prema ovakvim prizorima.

Ali nisu...

U redu, nije bio prva liga i toga je bio svestan. Nema Pulicerove nagrade za Džonija Jamagučija, nema naslovnih strana velikih časopisa. Nije važno. Njegovi šefovi bili su zadovoljni slikama koje je do nosio iz svih krajeva sveta i — što je još važnije — njima je bio zadovoljan i on sam.

Načinio je već i nekoliko jako dobrih stvari, ipak.

Kao onda u Ohaju kada ga je čista sreća dovela u blizinu aviona koji se srušio odmah posle poletanja. Dve ili tri fotografije olupine u plamenu, onaj momak koji nosi na rukama mrtvo dete dok mu buktu odeća na ledima, debela žica na sa izgoralom kosom i licem izbezumljenim od bola, te slike su obišle svet. Bilo je i gorih, ali urednici listova dobro znaju gde je granica onoga što čovek može svariti zajedno sa doručkom dok čita novine.

Kao onda u Kampučiji. Jedna od dve zaraćene strane, ni je ni važno koja, napravila je masakr u selu, jednom od hiljada sličnih u delti Mekonga. Američki marinci, i Jamaguči sa njima, stigli su sat ili dva posle toga.

Čudno, sve te scene nisu ga dirnule kao ova ovde...

Kako to?

Možda je od svega strašnija ova užasna tišina u kojoj se sve odvija. Kao televizor sa isključenim tonom...

Li te baktije. Svetlost im je krvavo crvena, a u vlažnom i toplom vazduhu gore nemirno u rukama ljudi koji nepomično

stoje, formirajući pravi prsten od vatre oko neme scene uz zid naherene šupe u crnačkom delu Grinzdejlja.

Njegov aparat tiho škljocna. Ovo će biti dobra slika, znao je...

Teleobjektiv će dočarati užas na licu Crnca srednjih godina, očaj u široko razrogačenim očima; videće se svaka krupna kap znoja kako blista na svetlosti baktiji. Krupni ljudi u belim šiljatim kapuljačama koji stoje iza njega predstavljaju odličnu pozadinu...

Samo...

Znao je da ovu sliku neće videti mnogo očiju. Flanders, njegov šef, bio je veoma jašan, na brifingu, pred sam polazak u Alabamu.

»Dole se sprema gadna gužva, momci«, rekao je nemarno po običaju. »Hoću dobre priče i dobre slike o tome kako ti prokleti crni majmunji zloupotrebljavaju to što je glupi zakon na njihovoj strani...«

Jamaguči je pogledao Plamera, a ovaj mu se osmehnulo krajem usana. Podigao je sa dva prsta telegram od njihovog dopisnika iz Alabame i pokazao ga Flandersu.

»Krejn ovde pomanje Kju-kluks-klan«, rekao je ironično. »Šta sa njima?«

»Krejn je prokleta budala!«, prasnuo je na to Flanders i svi su znali da će bridling uskoro biti završen. »Kao i ti, Plamere! Kju-kluks-klan je još samo šačica momaka koji šetaju okolo u smešnim kostimima i ništa više! Možda su nekada bili nešto na Jugu, ali sada su marginalna pojava! I ne interesuju me! Razumete li, vas dvojica – oni me ne in-te-re-su-ju!«

Poruka je bila jasna, toliko jasna da on i Plamer, na putu do Grinzdejla, nisu čak ni razgovarali o Flandersu. Najzad, obojica su dobro znali ko ja strana hleba je premazana buterom. Flanders će dobiti ono što želi, a i Džonijeva i Plamerova arhiva obogatiće se slikama i pričama koje niko ne želi.

Za sada...

»Volio bih da je Flanders sada ovde«, mislio je Jamaguči, grozničavo snimajući sliku za slikom. »KKK postoji ovde u Grinzdejlu, i ne samo da postoji, već...«

Po prvi put tišinu oko njega probi zvuk natik priguše-

nom rezanju. Kroz sočivo objektivna on vide kako Crnac snagom očajnika na trenutak uspeva da poremeti skladni krug belih ogrtača i kapuljača oko sebe, urlajući kroz debeli povez oko svojih usta.

Ne osećajući kako mu se krpne kapi znoja silvaju niz lice, ne osećajući već mokru košulju soplejenu za leđa, on je pravio snimak za snimkom, ne svesno mimijajući za sebe kroz zube

— Skloni se ti, kučkin sine... Tako, proklet bio! Još korak... hajde... hajde, glupane, hajde... mrdni već jednom!

Kao da ispunjavaju njegove želje, ljudi u belim ogrtačima Kju-kluks-klana se razmakose, otkrivajući oku njegove kamere ono što se sprema. Stežući zubima usnu da ne bi ispustio neki preglasni šum. Jamaguči malo pomeri kameru, očekujući svoj trenutak.

Neko je u onoj malopredašnjoj gužvi nožem isekao Crnceve pantalone i ostavio ga potpuno nagog, sa telom koje je blistalo od znoja na svetlosti baklji, pritisnuto od dvojice snažnih ljudi uz sam zid šupe u polazaju razapetog Isusa.

Jamaguči još jednom pritisnu okidač kamere; učinilo mu se da u mrtvoj tišini punoj na petosti taj zvuk odjekuje kao eksplozija...

Šta to ti prokleti ludaci pokušavaju da urade? Neće valjda...

Oh, bože!

Jedan od onih koji su sve dotle stajali po strani sada je prilazio raspetom Crncu, a sve tlošt baklji presijavala se poput krvi na dugom i uskom se čivu noža koji je držao pred sobom. Položaj noža i ispružena leva ruka jasno su govorili šta smeru.

»Oh, kakva slika!«, prolete Jamagučiju kroz glavu dok je instinktivno pritiskivao okidač. »Čoveče, kakva slika!«

Ispruženom levom rukom čovek pod šiljatom belom kapuljačom uhvati opušteni Crnčev ud i podiže nož kao da želi da svi što bolje vide pokret kojim će osakatiti nemoćnu žrtvu.

»Ako nađem izdavača koji će se usuditi da ovo objavi«, mislio je Jamaguči, »onda čak ni Pulicerova prokleta nagrada nije više neostvarljivi san... Pazi, Džoni, do đavola, sad će mu ga otfilkariti!«

NE!

Jamagučijeva usta otvoriše se na krik, ali on uspe da ga priguši u grlu, iako se krik ne bi ni čuo u iznenađenom vrisku koji je odjeknuo u horu ljudi u belim kapuljačama. Njegovi prsti i oči, međutim, znali su svoj posao i bez svesne kontrole mozga; kamera je škljocala i škljocala i škljocala, hvatajući svaki detalj prizora koji je samo trenutak ranije bio gotovo statičan, a sada se pretvorio u zbrku mračnih senki i pokreta, samo naznačenih sve slabijom svetlošću baklji ispuštenih pod noge.

Čoveka koji se upravo spremao da kastrira Crnca, nešto je pogodilo i odbacilo unazad. Pao je na leđa raširenih ruku i ostao da leži, nepomičan. Mrtav.

Vrisak okupljene gomile, a onda...

Jamaguči odmahnu glavom. Ne, ovo je nemoguće. Ovo je košmar, noćna mora... delirijum...

Senka koja je sa krova šupe pala među ljude u šiljatim belim kapuljačama kretala se brzinom misli, sejući smrt nekim dugim blistavim i vitkim predmetom koji je imala u rukama. Beli ogrtači su bez šu-

ina popuštali pred tim demon-
skim sečivom, bojili se krvlju,
otvarala se na neočekivanim
mestima da istresu na tle delo
ve tela, rasutu utrobu, čitave
mlazeve krvi.

Baklje su padale po tlu, ga-
sile se u lokvama krvi koje
čak ni suva zemlja Alabame
nije uspevala tako brzo da po-
pije. Neki su pokušavali da se
odupru, neko je uspeo da is-
pali čak i hiato iz revolvera,
ali je crna senka i dalje seja-
la smrt oko sebe kao neumorni
zetelac, ne zastajući ni trenu-
tka, ne dajući Jamagučiju nije-
dnom priliku da je uhvati čvr-
sto u objektiv i ostavi zauvek
urezanu na filmu.

Jamaguči prigušeno zastanja
kad shvati da je ispucao čitav
film. Oh, zar baš sada to da
mu se desi...

Tamo, pred zidom šupe, nije
bilo više nikoga. Spustio je ka-
meru drhtavim rukama i pro-
trijao oči, kao da želi da se
uveri da ne sanja. Gotovo je
dotakao čelom staklo vetrobra-
na nagnjući se da bi što bolje
video.

Nagi Crnac je negde nestao,
isto onako bitno i zagonetno
kao i senka koja je za svega
nekoliko sekundi doslovno po-

kosila grupu od petnaestak pri-
padnika Kju-kluks-klanu...

— Šta se to dogodilo? — pro-
štenja Jamaguči. — Neka mi
neko, do đavola, kaže šta se to
dogodilo!

Tišina...

Šumno je ispustio vazduh iz
pluća i pipajući, ne usudujući
se da skine pogled sa prizora
pred sobom, vratio kameru u
torbicu okačenu preko ramena.
Iz torbe je izvukao drugu sa
neupotrebljenim filmom.

— Šta sada snimaš? — upitao
je sebe kada je ponovo pogle-
dao kroz objektiv. — Tamo
više nema ničega, čoveče...

Da li...?

Da li sme toliko rizikovati
da izađe iz svog skrovišta i pri-
đe mestu posejanom leševima?

Pomisao na toliko efektne
slike bila je jača od straha.
Snažni blic omogućio mu da
načini gotovo idealne fotogra-
fije, a, sem toga...

Sem toga, do đavola, možda
je baš ovo ono što Flanders oče-
kuje od njega?

Izašao je iz kola, tresući se
od straha, upola izbezumljen
prodornom škripom njihovih
vrata. Osvrtao se, nepomičan,
kao zver koja traži izlaz iz la-
virinta u koji je upala.

Nigde nikoga. Ali to ne može trajati dugo.

Onaj pucanj maločas morao je nekome privući pažnju, iako čak i najbliži susedi sada čuče iza čvrsto zaključanih vrata i ne usuđuju se ni noseve da promole na ulicu. Policija će uskoro stići, ili odred Nacionalne garde koji je guverner poslao da bi predupredio nemire u Grinzdejlju, a onda, zbogom i kamerama i filmu u njima!

Još jednom je Jamaguči savladao strah, otkinuo se od kola i gotovo potrčao prema prostoru ispred šupe, uočavajući svakim korakom nove detalje.

Da, krv se cnela po tlu u ogromnim lokvama... a svud unaokolo ležala su tela u nekada belim ogrtačima, pod kapuljačama. Tela i njihovi delovi...

Tamo ruka čiji prsti još stiskaju dršku pištolja... Onda glava, skrivena kapuljačom, čitava tri koraka od smešno skrivenog tela... Utroba prosuta po zemlji, creva u neurednoj hrpi u koju ih je poslednjim atomom snage skupio njihov nekadašnji vlasnik u predsmrtnoj borbi...

Blic blesnu. Jednom, drugi, treći put...

»Fantastično!«, mislio je Jamaguči, sada već potpuno uredsreden samo na svoj posao. »Momak koji je ovo uradio brz je kao sami đavo... i đavolski vešto rukuje onom svojom sabljjetinom, ili šta je već bilo. Čovek bi gotovo pomislio da...«

To se događa dosta često kod ljudi koji dugo odbijaju da sebi priznaju ono što im podsvest neprestano šapuće. Naglo ukočen u mestu, nalik statui foto-repontera, a ne više živom čoveku, Jamaguči iznenađeno shvati da zna ko je za svega nekoliko sekundi izvršio ovaj fantastični pokolj...

Odlomci starih japanskih legendi, zanimljivo štivo u detinjstvu, prezreni kasnije kada se potpuno uklopio u svoj krug Amerikanca japanskog porekla, naglo su mu se vratili u pamćenje.

Japan je pre mnogo stotina godina već upoznao ovakve prizore. Svaki Japanac zna bar jednu legendu o ubicama koji dolaze iz tame da bi ponovo nestali u njoj kada obave svoj krvavi posao.

Pobelele usne se pomeriše i preko njih pređe glas nalik cviljenju.

— Gospode bože... gospode bože... pa ovde je bio...
NINJA!

Samo nepune dve milje dalje, Grizdojl je izgledao potpuno drukčije. Naherene drvene kuće i prljave ulice bez tra ga asfalta i zelenila smenile su široke avenije oivičene širokim zelenim površinama i drvoredi ma koji su krili uredne nizove prostranih prizemnih kuća imu čnijeg srednjeg sloja.

Ovde je takođe bilo tiho i mirno, ali bez one napetosti koja je treperila nad crnačkim kvartom: američki san na korak od ostvarenja, govorila je ta slika...

Ipak...

Ipak, jedna senka bešumno, munjevito preseče široku asfaltnu traku ulice i izgubi se među grmljem na suprotnoj strani, tako brzo da čak ni pažljiv posmatrač ne bi smeo da se za

kune kako je zaista nešto vi-
deo.

Činilo se da se i visoka, sočna trava, redovno zalivana od pažljivog vlasnika, odmah ispravlja kako ne bi ostavila ni kakav trag prolaska te neobične pojave, skrivene crnim kostimom. Nad levim ramenom štrcalo je nešto nalik dršci mača sa malim, jedva приметnim branikom, ali prilika bez ikakvog šuma prođe kroz grmlje kao da se ono uopšte i ne nalazi tu.

Na zadnjoj strani zgrade koju je čovek u čunom hitro i nečujno obišao jedan prozor je bio osvetljen, ali se on ne uputi prema njemu.

Zastao je kraj drveta čija se krošnja spuštala nisko nad travnjak i jedna njegova ruka se podiže, izvlačeći iz spleta lišća nevelik zamotuljak. Kao i do tada, sve njegove kretnje bile su hitre i ekonomične. Za tili čas svukao je sa sebe uski kostim i na trenutak ostao potpuno nag. Divno građena visoka i mišićava figura muškarca koji savršeno dobro poznaje sve mogućnosti svog tela.

Crne kapuljače, koja mu je dotle skrivala glavu i lice, nestade u uskoj tamnoj torbi sa

kaišima, nalik torbi za golf, za jedno sa kostimom i dugim mačem u koricama. Čovek kratke crne kose i preplanulog, od lučnog lica, sigurnim pokretom već je na sebe navlačio običnu odeću sportskog kroja.

Petnaestak sekundi od trenutka kada je zastao pod drvetom, on je bio potpuno presvučen, a torba sa oružjem i kostimom nestala je u svom skrovištu od lišća. Po navici se osvrnuvši, čovek koji je nosio kostim i oružje ninde oprezno priđe osvetljenom prozoru.

Da li je on zaista ninda? Jer, legenda kaže da svetu tajnu ninducua može upoznati samo rođeni Japanac...

Džoni Jamaguči verovatno ne bi mogao da odgovori na takvo pitanje. Uopšte, postojalo je svega nekoliko ljudi na ovoj planeti koji bi odista mogli da odgovore na njega.

Svejedno...

Tamnoplave oči pažljivo su proučavale ono što se nalazilo sa druge strane prozora, u velikoj dnevnoj sobi uređenoj sa više ukusa nego novca, zadržavajući se najviše na licu čoveka koji je opušteno sedeo u udobnoj fotelji sa zaboravljenom čašom viskija u ruci.

Lice čoveka od trideset pet šest godina još uvek je pokazivalo odlučnost, uprkos salu koje je nastojalo da umeksa orte i zaobli snažno telo. To lice, međutim, bilo je puno napetosti, zabrinuto i mračno...

Napolju, drugi čovek je strpljivo čekao, proučavajući to lice. Mnogo toga se može doznati posmatrajući čoveka koji ne zna da ga posmatraju.

Zvonjava telefona je u tišini odjeknula kao zavijanje sirene na uzbunu. Čovek u fotelji se trgao, gotovo ispuštajući čašu, na licu mu na trenutak zaigra izraz straha koji brzo zameni odlučnost.

— Da! — izgovorio je oštro u mikrofoni.

Čak i za izoštrena čula čoveka koji se skrivao napolju glas iz slušalice bio je preslab da bi uhvatio koju razgovetnu reč, ali je on znao šta znači ovaj iznenađni kasni poziv i preko usana mu prelete senka osmeha.

— Prokletstvo! — reče čovek u sobi besno. — Prokletstvo, kako se to dogodilo? Gde si ti bio, Fuleru? U nekom salunu kao i obično, zar ne?

Glas sa druge strane pokušavao je verovatno da se oprav-

da, jer se na licu njegovog sa govornika videlo gađenje i ne verica.

— U redu, u redu! — reče umorno i rezignirano. — Idi do đavola... Pošalji jedna patrolna kola po mene. Pa jasno, odmah... ili si možda mislio da ih pošalješ idućeg meseca!

Vrata na dugoj strani prostorije otvorila su se u času kada je on besno tresnuo slušalicu na njeno mesto, mrm-ljajući pravke kroz stisnute zube.

Čovek koji je upao bio je približnih godina, ali je njego vo moćno telo bilo u izvanrednoj fizičkoj kondiciji i on je svojih dve stotine četrdeset ili pedeset funti nosio sa lakoćom koja je nagonila na divljenje.

Grubo, preplanulo lice, duga plava kosa zalizana unazad sa čela i iza ušiju, upitan osmeh na licu.

— Nešto se dogodilo, Mič?

Mič sa gađenjem iskapi čašu sa viskijem i odmahnu glavom.

— Ono čega sam se bojao. Pite — reče promuklo. — Po čelo je...

— Neko je ubijen?

— Ubijen... pa, moglo bi se tako reći.

Plavokosi ga pažljivije pogleda. Mič se besciljno vrteo po sobi, kao da nešto traži.

— Ako tražiš svoju odeću — reče onaj koga je nazvao Pitom — moraš se vratiti u spavaću sobu, čoveče. Pretpostavljam da izlaziš, a? Ko je ubijen?

— Saznaćemo... za dan ili dva. Uglavnom.

Plavokosi se isceri, stajući kao planina pred svog sagovornika.

— Mič — reče — pozvao si me ovamo da bih ti pomogao, do đavola! Šta sada znače te zagonetke?

— Oh, u redu... Mislim da još uvek pokušavam da ubedim sebe kako je ona pijanica Fuller sve sanjao i kako je ono što mi je maločas rekao glupa izmišljotina.

— Šta se dogodilo, Mič?

— Neko je ubio okupljene pripadnike Kju-kluks-klanu. Četrnaest ili petnaest njih. Fuller nije siguran u tačan broj... znaš, neka od tih tela bukvalno su raskomadana...

-- Bomba?

— Ne. Mač ili sablja...

Plavokosi odmahnu glavom.

— Gluposti, Mič. Taj tvoj

Fuler ipak je bio pijan. Kako...?

— Nemoj mene da pitaš kako, do đavola! — prasnu Mič. — Fuler tako kaže!

— Vrlo dobro Poći ću s tobom da pogledam i to čudo...

— Žao mi je, Pite. Ovo je službeni posao okružnog tužioca i ti tu nemaš šta da tražiš...

— Je li? A kojeg si me đavola onda dovukao ovamo? Mi sliš da mi je bilo dosadno u San Francisku?

— Možda sam pogrešio što sam to učinio — zamisljeno reče Mič. — Učinilo mi se kao dobra ideja, ali sada, kad krv teče potocima...

— Bila ti je potrebna moja pomoć, Mič. A sada ti je potrebija nego ikada. Do đavola, sam si mi rekao da ne veruješ tom Fulleru!

— Tvoja pomoć, Pite. Mog ratnog druga iz Vijetnama. Ni sam očekivao da ćeš povesti i prijatelje. A naročito ne da će jedan od tih »prijatelja« biti devojka koju bih gotovo mogao nositi na dlanu koliko je sitna!

— Ako ti njih dvoje smetaju, mogu i da odu, Mič... Najzad, oni su krenuli iz prijateljstva prema meni. Znaš već

ono: prijatelja mojih prijatelja i moji su prijatelji...

— U redu, u redu... Ne mogu sada da razmišljam o svesmu tome. Pođi sa mnom, ako već hoćeš. Ali, čuvaj se Fule-
ra, on je gadan tip. Idem da se presvučem, petrolejna kola samo što nisu stigla da me pokupe.

Ostavši sam, plavokosi se zagleda pravo u prozor i čovek na drugoj strani okna lako zadobova prstima po staklu, dajući znak da je tu. Pit se osmehnu i pokaza glavom prema drugoj strani kuće.

Još jednom dotakavši vrhovi ma prstiju staklo, tajanstveni noćni posetilac produži duž zidnog zida zgrade. Jedan od mračnih prozora bio je podignut i on hitro i vešto, kao gušter, skliznu kroz njega i uspravi se u unutrašnjosti prostorije u koju je dospao.

— Lesli? — tih šapat iz tame. Šapat zabrinute žene.

— Ja sam, devojčice. Sve je u redu. Nemoj paliti svetlo.

U njegovom naručju iznena da se nađe sitna devojka krhke građe, ali je njen zagrljaj bio iznenađujuće snažan. Usne im se lako nadoše u tami i osta doše spojene veoma dugo.

— Znam da nije u redu — reče konačno devojka, zastavljajući ruku koja je klizila po njenim punim i čvrstim grudima ispod tanke spavaćice. — Čula sam Koltrejnov telefonski razgovor. Ubio si nekoga, zar ne?

— Da. Mnogo njih. Više nego što sam želio, ali nisam imao izbora. Oni su...

Priča je trajala kratko, jer su iz nje bili izostavljeni svi nepotrebni detalji, oni krvavi naročito. Ipak, on oseti kako telo devojke drhti pod njegovom rukom.

— Les... osećam da će se u Grinzdeju proliti još mnogo krvi...

— Neće. Ovi koji su noćas umrli samo su pionir koji po tabli pokreće neka nevidljiva ruka. Kada nađem onoga kome pripada, priča će biti gotova.

— A ja... ja se bojim da je on veoma lukav i vešt. I da je ovo pretežak zadatak čak... čak i za jednog nindžu!

njskim očima koje su svakoga nepoverljivo posmatrale iz svog skrovišta pod gustim obrvama, spojenim iznad nosa. Bio je i pijan, uzgred, a od njegovog glomaznog tela širio se gust zadatak iz znojem natopljene odeće.

Odmahnuvši glavom, Pit se odmače od njega, ali to nije mnogo pomoglo, jer je teški miris znoja i usirene krvi ležao u toplom i vlažnom noćnom vazduhu kao teški pokrov ispod kojeg su se koprcali nervozni i uplašeni ljudi osvetljeni plavim i crvenim relacionim svetlima sa policijskih i ambulantnih kola gusto natrpanih oko mesta na kome je svega sat ranije umrla čitava gomila ljudi...

— To je to, Koltrejn — reče Fuller okružnom tužiocu, bacajući upitan pogled prema Pitu. — Prva klanica. Četrnaest ljudi.

— Kju-kluks-klan — reče Mišel Koltrejn. Pored njih, dva bolničara u krvlju umazanoj beloj odeći upravo su gurala u kola nosila prekrivena providnom plastičnom folijom ispod koje se videla šiljata kapuljača jednog od ubijenih. — Takvo nešto je i moglo da se

Fuller, šef policije, bio je gojazan i krupan, sa sitnim svi-

očekuje, do đavola! Ko ih je zvao ovamo?

Fuler izbeže pogled okružnog tužioca.

— Hm... .

— Dakle?

— Niko ih nije zvao — pro mrmlja Fuler. — Sve su to ljudi odavde, Koltrejn. Bar oni koje sam do sada uspeo da identifikujem...

— Iz Grinzdejla? Fuleru, ne ma ni dvadeset četiri sata kako si mi se kleo da Kju-kluks-klana ovde nema!

— Mora da su se dobro kri li... Prokletstvo, ni ja nisam svemoguć! Sa ovako malim brojem ljudi i platom koju mi daju, ne mogu...

— Zaveži! Tvoj posao je bio da sprečiš ovaj masakr, Fuleru! — glas okružnog tužioca odjeknu kao prasak biča privlačeći mnoštvo rodoznalih pogleda. — Znaš li bar šta su tražili ovde? Gonili nekoga?

— Pojma nemam. Očevidaca nema...

— Nemoj mi reći da je gomila od četrnaest ili dvadeset ljudi u upadljivim ogrtačima, pod kapuljačama i sa bakljama u rukama prošetala Grinzdejlom, a da ih niko nije video! Za tvoje policajce to još

mogu da shvatim, ali ostali stanovnici Grinzdejla nisu ni slepi ni pijani, Fuleru!

— Ja...

— Samo trenutak, ako mi do zvolite, gospodo...

Visok, vitak čovek, odeven sa ukusom stanovnika velikog grada, izašao je iz senke pored kola kojima su Koltrejn i Pit stigli na mesto zločina. Smešio se ljubazno, iako je napeto lice odavalo kako mu se čitava ova gužva ne dopada mnogo.

— Ko si ti, do đavola? — zareža Fuler, srećan što ima na kome da iskali bes. — Pri sluškuješ naš razgovor, a? Znaš li da zbog toga mogu da...

— Prekini — Mlč Koltrejn je pažljivo proučavao lice nepoznatog. — Novinar, zar ne?

— Tačno. Imate dobro pamćenje, okružni tuziče. Moje ime je Plamer, videli smo se sinoć na konferenciji za štampu u vašoj kancelariji...

— U redu, u redu. Vidite da sada nemam vremena za razgovore, Plamer. Uostalom, istraga je tek počela, a rezultate...

— Bojim se da ovoga puta ne tražim to od vas — nasmeši se novinar. — Vidite, ja

sam neka vrsta svedoka, znate.

— Ah! — Pit je proučavao otvoreno lice novinara, procenjujući da je on jedan od onih ljudi koji obično znaju šta govore.

— Da — nastavi Plamer, odgovarajući na Koltrejnov upitni pogled — našao sam se sinoć u »Blek Horse« salunu. U isto vreme kada su se ovi momci što su pobijeni pripremali za svoj osvetnički pohod u crnački kvart. Mislim baš da su to ti isti, policajci mi nisu do pustili da bolje pogledam lica žrtava.

— I dobro su učinili! — zareža Fuller. — Prvo i prvo, go spodine moj...

— Dosta, Fulleru! »Blek Horse«, kažete, Plamer... slučajno ste se našli tamo?

— Ne. Znao sam da se pripadnici KKK tamo skupljaju.

— Zanimljivo. Vidite, živim dugo u Grinzdejlju, ali to nisam znao, Plamer. Ko vam je to rekao?

— Zao mi je. Moram sačuvati identitet izvora svojih informacija. Iz razumljivih razloga, okružni tužioče.

Fuller se nervozno premeštao s noge na nogu, a izniz lica

pokazivao je da bi mnogo radije bio na nekom drugom, manje vrućem mestu.

Recimo, pod vešalima na kojima se klati telo novinara po imenu Plamer...

— U redu. Šta se onda dogodilo, mister Plamer?

— Ti ljudi sedeli su u jednom separeu, blizu mesta na kojem sam se našao. Isprva su govorili veoma tiho, ali kako je viski tekao potocima — i to na račun kuće, koliko mi se čini — i oni su postajali sve bučniji. Počelo je kao i obično: neko je rekao da tu prokletu crnu kopilad jednom već treba naučiti pameti, a onda su počeli da padaju predlozi kako to izvesti...

— Mogli biste se setiti ko je to prvi pomenuo? — okružni tužilac izvukao je iz džepa notes sa minijalurnom zlatnom olovicom.

— Da, ali je taj čovek mrtav. Leži tamo iza sam zid šupe, ako se ne varam.

— Neko je obavio dobar posao noćas — progundala Koltrejn vraćajući notes u džep. — Šta se potom dogodilo?

— Potom je jedan od njih dobacio kako je našao da Crnac po imenu Erl Grejner ima

belkinju za ljubavnicu i to je bila iskra koja je potpalila plamen. Ostali gosti su se izgubili iz lokala, jer su videli šta se sprema, a ja...

— A vi?

— Sklonio sam se u ugao iza šanka — osmehnu se novinar usiljeno. — Za svaki slučaj...

— Tamo gde je telefonska govornica, zar ne?

— Da. Zapravo, telefonirao sam u hotel.

— Kome?

— Jamagućiju. Mom foto-reporteru...

— Aha... Trebalo je da Jamagući pođe za tom grupom, je li tako?

— Tako je, mister Koltrejn. Znao sam da spremaju nešto gadno; gotovo su urlali da sve proklete Crnce treba poštrojiti, a naročito one koji se usuđe da dotaknu belu ženu.

— Nije vam palo na pamet da pozovete policiju, na primer?

Novinar se osmehnu, brišući svilenom maramicom znoj sa čela.

— Paaa... U stvari, jeste...

— I? — iako pitanje nije bilo upućeno njemu, Koltrejn je oštro gledao Fulera.

Ovaj odmahnu glavom.

— Momak laže, prokletstvo! Takav poziv noćas nije zabeležen!

— I ne čudi me — minno odvrati Plamer. — Dežurni koji mi se javio pokazao je mnogo više interesovanja za moje ime i mesto gde se nalazim nego za ono što mu govorim o na padu na Crnce...

Oborivši pogled, Fuller uzdahnu, brijući vrhom čizme po prašini. Pažljivo ga posmatrajući, Pit nikako nije mogao da se otme utisku da se on zapravo ne plaši suviše okružnog tužlaca i da je sve to što čini samo gluma namenjena njemu i Plameru.

Da li zato što ima nekog moćnijeg zaštitnika, ili...?

— Posle toga ste — nastavi Koltrejn — krenuli za njima, pretpostavljam?

— Imao sam takvu nameru — osmehnu se Plamer. — Međutim, dvojica ljudi su me zaustavili na izlazu iz saluna i nazvali prokletim njuškalom. Jedan od njih poturio mi je pod nos mornarički kolt i rekao da ne pustim ni glasa, inače će mi razneti glavu. Poslušao sam ga, naravno. Nije se šalo.

Mić Koltrejn zavrte glavom i Pit vide kako mu mišići po licu zaigraše kada je čvrsto stisnuo vilicu. Okružio je pogledom po krvavom prizoru ispred sebe i zamišljeno klimnuo glavom.

— Vidim da se ovde — reče blago, obuzdavajući gnev — događa mnogo toga što ni ti ni ja ne znamo, Fuleru. Sve češće mi pada na pamet pomisao da možda jednostavno nismo dorasli ovakvoj situaciji. Ni ti, ni ja...

Fuler otpljunu, izbegavajući pogled ostale trojice.

— Ako misliš da treba da ponudim svoju ostavku — pro mumla onda...

— Ne mislim o tvojoj prokletoj ostavci, Fuler, već o svojoj. Može se dogoditi da je po-dnesem, ali tek kada sve ovo prođe. Ni sekunda pre. Da li sam bio dovoljno jasan?

— M-hmmmm...

Obrnuvši se u mestu, kao vojnik, Koltrejn dade znak Pitu i Plameru da pođu za njim. Bez reči su se probijali kroz kordon od policijskih i ambulačnih kola, ispunjen galamom oznojenih i nervoznih ljudi.

Pit primeti da je radoznalaca upadljivo malo, možda zbog

kasnog noćnog sata. I još nešto, veoma čudno, s obzirom na deo grada u kojem su se našli.

Sva ta lica, odreda, bila su bela. Nijednog Canca nije bilo među njima...

— Kada idemo, Mić? — upita on tiho.

— Nekud gde ćemo na miru da razgovaramo.

— Zašto ne onda kod tebe kući?

— Ne bih... ne bih želeo da uznemiravam tvoje prijatelje, Pite.

— U redu. Hajdemo onda negde u grad. Postoji valjda, još neki otvoren lokal?

— Trebalo bi, Mister Plamer, nemate ništa protiv što sam vas odveo iz one gužve? Mislim, možda ste želeli još po nešto da zabeležite, ili...?

— Ne, naprotiv — novinar se usiljeno osmehnu. — Atmosfera tamo nije ni najmalje... prijatna...

— Sigurno, posle svoga što ste preživeli one noći. Poznali biste i tog tipa sa koltom? Zaista, šta se posle toga dogodilo?

— Poznao bih ga, ali imam utisak da se on zbog toga nije naročito uzbudivao. Shvatate šta mislim, okružni tužioče?

— Savršeno — Koltrejn naglo iskoraci prema sredini ulice podižući ruku i taksi koji se pojavio iza ugla skrete da bi se zaustavio pred njima.

I čovek u taksiju bio je jedan od onih krupnih, plećatih Južnjaka iz Alabame za koje Pit nikada nije bio siguran da li će u narednom trenutku plasnuti i izazvati tuču. Zbog bilo čega. Ili tek tako, iz zabave.

— Gle, okružni tužilac — reče on podsmešljivo. — Ta gužva tamo izgleda ozbiljno. a? Kuda idemo?

— Kod »Grejsi«, Li — umorno reče Koltrejn stežući prstima slepoočnice. — Ko je tebi rekao za gužvu?

Taksista dotrče vrhom prsta zvučnik male radio-stanice iz kojeg je sada dopiralo samo šuštanje.

— Imamo mi svoju malu obavestajnu službu — objasni. — Čujem da je bilo puno mrtvih, okružni tužilac. Ta prokleta crna kopald!

Pit i Plmer sedeli su na zadnjem sedištu. Njihovi pogledi se na trenutak sretoše i novinar jedva приметно sleže rame nima.

— Nego?

— Ne znam. Jednostavno ne znam.

Li je s nevericom odmahivao glavom.

— Ma; hajde, Koltrejn! Ko bi drugi to mogao učiniti? I zašto?

— Ne znam, rekoh. Možda ću to otkriti kada doznam šta je Kju-kluks-klan tražio tamo...

Li mrko začuta, kao da mu se ne dopada što Koltrejn tako otvoreno — i pred strancima — govori o tajnoj rasističkoj organizaciji, odavno zabranjenoj federalnim zakonima. Pit se seti da niko na Jugu neće priznati da KKK postoji, čak i uz predočavanje čvrstih dokaza.

Crnci bi to rekli, naravno. Ali niko nije rekao da pita njih o Kju-kluks-klanu...

Ne naročito upadljiva svetleća reklama u glavnoj ulici poslovnog dela Grada bojala je njihova lica svim bojama duge dok je Koltrejn plaćao vožnju.

Propustivši drugu dvojicu napred, Pit preko ramena baci neupadljiv pogled prema taksiju iz kojeg su trenutak ranije izašli.

Položaj Liijeve glave jano je pokazivao da mu je u ruci

mikrofon radio-stanice i da on nešto vrlo žurno govori u nje ga...

Spavala je dubokim snom, umina od neprestane napetosti, od dugog putovanja, od strasnog milovanja muškarca koga voli i koji je sada isto tako mirno spavao pored nje...

Jednom davno, tek što je do znala da je taj visoki i vitki čovek preplanulog lica i zagnjetnih očiju zapravo jedno od onih bića iz legendi, osetila je strah u sebi. I sama delom Japanka, mogla je bolje od sva kog drugog da proceni koliko je to što se dogodilo opasno.

Po nju. I po čoveka po imenu Lesli Eldridž. Ninda.

Ako iole poznajete istoriju srednjovekovnog Japana, onda znate da su se ninde pojavile u periodu neprekidnih ratova između sitnih feudalaca, zauzimajući u tim više ili manje krvavim obračunima mesta rezervisana za uhode, špijune, obaveštajce, kontraobaveštajce, plaćene ubice, teroriste...

Bušido, kruti kodeks samurajske kaste, zabranjivao je njenim pripadnicima da se bave tako niskim i prljavim poslovima. Svako ko je ikada vodio rat, opet, zna da bez dobre obaveštajne službe pobe ne ma... i da ponekad jedan udarac nožem ubice koji je stigao iz tame dobija više bitaka nego armija od hiljadu do zuba naoružanih ljudi.

Ninduca, drevna veština prenetá iz Kine, razvijena je u to vreme gotovo do savršenstva. Gotovo do savršenstva, jer je ninduca već po definiciji veština — ili umetnost — koja se usavršava neprekidno i neprekidno iznova proverava sva svoja znanja i parvila, prilagođavajući se novim i izmenjenim uslovima ratovanja. Nijedan ninda, kada bi uopšte pristao da govori o sebi, nikada ne bi mogao reći da je iscrpio sva znanja ninducua...

Naravno, nijedan ninda ne govori o sebi i svojoj veštini, jer tajne škole ninducua svoje pitomce uče da u svakom trenutku, do kraja života, kriju svoja lica i svoj identitet kostimom od guste crne svile. Čak ni najbliža rodbina nije

smela ili mogla doznati da ima jednog nindžu u porodici.

Vremena se, međutim, menjaju i tako se dogodilo da i neko ko nije čistokrvni Japanac postane nindža.

»Možda je to i dobro za nas, sine moj«, rekao je jednom pri likom Lesliejev učitelj nindžucua, Tanaka. »Ma koliko pažljivo slušao moje reči, ti ćeš im uvek prilaziti na drugi način od onoga ko se rodio i odrastao u ovoj zemlji. Mi Japanci smo inteligentni, vredni i poslušni narod i to se oseća i u nindžucuu. Možda... možda ćeš ti izmeniti neka pravila koja su već okoštala i od kojih sada imamo više štete nego koristi, čak i ne primećujući to...«

Sensei Tanaka umeo je da vidi budućnost. To su mladom Amerikanu rekli već prvih dana po dolasku u školu skrivenu u planinama Šikokuja...

Ono što je pretekao, obistinilo se, čak brže nego što je očekivao...

Lesli Eldridž, prvi Amerikanac koji je ikada postao nindža — a možda i poslednji? — izmenio je nekoliko pravila nindžucua i još nijednom se nije pokajao zbog toga. Staviše, bio

je sve uvereniji kako mu je to oslobađanje od stega klasične veštine pomoglo da postane još efikasniji i opasniji borac protiv organizovanog zločina u svojoj zemlji.

Kako? Zašto?

Zapravo, imalo je to veze s onome čega se plašila devojka po imenu Sumiko...

Večiti usamljenici, nindže su vekovima izbegavali bliske odnose sa drugim ljudskim bićima, plašeći se da u trenutku slabosti ne otkriju svoju najbolje čuvanu tajnu. Ljubav im je bila zabranjena, ona prava i zato su je morali kupovati za novac ili je uzimati silom. Neretko, ni sami ne shvatajući šta im je potrebno, nindže su neosetno klizili u perversiju ili postajali hladnokrvne ubice bez ikakvog traga osećanja u sebi.

Sa Sumiko, Lesli Eldridž je shvatio da nindže sme da voli. Uz Tabasko Pita naučio je da veran prijatelj može da bude dragocen i jednom nindži...

Naročito nindži koji je odlučio da služi čitavom čovečanstvu, prezivajući prilike poslove koji bi verovatno doneli sto ili hiljadu puta više novca.

A opet, devojka je osećala strah, jer je ninda koji voli i ima prijatelje bio nepoznata veličina, nešto o čemu se nije moglo suditi na osnovu do tada poznatih znanja o ninducuu. Situacija u kojoj će ljubav — ili prijateljstvo — sputati nindu i uticati na izbor najpravičnije odluke nije bila nezamisliva. Za sve ove godine to se gotovo dogodilo nekoliko puta.

I nekoliko puta samo je krajnji napor, angažovanje celokupne duhovne i telesne snage, spasilo život ninde i njegovih prijatelja.

Taj strah u njoj nikada nije spavao. Čak ni sada...

Trgla se i uspravila, pokušavajući da zamućenim pogledom prodre kroz tamu prosto rije. Toplog i čvrstog tela nije bilo na postelji kraj nje, osetila je to instinktivno, čak se ne trudeći da pruži ruku i proveriti da li je odista tako.

— Les?

— Ovde sam, devojčice. Sve je u redu.

— Nije. Zašto ne spavaš.

Nasmejao se, vrlo tiho. I vrlo toplo. u pokušaju da je umiri.

— Nešto se dogodilo. U blizini.

— Pit? On i Koltrejn još se nisu vratili?

— Ne, nije Pit. Neko drugi, nepoznat.

Malo odahnuvši, devojka siđe sa postelje. Hargei, to čudesno čulo nindži, omogućavalo je onome ko ga poseduje da iz čitave mase utisaka koji iz okoline neprestano dopiru do naše svesti izdvoji sve ono što odudara od atmosfere jednog mesta ili jednog trenutka.

A naročito sve one utiske koji stvaraju napete i opasne situacije, vibracije izazvane krvavim događajima, ubistima, pretnjama životu drugih ljudi i njegovom sopstvenom životu.

Hargei je čulo za opasnost: ono postoji u svakom od nas u izvesnoj meri. Uz mnogo strpljivog rada i vežbanja svako od nas može ga usavršiti, ali su ninde nenadmašni majstori u tome...

— Opet ćeš izaći? — upita Sumiko vrlo tiho, dohvatajući svileni kimono sa poda. Iznenada hladnoća koju je osetila nije imala veze sa temperaturom okoline; dolazila je odnekud iznutra, iz njenog straha.

— Da. Vрати se u krevet i spavaj. Ništa mi se neće dogoditi.

»U pravu je«, pomisli Sumiko, ugrizavši se za usnu kako bi zadržala reči straha koje su ponovo navirale iz nje. »Kada izađe, on više ne sme misliti o meni i mom strahu. Potpuna koncentracija na ono što se zbiva u okolini jedna je od tajni koja ninda čini tako opasnim u borbi... samo što ja to stalno zaboravljam...«

— Oprosti — šapnu, tražeći rukom u tami nuku muškarca. — To je ovaj odvratni grad, ništa drugo... Sećaš se, rekla sam ti da miris krvi lebdi u vazduhu još onog trenutka kada smo izašli iz aviona...

— Da. I u pravu si. Ljudi u Grinzdejlju više nisu sposobni za logično rasuđivanje i njihove misli neprestano se vrte oko nasilja. Sve su uvvereni da ono što ih razdvaja može razrešiti samo poplava krvi...

— Pokušaćeš to da sprečiš?

— Nisam počeo baš na najbolji način, zar ne? — nasmeja se ninda, prilazeći otvorenom prozoru. — Ipak, biće to dobro upozorenje za sve ostale. Razmisliće dva puta pre nego

što nešto pokušaju, svesni da je u gradu neki faktor sa kojim nisu računali...

Nestao je u tami sa druge strane prozora pre nego što je uspela ponovo da progovori. Znala je da se Lesli sada već ponovo presvlači u tradicionalni kostim ninde, idealan za kretanje po tami koja je prirodni element tih neustrašivih boraca.

Za koji trenutak on će ponovo zaroniti u noć, a ona...

Ne može spavati, znala je. Čekaće da se on vrati i umiri je svojim toplim i nežnim poljupcem. Posle toga...

Samo nekoliko desetina jardi dalje, ninda je kao potezom sundera po tabli, izbrisao iz svojih misli ono što je ostavio za sobom. Nalik računaru iz čije je memorije jedan program izbrisan da bi se načinilo mesto za novi, bitno drukčiji, on je sada svu svoju pažnju i koncentraciju usmerio na ono što neposredno sledi.

Neko je mirno u blizini mesta gde se sada nalazi, pod krošnjama drvoreda tihe avenije, Tamo, u onom pravcu...

Bešumno je gutao prostor preskačući žive ograde i prepreke od cigle ili kovanog gvo

žda koje su razdvajale pojedina dvorišta niskih stambenih zgrada u ovom kvartu. Bilo je tu i pasa čuvara, ali čak i njihova čula nisu dorasla vestini kojom jedan ninda napreduje kroz noć...

Tamo... još stotinak jardi...

Pribijen uz mračni zid jedne kuće, on pogledom pretraži prostor ispred sebe, a onda sklopi oči, koncentrišući se na jedva čujne šumove koji su dopirali iz tog pravca.

Da, tamo je neko umirao...

Sam.

Smrt je uvek strašna, naravno. Ali, umreti potpuno sam, u noći, na samo nekoliko koraka od ljudi koji mirno spavaju u svojim posteljama...

Hitrim korakom, kao da klizi po tlu, ninda pređe tih poslednjih stotinak jardi u vreme nu koje bi zapanjilo svakog srednjeprugaša na svetu i nateralo ga da svoju štopericu pošalje na opravku. Zastao je na glo, u trenutku kada su njegove oči registrovale tamnu masu nepravilnog oblika u uskom prostoru između jedne kuće i njene garaže.

Iz te hrpe — da, to je najbolja reč — iz te hrpe na tlu

dopiralo je cviljenje. Nalik cviljenju mladog psa kome instinkt govori da će uskoro umreći...

Jednim skokom našao se kraj čoveka na tlu i nagnuo nad njegovo lice. U uskim prorezima maske, oči ninde svetlele su kao oči mačke.

Da, ovaj čovek ovde je umirao. Njegove razrogačene oči nisu videle ništa oko sebe, iz razjapljenih usta iz kojih je dopiralo samo nemoćno cviljenje tekli su mlazevi pljuvačke... i krvi...

Hitri prsti ninde pretražiše telo čoveka, na što se ovaj samo nekoliko puta trže, pokuša vajuć da poslednjom iskrom razuma shvati ko ga to dodiruje.

Ništa. Nikakvih rana, nikakvih povreda...

Otkuda onda ta krv iz usta?

Nagnuvši se niže, ninda shvati da krv potiče iz gotovo pregriženog jezika u razjapljenim ustima. Krv je tekla i dalje, mlazom niz obraz i žuborila u grlu kroz koje je dopirao ubrzan, hrapav dah umirućeg.

Uhvativši ga čeličnim prstima za revere lakog sportskog saka umrljanog krvlju, ninda

ga odvoji od tla i snažno prodru. Cviljenje na trenutak prestade i u očima se pojavi izraz straha i bola.

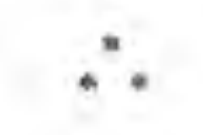
— Šta se dogodilo? Ko ti je to učinio?

Izraz u očima nestade i ninda oseti kako se telo u njegovim šakama nekoliko puta strese, kao od jake hladnoće.

Nežno ga je ponovo spustio na tle, a zatim još jednom pažljivo pregledao. Čovek je bio mrtav u to nije bilo nikakve sumnje.

Ostajala je, dakle, samo još jedna nerazjašnjena sitnica...

Od čega je umro?

Nebo nad Grinzdejlom bilo je vedro i plavo, kao da želi da uveri stanovnike grada kako je sve ono što se prethodne noći dogodilo samo nesrećan sticaj okolnosti i nešto što se više nikada ne može i neće ponoviti.

Tabasko Pit raširi svoje moćne šake i ispuni pluća toplim mirišljivim vazduhom. Dvoje njegovih prijatelja već je se-

delo na verandi obrasloj puza-
vicama koja se pružala duž čitave bočne strane Koltrejnove kuće, one koja je pružala pogled na prve obronke Aligena koji se od ovog mesta lagano uspinju, pružajući se prema seвероистoku kontinenta.

— Dobro jutro! — srdačno uzviknu on, prelazeći pogledom preko stola sa njihovim jednostavnim doručkom. — Ovde nešto nije u redu, ljudi. Ako je to što vidim ona čuve na južnjačka kuhinja, onda kućim svoje prnje i vraćam se iz ovih stopa na Zapadnu obalu!

— Ovo što vidiš — nasmeja se Sumiko — još uvek je japanska kuhinja! A što se tiče Juga, pogledaj u kuhinju. Sudeći po cedulji koju nam je domaćin ostavio pre nego što je otišao na posao, ostaješ ovde prilično dugo, Pit!

Nekoliko trenutaka kasnije Pit se već vratio, oprezno korakajući sa ogromnim poslužavnikom u rukama, čitavom malom izložbom, dobrih i ukusnih stvari za jelo dovoljnih za dva ili tri prosečna čoveka.

Ninda i Sumiko sačekali su da Tabasko atoli prvu gladi uz šolju ukusne i mirišljave kafe.

ćutke uživajući u miru ovog jutra ranog leta u Alabami. Oboje su znali da taj prividni mir ne može trajati dugo i pre ćutno su odlagali razgovor o onome što ih tek očekuje.

— Dakle? — progovori Pit punim ustima.

— Još je rano — osmehnula se Lesli. — Nisi ozbiljno ni naćeo tu gomilu hrane pred sobom.

— Savršeno dobro ćujem i dok ćvaćem. Zbog ćega si noćas izlazio drugi put?

— Jedan ćovek je ubijen ne daleko odavde. Osetio sam da se nećto dogaća, ali sam stigao prekasno.

-- Ubijen?

— Da, iako moram priznati da ne znam kako je to izvedeno. Na njemu nema traga nikakve povrede.

Pit nećto promumla punim ustima.

— Šta?

— Strah — ponovi Tabasko malo razgovetnije. — Ubijen je strahom.

— Strahom? — Sumiko upi tno pogleda u Leslija, ali je ovaj netremice posmatrao kako Pit dugim gutljajem ledenog piva spira poslednji progutani zalogaj.

— Da — ponovi plavokosi dćin — to vam je folklor Grinzdejlja. Ćovek koji ubija strahom. Sudeći po onome što mi je Mić Koltrejn noćas rekao, ta glupa prića ima donekle realne osnove. U poslednjih dva desetak dana u Grinzdejlu i okolini otkriveno je šest lećeva za koje niko nije uspeo da utvrdi na koji su naćin postali lećevi.

— Laboratorija?

Tabasko odmahnu glavom.

— Mić tvrdi da im je laboratorija odlićna i da imaju dobre ljude tamo, ali nićta. Otprilike jedino što su uspevali da utvrde bilo je da su ćrtve umrle od simptoma veoma slićnih onima koje izaziva ućasani strah. Nego, reci mi ko je to ovoga puta bio?

— Nije iz Grinzdejlja, već iz Njujorka. Novinar po imenu Plamer. Tako bar tvrdi dokumenta koja sam naćao kod njega.

— Šta?!

Razjapljenih usta, Pit je zurio u njicu kao da je iznenaćao ugledao avet. — Plamer? To je nemoguće, ćoveće!

— Nisam rekao da je to on, Pite. Kod mrtvaca sam naćao Plamerova dokumenta. A zać-

to tvrdiš da to ne može biti on?

— Zato, do đavoila, šta je Plamer gotovo do dva po ponoći sedeo sa mnom i Mičom kod »Grejsi«, a posle toga smo ga odvezli do njegovog hotela i tamo ostavili, eto zašto!

— Onda bi to mogao biti on. Našao sam ga nešto pre tri. Visok, retka kosa, prilično mršav, sportska odeća?

— Onda je on... Prokletstvo!

Ninđa se oprezno osvrte oko sebe i spusti glas, naginjući se preko stola prema Pitu.

— To noćas nije bilo slučajno, zar ne?

— Ne, Plamera je neko uputio na skup Kju-kluks-klanovaca u jednom salunu, pre nego što su krenuli u crnačku četvrt da se svete. Kada je krenuo za njima, dva tipa su ga zadržala, preteći mu pištoljem. Držali su ga puna dva sata u nekim parkiranim kolima i tek tada pustili. Srećom, on je pre nego što je krenuo iz saluna uputio telefonom svog foto-reportera, nekog Jamagućija, da pođe za Kju-kluks-klanovcima. Hmm... ako uspemo da stignemo do tog momka pre njih, možda... Znam! Fuler!

— Šef policije? — tiho upita Sumiko. — Misliš da on ima neke veze sa onim što se događa?

— Spreman sam da se kladim u to! — čvrsto izjavi Tabasko konačno odlažući viljušku. — Prvo, bio je još tu kada je Plamer izjavio da bi pre poznao glavne Kju-kluks-klanovce i onu dvojicu koji su mu pretili. Drugo, imam utisak da on i Mič imaju potpuno suprotne poglede na ono što se ovde događa!

— Mogao bi biti u pravu — zamislišljeno reče Ninđa. — Da pokušamo onda da rekonstruišemo šta se dogodilo prethodne noći. Plamer je otkrio šta se sprema, pozvao foto-reportera i sam krenuo za bandom siledžija, ali je bio zadržan. Koliko sam shvatio, ta dvojica nisu se uzbuđivali što im vidiš lica?

— Upravo je to i njega iznenadilo — klimnu Pit glavom.

— A šta se dogodilo sa foto-reporterom? — upade Sumiko.

— Plamer to sinoć nije znao. Jamagući je izašao iz sobe odmah posle telefonskog poziva, tako su mu rekli u hotelu.

Posle toga više niko ne zna ni šta o njemu...

— U redu, Ti i Mič Koltrejn zatekli ste ga tamo gde su Kju-kluks-klanovci bili pobije ni i on vam je to ispričao. Odavde ste otišli kod »Grejsi«. Ko je znao da ste tamo?

— Čitav Grinzdejl, verovatno. Taksista koji nas je vozio, i sam jedan od onih koji mrze Crnce, ima radio-uređaj u kolima. Video sam kako neko ga zove dok smo ulazili u lokal. U redu, mogla je to da bude i njegova centrala, ali nekako imam utisak da nije to bio rutinski poziv, Les.

— Vrlo verovatno da nije. Ostali ste, dakle, u lokalu do dva i odveli Plamera do hotela.

— Tako je. Na recepciji smo još jednom proverili da li se Jamaguči vratio i rekli su nam da nije. Plamer je potom otišao gore, a mene i Miča je drugi taksista vratio ovamo. Čuli smo telefon jos sa ulice, pa je Mič potrčao da se javi. Koji minut kasnije patrolna kola su opet došla po njega, a ja sam otišao u krevet. Eto, to vam je ono što se na sudu zove »iskaz«.

— Hmm... Samo sat kasnije, Plamer je već bio mrtav. Moramo otkriti kada je izašao iz hotela i zašto. To ćeš ti učiniti, Sumiko.

— Zašto, do đavola? — pobuni se Tabasko. — Po meni, stvar je jasna: Fuller želi da zaštiti momke iz Kju-kluks-klana i organizovao je uklanjanje Plamera. Bojim se da ćemo i tog drugog momka, foto-reportera, uskoro negde naći mrtvog.

— Da, ta verzija zvuči verovatno — klimnu ninda glavom — ali je još uvek bez nekog naročitog dokaza. Plamerova smrt dolazi u lošem trenutku kada je čitav Grinzdejl jedno veliko bure baruta oko kojeg se igraju ludaci sa zapaljenim bakljama u rukama.

— Mislíš da se sprema obračun sa crncima? — u glasu devojke osćala se zabrinutost.

— I obrnuto. Sudeći po onome što je Koltrejn ispričao kada smo stigli ovamo, postoji i militantna crnačka grupa koja veruje da je oružje jedino sredstvo kojim treba razgovarati sa ljudima bele rase.

— Onaj pokušaj kastriranja sinoć... Erl Grejner je poštovana ličnost u crnačkoj zajed-

nici Grinzdejla, jedan od umire-
renih — reče devojka. -- Da
je uspeo njihov plan, bila bi
to baklja gurnuta u tvoje bu-
re baruta, Les.

— Tačno, lako će i smrt će
trinaestorice pripadnika Klana
i Plamerova smrt bez sumnje
biti pripisane Cincima. Sve u
sveniti na istom smo...

— Nacionalna garda je tu
-- podseti Tabasko, bez oduše-
vijenja se vraćajući ostacima
svog doručka.

— Jeste. Sastavljena od sto-
procentnih belaca. Zna se na
čijoj će strani biti.

— U redu, u redu. Šta onda
predlažeš, Les?

— Počeo sam o tome kad si
me maločas prekinuo — osrne-
hnu se ninda. — Sumiko će
pokušati da uđe u trag Jamagu
čiju. Postoji još jedan razlog
za to: ako se noćas našao skri-
ven negde u blizini mesta gde
sam se obračunao sa Klanom,
onda je na jednom od njego-
vih filmova zabeležen i čovek
u crnom kostimu nunde kako
vitla dugim mačem. To nikako
ne bi bilo dobro...

— Hmmm... a nas dvojica?

— Ti i ja moramo u policij-
sku laboratoriju, Pite. Možda

to sa tako obilnim doručkom
i nije bila tako dobra ideja, a?

— Moj želudac je prošao Vi-
jetnam, ne zaboravi — isceri
se Tabasko, otvarajući novu
konzervu piva. — Mogu da po-
dnesem pogled na nekoliko za-
leđenih mrtvaca. Zbog čega
idemo tamo?

— Uveren sam da se i tamo
obdukcija obavlja klasičnom
metodom — objasni ninda. —
Ako već misle da ljudi umiru
od straha, onda bi se možda
mogli otkriti tragovi nekog sre-
dstva koje deluje na sličan na-
čin. Šablonska obdukcija to ne
može učiniti i zato želim da
pomognem sudskom lekaru i
uputim ga na pravi trag.

— Gle, gle, to nije losa za-
misao! Čekaj malo... šta tamo
misliš da doznaš, Les?

— Ko je čovek koji ubija
strahom. Ništa više.

Sumiko se zagleda u plave
vrhove planina na horizontu.
Njihove čiste linije kao da su
stremile sve više u nebo, da-
lje od tla po kojem su gmizali
ljudi prljavih misli i prljavih
ruku...

— Misliš da je on taj? —
upita tiho.

— On je — reče ninda. —
Čovek koji ubija strahom na-

lazi se u pozadini svega što se zbiva ovde u Grinzdejlju. Ako na vreme dospemo do njega, možemo izbeći opšti pokolj u kome će, kao i obično, najviše stradati oni koji su najmanje krivi...

Tabasko Pit imao je nos za automobile i prekrasni novi »bjuik invikta«, iznajmljen ne koliko trenutaka ranije, doveđe predući njih dvojicu do visoke zgrade suda okruga Grinzdlj, u čijem se zadnjem delu nalazila i policijska mrtvaonica i laboratorija.

— Vrlo je živo — primeti Tabasko Pit, osvrćući se oko sebe. — Pa da... čim negde stigne televizija, radoznalci se okupe kao muve na med, nadajući se da će ugledati i svoje glupavo lice na čarobnom malom ekranu, negde između reklame za zobene pahuljice i novog sredstva za mršavljenje!

Čuteći, ninda je pretraživao pogledom gomilu, tražeći u njoj lica čiji bi izraz odao ne-

što drugo osim obične životinjske radoznalosti.

Bilo ih je...

Ljudi hladnih očiju koji se drže u prikrajku i motre unao kolo, gotovo isto onako kako to sada čini ninda. Frustrirani ljudi srednjih godina, koše obučeni, zažafeni lica, spremni da krenu odmah za onim ko im obeća nešto novo u njihovim monotoniim životima... spremni čak i na nasilje i prolivanje krvi...

Njegova metafora dobro je slikala stanje u Grinzdejlju. Bu re baruta oko koga plešu ludaci sa bakljama u rukama...

Probivši se kroz gomilu na stepeništu i u prostranom holu, oni se zaputiše dugim, akustičnim, hodnikom na koji je ukazivao znak na zidu, dok se žamor ljudi postepeno gubio za njima, ustupajući mesto uobičajenim šumovima birokratiije na poslu: zvonjava telefona, zvuk pisanih mašina, šuštanje gomila hartije.

Lift i stepenište na drugom kraju hodnika vodili su naviše i naniže. Ninda zastade na početku stepenica koje su vodile u suteren.

— Nešto nije u redu? — šapatom upita Pit.

Lesli mu očima pokaza na-
više, ali se na stepeništu ništa
nije dalo videti. Pit je, među-
tim, znao da može verovati
sluhu ninde. Iscerivši se, on
upitno pogleda prijatelja, pre-
vlačeći rukom preko grla.

Ninda odmahnu glavom. Ne,
nije potrebno ništa tako drasti-
čno; njemu je bilo važno što
u ovom trenutku zna da neko
u uzburkanom gradu ima potre-
be i vremena da motri i na
njih dvojicu...

Sišli su jedan nivo niže, os-
luškujući neprestano tihe ko-
rake za sobom, a onda skrenu-
li levo, dugim i potpuno praz-
nim hodnikom u kome se ose-
ćao oštar zađah sredstava za
dezinfekciju.

— Da li postoji još neki iz-
laz odavde? — upita Tabasko.
— Oni će bez sumnje motriti
i na lift.

— Nije važno. Umaći ćemo
im, ako bude potrebno. Veru-
jem da nas prate samo preve-
ntivno, da bi doznali šta radi-
mo kod Koltrejna i na čijoj
ćemo strani biti u ovoj zbrci.

— Ko, Les? KKK?

— Nadam se da su oni. Još
jedna strana koje se treba ču-
vati samo bi još više zakom-

plikovala stvar... Hmm, mis-
lim da smo stigli...

Široka vrata bele boje kra-
sila je samo neupadljiva tabli-
ca sa natpisom »Dr L. M. Kar-
ter«. Bilo je to ime koje je od
govaralo imenu šefa laborato-
rije na velikoj tabli istaknutoj
u holu kao uputstvo posetioci-
ma zgrade.

Kao i obično, ninda je išao
prvi. Stvar navike, jer je ha-
ragei govorio da sa druge st-
rame tih vrata ne preti nika-
kva opasnost.

Zakucao je i odmah otvorio
vrata. Nevelika kancelarija bi-
la je pretrpana ormanima za
kartoteke, a hladno belo svet-
lo sa tavanice nije činilo ništa
da malo ublaži ukupnu ru-
žnoću te prostorije.

Ali — kakav kontrast! — za
jednim pisaćim stolom na su-
protnoj strani sedela je jedna
od najuzbudljivijih žena koje
je ninda ikada sreo!

Najuzbudljivijih, ne najlep-
ših, jer bi istančani ljubitelji
lepog našli nekoliko krupnih
mana egzotičnoj lepoti te mu-
latkinje u ranim tridesetim go-
dinama. Prevelika usta, sitan
nos, previše razmaknute oči,
sve to je odista bilo tu, ali je
ukupna slika bila neodoljivo

privlačna, uprkos strogom belom mantilu zakopčanom do grla.

— Da? — žena podiže hladan pogled sa gomile hartija koju je proučavala. — Tražite mene?

— Tražimo doktora Kartera — osmehnu se ninda. Njegove oči upijale su svaki detalj pro storije, ali ipak nije mogao a da se ne zadrži na čvrstim i punim grudima pod mantilom. Da, jedna od najuzbudljivijih žena koje je ikada sreo!

— Ja sam doktor Karter — ona čvrsto izdrža njegov pogled na sebi, ali joj inače topli glas postade za nijansu hladniji. — S kim imam čast?

— Moje ime je Eldridž. Ovo je Tabasko Pit. Okružni tužilac Koltrejn uputio nas je ova mo da se raspitamo o nekim detaljima...

— Kao što su...?

Ninda se osmehnu. Glas žene ostao je hladan, ali su nje ne knupne bademaste oči priznale da je visoki muškarac tamnoplavih očiju već ostavio utisak na nju.

— Biću konkretan. Želimo da doznamo od čega je umro novinar Plamer.

— Službeno? Vi ste iz FBI? Li...?

— Ne, na žalost. Bojim se da je naša poseta potpuno ne službena, mis Karter.

— Onda mi je žao što vam ne mogu pomoći. Ako vas je okružni tužilac Koltrejn uopšte uputio kod mene, u šta, uz gred, sumnjam, trebalo je da poštuje određenu proceduru za takve slučajeve. Prema tome... do viđenja, gospodo!

Ona obori pogled na hartije pred sobom, kao da su obojica već izašli. Osmehnuvši se, ninda pokretom ruke umiri Pi ta koji samo što nije eksplodirao od pravednog gneva.

Doktorka Karter shvati da njih dvojica nemaju nameru da odu i oči su joj bile nekoliko stepeni hladnije kada ih je ponovo pogledala.

Bez žurbe prešavši rastojanje do stola, ninda se naže prema njoj.

— Bojim se da me niste dobro razumeli, mis Karter. Želim da doznam KAKO je umro Plamer.

Ona se zaveli u stolici, mršteći se, nesvesna koliko uzbuđljivo izgleda u tom položaju.

— Bojim se da shvatam — reče mirno. — Spremni ste i silom da dođete do rezultata obdukcije, je li tako?

— Ako bude potrebno.

Njen pogled na trenutak od luta do telefona na stolu, ali je znala da nema nikakvih iz gleda da ga dohvati pre tog neobičnog čoveka čije su kretnje mogle biti, znala je, brze kao misao.

— Vrlo dobro — reče. — Uzmite proklete rezultate.

Smešeći se, Leslie odmahnu glavom.

— Mislim da biste svima na ma uštedeli mnogo vremena kada biste rekli šta ste otkrili.

— Možda, ali to spada u domen službene tajne. Ako želite te rezultate, mister, moraćete sami da ih pronađete i pročitate. Pretpostavljam da ste sposobni za ovo drugo.

Prekrstivši ruke na grudima, ona ostade nepomična, zu reći u zid pored Leslieja. Zao bilazeći sto, on iskosa baci pogled na duge noge i divno izvajane kukove pod belim mantilom. Oh, kakva žena!

Stojeći korak iza nje, Leslie izvede omiljeni trik nindži koji nešto moraju da pronađu za veoma kratko vreme na me

stu koje prvi put vide. Trik se sastoji u tome da nindža usvoji način razmišljanja osobe čije prostorije pretražuje. U dvadeset devet od sto slučajeva, posle veoma kratkog razmišljanja, oni sa sigurnošću polaze prema skrovištu za koje je njegov vlasnik uveren da je potpuno sigurno...

Mis Karter je uredna, logična i odlučna žena, to se odmah videlo. Njene hartije takođe su sređene po logičnom ključu. I na stolu i u kartoteka-ma koje su gušale neveliku prostoriju.

Materijal o Plamerovoj obdukciji, bar jedna od njegovih kopija, još se morao nalaziti na stolu. Udišući prijatan miris parfema on hitnim pokretom pretrase-uredno složene papire.

— Već su u kartoteci, mis Karter, zar ne? — upita kad pretraga ne dade željeni rezultat.

Ničim nije pokazala da ga čuje, ali je vena na njenom vitkom vratu pulsirala mnogo brže nego što je ona želela da se primeti. Plašila se, ipak. Ono što se u poslednje vreme zbivalo u Grinzdejlju nekoga

nije moglo načiniti imunitim na strah...

Prešavši pogledom preko ormana, Leslie nepogrešivo otvorila fioku u kojoj se morao nalaziti dosije sa imenom Plamer.

Parkman... Parson... Pričard...

On mirnim pokretom vrati fioku na mesto i otvori prvu susednu.

Da. Upravo ono što je i očekivao da će naći...

— Ko je uzeo dosije odatle, mis Karter? Kartoni nisu složeni uredno i pravilno kao u susednoj fioci.

Njeno iznenađenje nije bilo odglumljeno. Ninde već stotinama godina znaju sve o psihologiji.

— Šta? Nije moguće!

Skočila je i prišla mu hitrim pokretom, pokretom od koga je svakom pravom muškarcu morao zastati dah. Brzo, elastično, uspravna i laka, kao da klizi po podu korakom balerine.

Prekontrolisala je dosijee u fioci, a onda, zaboravljajući se, podigla pogled prema njemu, kao da traži pomoć, vlažeći pume usne nesvesnim pokretom jezika.

Ninde imaju savršenu kontrolu nad svojim telom. Inače...

Na svom mestu uz vrata, Pit se premesti s noge na nogu, cereći se. Znao je kakve žene voli njegov prijatelj, naravno, i sam svestan lepote kakva se na ovakvom mestu obično ne može naći.

— KO je mogao uzeti Plamerov dosije, mis Karter?

Pogledala ga je praznim pogledom i ninda je znao da ona ubrzano razmišlja o mogućnosti koju je pomenio.

Spisak ljudi koji su to mogli izvesti morao je biti dug, po prirodi stvari. Ova zgrada puna je službenika od kojih gotovo svi znaju gde se čuvaju rezultati obdukcija.

Nema nekog razloga da oni budu posebno dobro čuvani. Od stotinak hiljada stanovnika Grinzdejlja bar svaki deseti mogao je izvesti takav poduhvat...

— Ne znam — reče žena na kraju, a u njenom glasu Leslie oseti prizvuk gneva. — Nema ni pola sata kako sam poslala original Fuleru, a kopije stavila ovde.

— Izlazili ste u međuvremenu?

— Ne... U stvari, da. Pozvali su me u prizemlje, do ulaza, ali se ispostavilo da zapravo nisu tražili mene već nekog drugog.

Pit se osmehnu, vrteći glavom. I Karterova se ugrize za usnu, shvatajući da je bila žrtva jednostavnog trika.

— Bojim se — reče Tabasko prilazeći stolu — da ćete nam ipak morati reći šta sve piše na tim hartijama koje su nestale, mis Karter.

— O tome smo već razgovarali, čini mi se — hladno odvrati žena. — Samo gubite vreme. Uostalom, zašto se ne obratite Fulleru, šefu policije. Original je kod njega, na očigledno mnogo sigurnijem mestu nego što je ovo.

Neprimetno se odmičući od stola, ninda pažljivo oslušnu. Ti šumovi koji dopiru iz akustičnog hodnika...

— Fuller je krupan i pun — reče tiho. — Vodi da popije, zar ne?

— Da, ali...

Lesli se osmehnu zbunjenom izrazu na licu žene.

— Korake policajaca lako je razlikovati od koraka drugih ljudi — objasni. — Hodnikom dolaze njih trojica, a jedan je

veoma težak. I malo pijan, čini mi se...

Fuller JESTE bio i težak i krupan i ne malo pijan, ali je kolt u njegovoj ruci stajao sa vršeno mirno, pokazujući da šef policije Grinwdejla veoma dobro zna kako se ta sprava upotrebljava.

I još nešto: da Fuller veoma dobro zna koga će zateći u kancelariji Karterove i zbog čega se ta dva čoveka tu nalaze...

— Ruke gore! — rekao je tiho, zloslutno, čim je nahurpio u prostoriju, praćen dvojicom policajaca koji su predstavljali suštu suprotnost nje govnoj pojavi. Visoki, vitki, žilavi, u savršeno skrojenim čistim uniformama i sa crnim naočarima na licu delovali su mnogo opasnije od svog šefa.

»Pogrešio bi onaj ko bi prebrzo došao do takvog zaključka«, pomisli ninda, mirno dižući ruke nad glavu. »Oni samo IZGLEDAJU opasno... a

Fuler je ovde jedini ZAISTA opasan protivnik...«

— Šta se ovde događa, Luisinda Mej? — pitao je Fuller, ne skidajući pogled sa dvojice prijatelja. — Šta ova dvojica hoće od tebe?

Smešeci se u sebi, Leslie shvati da pokroviteljski ton šefa policije ne nailazi na simpatije kod Karterove. Između nje i Fullera vladala je napetost koju ona čak nije ni skrivala.

— Šta TO znači, Fuller? — upitala je oštro. — Čemu taj pištolj? Sem toga, čini mi se da niste kucali pre nego što ste ušli ovamo... beli džentlmeni se tako ne ponašaju u Alabami, uvek su me tako učili!

Dva policajca se isceriše, ali su im ruke i dalje lebdele nad drškama koltova u futrolama. Neprijateljstvo između Karterove i šefa policije nije, dakle, bila nova stvar.

— Uvek oštar jezik! — nasmeja se Fuller, pokazujući po žutele zube, ali su njegove svijske oči drsko klizile po figuri žene, zadržavajući se na grudima koje su prkosno strcale pod tankim mantilom. — I uvek u top formi. Ženska i

po, naša mala Luisinda Mej. Zgodna na mamu, a pametna na tatu, tako uvek kažu. Baš šteta što ti je mama bila prljava Cimkinja, Luisinda Mej, inače...

Ruka žene polete bez upozorenja, munjevito, ali je Fuller, ma kako to neobično zvučalo, imao izvanredne reflekse. Odstupio je mali korak nazad i izmakao glavu ispod šamara koji je stizao zaista iznenađujuće brzo, grohotom se nasmejavši.

Na vrhovima prstiju, napeti, policajci su čekali... Ninda vide kako jedan od njih nervozno gladi prstima dršku kolta.

»Došli su s namerom da nas izazovu«, zaključio sa sigurnošću, »Žele da napadnemo, a on da će nas izrešetati i nazvati to legitimnom odbranom. Fuller zna da nas je Koltrejn pozvao ovamo, ali se ne obazire čak ni na to... Misli da mu je je tle pod nogama mnogo sigurnije nego okružnom tužiocu...«

Umirivši pogledom Tabasko Pita, čiji su se zubi već stezali u pokušaju da kontroliše gnev, on se široko osmehnu Fulleru u lice.

— Gle, gle! — reče zvonkim glasom, privlačeći pažnju sve trojice na sebe. — Grinzdejska policija odista vodi računa o bezbednosti građana, nema šta! Pravo je čudo kako je u ovom gradu došlo do rasnih nemira, pored tako tolerantnog šefa policije!

Cev Fulerovog kolta podiže se prema licu ninde, ali je ovaj znao da policajac još neće pucati. Ljudi poput Fuleru uvereni su da se svi plaše crne, preteće cevi pištolja i uvek produžuju svoje uživanje u strahu bespomoćne žrtve.

Samo što se ovoga puta Fuler prevanio. Na licu tog neobičnog čoveka pred njim nije bilo ni tračka straha.

— Ostavi tu igračku u frotolu, Euler — reče ninda tiho, a oči su mu svetlele poput usijanog čelika — kako ne bih bio prinuđen da ti je oduzmem!

— Ha-ha-ha! — zaurla Fuler, a stomak mu se zatrese od smeha. — Ha-ha-ha!

Trikovi velikih mađioničara, utvrđeno je, sastoje se zapravo u savršenoj koordinaciji pokreta izvedenih fantastičnom brzinom u onom kratkom deliću vremena kada je pažnja

posmatrača usmerena na nešto drugo.

Trskovi nindi, bar po tome, srodni su trikovima mađioničara. Sem Fuler, šef policije u Grinzdeju, upravo je dobio priliku da to nauči.

Leva ruka ninde načini hitar spiralni pokret nad njegovom glavom, pokret za koji je zdrav razum govorio da je ne moguće normalnom ljudskom zglavku i laktu.

Sve što je neuobičajeno ima magnetnu privlačnost za ljudski rod. U tome je, kažu naučnici, i jedan od razloga što je čovek relativno brzo, u kosmičkim razmerama, postao inteligentno biće. S druge strane, ta radoznalost veoma često može da bude i kobna...

Fulerove oči, oči dvojice policajaca, čak i oči Lusinde Mej Karter pokretoše se u pokušaju da slede pokret leve ruke ninde. Njegova desna ruka u istom trenutku, potpuno neopaženo, sklopi se oko Fulerove šake, odvoji mu prst od oka, dača i bez napora istrže dršku oružja iz nje. Istim tim te onim i glatkim pokretom, Lesli zavuče cev pištolja pod svoj opasač iza leđa, vraćajući desnu ruku ponovo nad glavu

pre nego što je bilo ko od prisutnih, sem Tabasko Pita, shvatio da se nešto uopšte dogodilo.

Spustivši pogled, Fuler izbulji oči. Dva policajca se zгледаše, pitajući se šta se dogodilo sa šefovim oružjem. Iusinda Mej Karter ustuknu, otvarajući usta da nešto kaže. Na vrhovima prstiju, Tabasko Pit je vrebao trenutak, već se zadovoljno oblizujući u sebi na pomisao o skoroj akciji.

— Š-š-šta? — promuklo zašišta Fuler. — Ti... ti si...

— Možemo li sada da krenemo od početka? — mimno reče ninda. — Recimo, da vas trojica izadete, pristojno zakucaite na vrata i uđete pošto vam mrs Karter to dozvoli. A onda ćeš joj se izviniti za ono što si maločas izgovorio, Fuler!

Blesak u sitnim Fulerovim očima upozorio ga je na opasnost mnogo pre nego što je gnev poveo debelog šefa policije u nasrtaj na tog drskog mađioničara pred njim. Čak i tada Fuler nije naleteo slepo, nekontrolisano. Dvostruki udarac, levom pa desnom rukom, pokazao je da ima veliko iskusto u borbama golim rukama

ma i da je već mnoge dobio zahvaljujući svojim iznenađujuće dobrim refleksima i brzini.

Ovoga puta, međutim, oba udaraca pala su u prazno. Izmakavši se jedva приметnim pokretom u stranu, ninda uzvratila jednim od onih karate udaraca koje pogodeni može pratiti pogledom sve do časa kada će ga pesnica pogoditi u čelo i izazvati pravi vatromet. Samo na trenutak, naravno, jer milosrdna nesvestica stiže odmah zatim.

Glomazno Fulerovo telo odvojilo se od poda, glava i gornji deo poleteše unazad, povlačeći noge za sobom. Šef policije bio je već u nesvesti kada je tresnuo leđima o pod, tako snažno da su se ormani pored zida zaklatili i zazveketali staklom.

Oba policajca ščepaše drške svojih koltova, ali im Tabasko Pit nije dao vremena da ih izvuku iz futrola.

— No-no! — reče prekomno, pokrećući svoju telesinu zapamnjujuće hitro. Udarac pesnicom pogodi bližeg policajca u slepoočnicu, bacajući ga na njegovog kolegu. Pit je već bio uz njih, grabeći, ispružen-

om rukom drugog čoveka za okovratnik i grudi uniforme. Odvajajući se od poda, on bez napora lupi njegovom glavom u zid i otvori prste, puštajući ga da bez svesti sklizne dole.

Lusinda Mej Karter bučno ispusti vazduh iz pluća, shvativši da je nekoliko dugih sekundi potpuno zaboravila da diše.

— Neprijatan čovek — osmegnu se ninda, pokazujući glavom Fulerovu telesinu na podu. — Zao mi je, mis Karter, što ste morali prisustvovati ovom prizoru, ali drugog načina odista nije bilo.

Žena s nevericom odmahnu glavom, buljeći u ta dva čoveka koji su se ponašali kao da je obračun sa šefom policije i dvojicom njegovih ljudi, usred zgrade okružnog suda, nešto sasvim obično, svakodnevno.

— Ko... ko ste vi, zapravo? — promuća.

— Zar vam nisam rekao? Želimo da doznamo kako je umro novinar Plamer, mis Karter. I nemojte nas ovoga puta upućivati na Fullera. Kao što vidite, on će neko vreme biti van optičaja.

— Ne mogu vam pomoći, čak i kada bih to htela — gl-

as žene ponovo je bio tvrd, po slovan. — Sami ste videli da je materijal nestao!

— Ko je radio autopsiju?

— Ja. Ja sam jedini kvalifikovani patolog u Grinzdejlu, mister... Eldridž.

— Pretpostavljam onda da ste obrađivali i ranije slučajeve žrtvi ubijenih strahom.

Žena se ugrize za usnu.

— Ja sam LEKAR, mister Eldridž, a ne vračara! Bez obzira na boju moje kože!

— Znači li to da ne verujete u ono što se govori?

— Tačno. Smrt svih tih ljudi bila je potpuno prirodna. Od srca.

— Što se, čini mi se, može dogoditi i kao posledica velikog straha?

— Tačno. Ali to već NIJE domen patologa, mister Eldridž. Moj posao je da utvrdim fiziologiju njihove smrti, ne i to da li ih je neko ili nešto pre toga uplašilo!

— Svi ti ljudi, koliko znam, bili su ispod kritične starosne granice za oboljenja srca, mis Karter.

— Da. Ne zaboravite da je ta granica čisto statistička veličina, prosek.

— Grinzdejl je ipak suviše mali grad da bi toliko mladih ljudi za tako kratko vreme umrlo od srca. Tako bar kaže zakon verovatnoće. Da li vam je možda palo na pamet da je u pitanju bio do sada nepoznat otrov?

Prešavši rukom preko čela, žena se umorno spusti u svoju stolicu i potraži pogledom oči ninde.

— Dobro došli u moju omiljenu noćnu moru — reče druckijim glasom. — Jedino... nisam našla nikakvih tragova otrova. Ne samo ja. Profesor Holbrook sa Univerziteta u Montgomeriju potpuno je potvrdio moje nalaze.

— Nisam ni trenutka sumnjao u vaše znanje, mis Karter — reče ninda mekim glasom. — Postoje, međutim, otrovi koji se fantastično brzo razlažu. Naša nauka o njima zna veoma malo, na žalost.

— Vi ste toksikolog?

— Amater. Međutim... predložio bih da potražimo neko pogodnije mesto za razgovor. Ova trojica će uskoro doći sebi, a onda bi mogli da postanu neugodni.

Žena klimnu glavom, a osmeh joj ozari lice.

— Ne mislim da vas dvojica imate razloga da ih se plašite — reče — ali je to svakako dobra ideja. Zamoliću vas da me sačekate u hodniku kako bih mogla da skinem ovaj mantil, a onda...

Ima ljudi koji tvrde da već u samom načinu na koji telefon zvoní mogu naslutiti da li stižu dobre ili loše vesti. Niko još nije potvrdio ima li istine u tome, ali se Tabasko Pitu učinilo da u zvonkom zvanjku koje ih je iznenada prenelo postoji neki zlokobni prizvuk.

— Da? — reče Karterova uzimajući slušalicu. I njen glas zvučao je nesigurno. — Da... jeste, on je tu, ali... u redu...

Pružila je Lesliju slušalicu, ne krijući svoju zbunjenost.

— Za vas — rekla je tiho, pokrivajući dlanom mikrofonom. — Pitam se samo kako ceo svet zna da ste ovde, kod mene...

Osmehnuvši joj se, ninda preuze slušalicu.

— Eldridž — reče. — A ko je to?

— Moje ime je Majniks — reče glas čoveka na drugom kraju linije. — Verujem da

te zanima kako se to može umreti od straha, Eldridž?

— Da, tako je...

Lesli nabra obrve. Glas nje govog sagovornika zvučao je neprirodno, izobličeno, gotovo kao glas robota, a ne čoveka.

— Vrlo dobro. Daću ti priliku da doznaš nešto više o tome. Da li znaš gde je raskrsnica za Holden?

Nanda dozva iz memorije detaljnu vojnu kartu okoline Grinzejla koju je proučio čim je stigao Koltrejnov poziv.

— Da, znam.

— Sve bolje i bolje — reče glas, iako njegov ton nije pokazivao nikakva osećanja. — Budi tamo tačno u podne, Eldridž.

— Sam?

— Sam ili u društvu, svejedno. Zapamti: podne, raskrsnica za Holden...

— To je zamka, Les — Tabasko Pit se cerio, jer za nje ga reč »zamka« nije imala uobičajenu intonaciju. Zamka je predstavljala priliku za žustre

obračune, pucnjavu, jurnjavu u brzim kolima i uzbuđenja napretka, ono u čemu je Pit neizmerno uživao.

— Svakako. Nagazili smo ne čiji palac i on je odlučio da nas ukloni sa puta. Pokušao je najpre prirodnim načinom, preko Fulera, ali se pokazalo da smo opasnija nego što je mislio, pa je odlučio da stvar preuzme u svoje ruke. Zapanjuje me njegova brzina reagovanja, Pite. Tajanstveni Majriks ima izvanrednu obaveštajnu službu, čim je već posle desetak minuta znao da Fuller nije uspeo.

— Misliš da je on glavni? Koltrejn se iznenadio kad sam mu maločas telefonom rekao šta se dogodilo. Nikada nije čuo to ime u ovom kraju.

— Verovatno je tako. Kjuklucks-klan je mnogo bolje organizovan nego što se misli u južnim državama. Postoji velika grupa »specijalista« koja se seli kad god u nekom kraju Juga dođe do rasnih sukoba. Njihova prednost je u tome što ih niko ne poznaje, tako da mogu voditi akcije sa bezbednog mesta, koristeći lokalne pripadnike Klana kao

žurišne trupe koje samo izvršavaju naređenja.

— Majriks je jedan od tih, a?

— Svakako. Uspeo si da nađeš i Sumiko?

— Ne, ali je ostavila poruku na recepciji hotela. »Ni traga«, tako glasi poruka. Ni je uspela da pronade tog foto reportera, očigledno. Čuj, Les, hoće li nam biti potrebno neko bolje oružje od tog tvog arsenala? Imam utisak da Majriks i njegova banda neće oklevati da upotrebe sva sredstva kako bi nas skinuli sa vrata.

— Gde bi došao do oružja ovde u Grinzdejlju? — začudi se ninda. — Da bi ga kupio u prodavnici treba ti Fulerova dozvola. Čak i kada bismo imali vremena da je tražimo, izgledi da je dobiješ otprilike su isti kao da tražiš koltove Bufalo Bila!

— Prepusti to meni — isce-ri se Tabasko. — Kladam se da bih u onoj krčmi »Blek Hors« mogao da kupim i mitraljez! I to sa popustom! Kju-kluks-klan je poznat po tome što šalje i velike količine jeftinog oružja tamo gde dođe do gužve, ne zaboravi!

— Ipak ne! — odmahnu glavom ninda završavajući svoje pripreme. — Ovo ovde je sasvim dovoljno.

— A šta je to? — Pit je radoznalo zagledao neveliki uređaj koji je Lesli pakovao u torbu sa svojim oružjem. — Jedna od novih elektronskih igrački Sumiko?

— Tako je. Nisi se zapitao šta sam tako dugo radio u garaži, na kolima?

— Aha... počinjem da kapi-ram — Pit se zadovoljno cemo. — Jedva čekam da izbliza vidim lica tih momaka kad shvate da... Hej, pa mi treba da krenemo, čoveče! Nemamo previše vremena ako će limo da do podneva stignemo na raskršnicu za Holden!

— Tačno onoliko koliko nam je potrebno — odvrati Lesli, zabacujući svoju torbu na rame. — Pokret, Pite!

Samo minut kasnije blistava »invikta« žurila je ulicama Grinzdejla na istok, tamo gde se pet ili šest milja van grada odvijao put za Holden, neveliko naselje u samom podnožju planine. Čak ni detaljna karta nije mnogo govorila o terenu u neposrednoj blizini raskršnice, sem da je brežuljkast

ni pošumljen, što je, uz činjenicu da između Holden i Grinzejla nema nekog naročito saobraćaja u ovo doba dana, pružalo izvrsne uslove za zasedu.

Pet minuta pre podneva Leslie iznenada skrete sa uskog asfaltnog puta na stazu koja je vijugala među drvećem i zaustavi kola.

Pit je znao šta se sprema i već je izlazio napolje, oprezno se osvrćući.

Naginjući se nad tablu automobila, nonda veštim pokretima poveza nekoliko tankih kablova koji su iz nje štrčali sa električnom spravicom iz vučenom iz torbe.

To, međutim, nije bilo sve što je njegova torba krišala...

— Hej, ortak! — zacereka se Pit kad vide šta on radi. — Nemamo vremena za te igračke!

Dve plastične lutke u prirodnoj veličini, u poslednje vreme veoma popularne, naročito u bujnim ženskim oblicima, bilo je veoma lako naduvati i postaviti na sedišta automobila. Sigurnosni pojas držaće ih na mestu, a muške košulje navučene preko ramena, zajedno sa zalepljenim perikama zavarace

svakog ko ne bude prišao baš do samih kola.

Pružajući oprezno ruke pored lutke na sedištu vozača, nonda ubaci kola u brzinu i ona lagano kretoše blagom nizbrdicom prema asfaltnom putu.

Uređaj za daljinsko upravljanje funkcionisao je savršeno. Lakim pokretom džojstika Leslie ispravi kola na putu i ona lagano kretoše prema raskrsnici udaljenoj najviše mišlju od mesta na kojem su se našli.

Put je na ovom mestu imao samo veoma blage krivine i to je omogućilo Leslieju da isplanira svoju lukavu zamku za eventualne napadače. Iako su kola gotovo mileda, nije bilo baš jednostavno slediti ih probijajući se kroz grmlje pored puta, ali je to njima dvojici uspelo.

Sledeći signale uređaja za daljinsko upravljanje, »invikta« poslušno side sa puta i zaustavi se na travi u samom uglu raskrsnice za Holden. Sa mesta na kojem su se njih dvojica našli lutke na sedištu delovale su veoma uverljivo.

— Ima li koga? — šapnu Pit ležeći u travi i duboko di-

šuci kako bi povratio dah. Znao je da će čula ninde mnogo pre njegovih otkriti čak i najmanji znak opasnosti.

— Ne... kada dođu, i oni će doći kolima, Pite.

— Misliš?

— Omiljeni gambit plaćenih ubica. Oni pre svega drugog ipak misle o svojoj koži. Udari i beži. Njihova taktika svodi se na to jednostavno pravilo, a kola su im u tom slučaju neophodna.

— U redu, udariće, ubiti na še dve lutke i pokušati da kidnu. Šta ti i ja onda radimo?

— Pokušavamo da ih zaustavimo.

Ninda je samo vrhovima prstiju gladio tri čelične zvezde čije su ivice plavkasto svetlucale na suncu. Šurikenima, sa vrhovima i ivicama izbrušenim poput brijača, zaista su smrtonosno oružje, čak i na većim daljinama. Refleksi i preciznost nindi omogućuju im da šurikenima pogađaju i veoma brze ciljeve, kao što su to, na primer, kola u pokretu.

— Želiš jednog od njih živog, a?

— Da. Sumnjam da će sam Majniks doći ovamo, ali bi je-

dan od njegovih ljudi mogao da nas odvede do svog šefa... Dole, Pite!

Obojica su plegli po tlu u zaklonu retkog žbunja, uzdajući se u svoju odeću zaštitne boje. Ninda je pogledom pretraživao šumicu na suprotnoj strani puta, odakle je najpre dopro šum koji ga je upozorio da nekoga tamo ima.

»Zar je moguće da sam se prevario«, mislio je privlačeći bliže sebi katana u koricama. »Oni dolaze, njih pet ili šest, pešice kroz šumu... U tom slučaju doći će do borbe prsa u prsa, a mač će mi u šumi mnogo bolje poslužiti nego šuriken...»

Međutim, posle šumova koji su ga upozorili da se neko pri bližava, na drugoj strani puta ponovo zavlada tišina. Sekundi su prolazili sporo, ali nindino čulo za vreme ne može se prevariti subjektivnim utiskom o proticanju vremena koji neke trenutke pretvara u sate, a druge u hiljade delova sekundi...

Bilo je tačno dvanaest i pet kada je, najpre njemu, a onda i Pitu do ušiju dopro neravnomerni zvuk automobilskog motora.

Pit ga upitno pogleda i on potvrdno klimnu glavom, ponovo se prihvatajući šurikena. Haragei mu je rekao da stvarna opasnost konačno stiže do njih.

Motor prastarog »fordovog« kamiona kašljao je i lupao dok se vozilo sa olupanom karoserijom i pocepanom ceradom na amjevima sporo približavalo iz pravca Holdena. Pit prezriivo otpljučnu u stranu, ali ga ninda ozbiljnim pogledom podseti na činjenicu da opasnost može uzeti mnogo različitih lica...

U kabini kamiona nalazio se samo jedan čovek, vozač. Njegov klompavi šešir trebalo je da dočara lik običnog farmera iz okoline, ali je ukočenost njegovog vrata i ramena svedočila da ovo nije uobičajena vožnja do pijace u Grinzejlu, već nešto sasvim, sasvim drugo.

Da!

Uz škripu izandalih kočnica, kamion se zaustavi tačno naspram parkirane »invikte« i neko ko je stajao pozadi naglo povuče ceradu naniže, otkrivajući da je pored njega na kamionu još neko...

— Uh! zastenja Pit. — Uh-hh!

Strelac sa bazukom nije izgubio mnogo vremena za nišanjenje. Nije to bilo ni potrebno, jer čak ni to nespreno oružje ne može promašiti veliki automobil sa rastojanja od četrdeset ili pedeset jardi...

Oštar pucanj. Plamena zmi-ja jurnu prema kolima, pogađajući ih direktno u prednja leva vrata kroz čije se staklo videla nepokretna figura lutke sa plavom perikom na glavi.

Plamena kugla na trenutak zakloni automobil i tujanj eksplozije potrese tle. Eksplozija benzina u rezervoaru stopi se sa tim moćnim praskom dok su prvi sitni komadi raspadnutog automobila, praćena onim krupnijim, počinjali svoj parabolični let naviše, pa naniže.

— Kućkini sinovi! —, procedi tiho Pit kroz zube. — Drži ih, Les!

Motor kamiona užurbano pro radi i vozilo se zakotrlja pu-

tem prema Grinzdejlu. Pozadi, oba čoveka užurbano su ponovo navlačila ceradu preko ar-njeva, plašljivo uvlačeći glave u ramena pred pljuskom otpadaka koji su sada već zasipali tle u krugu od pedesetak jar-di.

Uspravljaajući se, ninda nači-ni korak bliže putu, podižući desnu ruku sa spremnim šurikenom. Za koji trenutak kam-ion će biti dovoljno blizu da mu obezbedi siguran pogodak kroz vetrobran i među oči vo-zača, a zatim...

Kao da je oprugom izbačen, nasred puta iznenada se stvo-ri krupan čovek crne kože, nag do pojasa. Malo povijen u ko-lenima, radi ravnoteže, on po-diže prema kamionu skraćenu dvocevku i povuče oba okida-ča odjednom.

Oblak krupne sačme zadobo-va po limu, pretvarajući u de-liću sekunde vetrobran pred vozačem u čipku od sitnih be-lih delića pleksiglasa koja se rasu po putu zajedno sa krva-vim komadićima lica i skalpa vozača koji nije imao vremena čak ni da zaurla u času kada je Crnac iskočio na put pred kamion.

Zanevši se, vozilo skrete, pro-mašivši za koji palac strelca koji je predostrožno odskočio u stranu. Bacajući se ponovo u zaklon, ninda povuče za so-bom i Pita, već spremnog da jurne tamo gde se spremala gužva.

Još četiri crna momka, hit-ra i snažna, nalik šumskim du-hovima, izronišu iz zaklona žbu-nja i baciše se na zadnji deo kamiona koji se uz tresak za-ustavio na deblu drveta kraj puta. U zaklonu cerade borba nije trajala dugo; samo pet ili šest sekundi kasnije dva mrt-va tela tupo tresnuše u travu. Iz presečenog grla jednog od njih, vide ninda, tekao je či-tav potok krvi, natapajući su-vu zemlju.

Još neko je tamo izašao iz šume... Neko ko je potrčao prema zapaljenoj olupini »In-vikte« ne obraćajući pažnju na obračun oko kamiona...

— Hej-hej! — reče tiho Pit.
— Hej-hej!

Dugonoga vitka žena u iz-bledelim farmerkama i plavoj sportskoj košulji, sa kosom po dignutom na temenu, obigra-vala je oko olupine, boreći se sa jarom koja je sprečavala da priđe bliže.

— Ona traži nas, a? -- šapnu Tabasko. — Izgleda da smo dobili neočekivane saveznike, Les...

-- I meni se čini — hitrim pokretima ninda je pakovao oružje u svoju torbu. — Hajdemo.

Crnac na putu prvi je primetio da neko dolazi iz šume. Reagovao je munjevit, zapinjući uvežbanim pokretom oružje već napunjene dvocevke, dozivajući grčevitim krikom svo je prijatelje koji su takođe po trčali prema zapaljenim kolima.

Šireći ruke ninda mu pokaza da nema loše namere i crno lice, mokro od znoja, ozari osmeh.

— Hej! — zaurla on. — Hej, Lusinda Mej! Ta dva momka uopšte nisu bila u kolima!

Zaklanjajući oči rukom, žena pogleda prema njima, a on da potrča natrag. Samo nekoliko koraka, međutim. Čak i na ovom rastojanju ninda je mogao videti koliko je energije morala uložiti u to da se obuzda i da mu ne poleti u zagrljaj.

»Lusinda Mej«, ponovi u sebi. »Ime koje bi čovek mogao neprestano šaptati...«

— Dobro došli među žive! — srdačno reče krupni Crnac, pružajući im ruku. — Već smo vas bili otpisali kad smo videli da prokleta kopilad imaju bazuku na tom kamionu. Nego... moje ime je Kortni Vilijams, ali me svi zovu Kort. I prijatelji i neprijatelji.

— Drago mi je, Kort — osmehnu se Lesli. — Koliko sam shvatio, vi ste želeli da nam pomognete?

— Ne naročito -- isceri se Kort, pokazujući beonjače. — Znaš, imamo dovoljno i svojih problema da bismo vodili računa o tome šta belci rade jedni drugima. Lusinda Mej je insistirala da vam pritekemo u pomoć, a ona ima gomilu argumenata sa kojima je nama, jednim muškarcima, teško da izađemo nakraj, ha-ha-ha!

Žena je već bila u blizini, šibajući gnevnom pogledom Korta. Zadržana od brzog hoda, rumenih obraza i blistavih očiju, bila je još lepša nego u strogom belom mantilu kada je Lesli ugledao prvi put.

— Previše brbljaš, Kort, kao i obično — reče ona hladno. — Tvrdila sam da nam ova dva čoveka mogu pomoći, i to još uvek tvrdim. Oni su nam

potrebni i to je jedini razlog... što sam navaljivala da dođemo ovamo!

— U svakom slučaju, hvala — reče ninda sa osmehom koji žena ne uzvratila. — Premda im ne bi uspeo da nas uhvate u ovu zamku, ma kako vešto ona bila smišljena.

— Dobar trik — klimnu Kort s poštovanjem glavom. — I sam bih se zakleo da neko sedi u tim kodima, časna reč. Ti glupani na kamionu zagrizili su mamac kao ljudi!

— Da li ih neko od vas poznaje, Kort?

— Ne. Ovo nisu naše propalice, iz Grinzdejlja, već bela du brad koja su za koju stotinu dolara došla ovamo da ubijaju. Niko se neće naročito uzbuđivati zbog njihove smrti... sem što će Kju-kluks-klanu poslužiti kao argument da ova mo dovuče još svojih istomišljenika sa čitavog Juga. Samo, neka ne misle da i mi mirujemo. Ako dođe do gužve, pokažaćemo im da i mi umemo da ujedamo kada je to potrebno!

— To vidim — ninda prede pogledom po prizoru oko sebe. — To znači novo krvo-proliće, zar ne?

— Da, ali mi nismo tražili gužvu, već oni!

— Može biti. Nesreća je u tome što u takvim okršajima najviše stradaju oni koji nisu ni sposobni da se bore.

Preko Kortovog lica prelete izraz mržnje.

— Ti možda imaš neki bolji predlog, prijatelju? Da položimo oružje i vratimo se na kolonima pred belce, govoreći »da, gazda, ne gazda«?

— Imam. Naći onoga ko iz pozadine vuče konce Kju-kluks-klana i uništiti ga.

— Tog Majriksa? Niko ne zna ko je on i da li čovek sa takvim imenom postoji.

— Postoji, sasvim sigurno. Ovo ovde su bili njegovi ljudi. Da si malo bolje razmislio, Kort, pobrinuo bi se da jednog od njih ostaviš u životu kako bi nas odveo do svog gazde.

Crnac otpljunu na tle, ne nalazeći reči kojima bi mogao objasniti ono što je i sam morao prihvatiti kao svoju grešku. Ninda sa njega prenese pogled na Lusindu Mej čije su se grudi još uzbuđeno dizale i spuštale pod tankom košuljom, mokrom od znoja.

— Još jednom hvala, mis Karter — reče on tiho. — Pre

tpostavljam da imate neki prevoz u blizini. Ostali smo bez kola, kao što vidite.

— Da, naša kola su na drugoj strani šume — odvrati ona. — Idete u grad?

— U grad. Moramo sada da pokušamo da nađemo neki novi trag koji će nas odvesti do Majniksa.

Na Kortov znak, četvorica crnih mladića su tiho i disciplinovano pokupili bazuku i ostalo oružje ljudi iz kamiona i krenuli za njim uskim putićem kroz šumu. Shvativši Leslijev pogled i Pit pođe za njima, ostavljajući nindu i Karterovu na samom kraju kratke kolonije.

Staza je bila uska i njihovi bokovi se nekoliko puta dodirnuše. Osmehnuvši se, ninda dohvati svojom šakom usku ruku žene, ali je ona ostrim pokretom istrže.

— Molim vas, mister Eldridž! — reče tiho i oštro.

— Lusinda... mene ne možeš prevariti. Želiš me isto onoliko koliko i ja tebe...

Ona je izbegavala njegov pogled, ali je i nesvesno zaostajala sve više za Tabaskom Pitom, tako da se na kraju ko-

lona ispred njih izgubila u zaklonu šume.

— Lusinda Mej...

— Ne... ne govori tako... Sad nije vreme za to!

Zadržao je svojim snažnim rukama i prinudio da ga pogleda u oči. Na trenutak mu se predala, sklopljenih očiju, da bi se odmah potom istrгла iz zagrljaja.

— Rekla sam ne, Ne sada...

— Kada, Lusinda Mej?

— Ne znam... Kad prođe ovo što se zbiva... ako ikada prođe!

Neko vreme su ćutali, jer je ninda shvatio da se nešto u ženi još uvek opire onome što i ona sama želi.

— Spremni ste da se borite, zar ne? — upita on malo kasnije.

— A šta nam drugo preostaje? Video si Fulera, a ni oficiri koji vode jedinicu Nacionalne garde nisu ništa bolji od njega. Mič Koltrejn je jedini pošten čovek, ali on sam ne može mnogo da učini...

— Slažeš se sa Kortom? Mi siliš da je krvoproliv rešenje?

Ona zabaci sa čela kosu mokru od znoja.

— Bojim se da je tako... U ovom kraju između nas i be-

laca nepoverenje vlada već generacijama.

— Ti si upola bela, Lusinda Mej. Nemoj to da zaboraviš!

— Da — reče ona sa gorčinom. — Moj otac je čak imao hrabrosti da me prizna za zakonitu kći, iako se nikada nije oženio mojom majkom. Ali, ako misliš da to olakšava moj položaj, onda grešiš: meni ne ve ruju ni jedna ni drugi. To se događa melezima, znaš. Sem toga...

— Sem toga?

Ona stade pred njega, ali joj je lice bilo mračno, a u očima je sevao gnev čitave jedne rase koju su vekovima kánjili i proganjali.

— Niko ti još nije ispričao šta se dogodilo sa Lusindom Mej Karter pre petnaest godina, zar ne?

— Ne, nije. Nemoj mi to go voriti, ako ti teško pada, Lusinda Mej.

— Teško? — ona se prezri vo nasmeja. — O, ne, dragi moj! U mislima neprestano obnavljam sve što se te noći dogodilo, jer ne želim da zaboravim! Ni da oprostim!

— Učinili su ti nešto... prljavo?

— Učinili... učinili su mi sve što gomila pijanih mladića koji se ne plaše nikakve kazne može da učini sedamnaesto godišnjoj devojci. Oni su bili beli, ja crna, bar po njihovom sistemu za razlikovanje boja.

To što sam bila nevina samo ih je još više raspalilo.

Lesli joj položila šake na ramena i privuče je ponovo uz sebe, osećajući kako su joj grudi čvrste i napete od uzbuđenja.

— Vi me se ne gadite, mister Eldridž? — upita ona s prezirom u glasu. — Mislite da sve to nije moglo biti tako strašno, a? Hoćete da čujete detalje? Naterali su me da otvorim usta i da...

Začutila je kad je čvrsto poljubio, stežući je uz sebe tako snažno da je zastenjala. Ruke su joj poletele naviše, zarivajući prste u kosu na potiljku muškarca, privlačeći ga bliže sebi, pritiskujući gruda uz njega.

Leslijeva ruka skliznu naniže, do struka, niz bok, na unutrašnju stranu butine i žena uzdahnu.

— Oh, bože — reče promuklo, sklopljenih očiju — pa ja te stvarno želim!

Spuštajući usne na njen vrat, Lesli joj drugom rukom pomilova dojku, osećajući kako treperi od njegovog dodira.

— Lusinda Meeej!

Kortov povik dolazio je iz blizine i Lesli oseti kako se telo žene koči u njegovim rukama.

— Ne — zadržala je, izvlačeći se iz njegovog zagrljaja.

— Suviše smo se zaboravili...

Znao je da je onaj trenutak bliskosti prošao i dopustio joj je da se odvoji.

— Drugi put, Lusinda Mej?

— upitao je tiho.

— Da — ovoga puta osmeh joj je bio nežan. — Drugi put... sada imamo suviše posla. Pomoći ćemo ti.

— Kako?

— Ti tražiš Plamerovog fotoreportera, je li tako? Jamagučiju?

— Da. Znaš nešto o njemu?

— I Kort ima svoju obaveštajnu službu u gradu — reče ona sa ponosom u glasu. — Crni klinci koji čiste obuće ili peru vetrobrane pred semaforima, liftboji u hotelima, čistači u važnim gradskim zgradama... svi su oni mnogo inteligentniji i pismeniji nego što se misli.

— U to ne sumnjam. Šta su doznali o Jamagučiju?

Žena se osmehnula.

— Možeš to doznati, Eldridž. Ali samo pod uslovom da me večeras izvedeš u noćni klub »Kod Grejsi«...

Prostrani hol bio je sušta surotnost neupadljivom i jedva приметnom ulazu u noćni klub. Neko sa mnogo para i malo ukusa uredio ga je u tobožnjem modernom stilu, sa bleštavim raznobojnim svetlima, mnogo hroma, čelika i stakla. Zidovi i pod su bili od tvrde plastike, koja je pod rukom delovala lježgavo i neprijatno.

Lusinda Mej izašla je iz taksija tačno u zakazano vreme i značajno mu se nasmešila. Sećajući se Pitovog iskustva, ninda ispod oka baci pogled na vozača koji je buljio u duge noge žene, opuštene donje viliće.

Imao je čudan izraz na licu, neku mešavinu divljenja i prezira. Lesli zastade na ulazu da zapali cigaretu i sasvim jasno

vide kako taksista pruža ruku prema svom radio-uređaju.

— Da — reče Lusinda. Međ primetivši njegov pogled — oni će znati da smo ti i ja ovde. I to je deo Kortovog plana. Trebalo bi da ovo veče bude uzbuđljivo... i ne govorim samo o tebi i sebi, Lesli...

On se osmehnu, ali mu oči ostadoše ozbiljne. Visok, širokih ramena, u savršeno skrojenom belom smokingu, privlačio je poglede ljudi — i žena — u ne baš punom holu. Ali samo na trenutak. Odmah potom, kada bi pogledi skrenuli prema ženi koju je pratio, u dugoj večernjoj haljini i sa krznom preko ramena, u njima bi se moglo videti iznenađenje, gnev, čak i mržnja...

»Ovo je Jug«, podseti sebe Lesli, hvatajući Lusindu Međ pod ruku, i naginjući se da bi joj nešto mogao šapnuti na uho.

— Ovo je lokal samo za bele, je li tako?

— Ne. Segregacija je zakonom zabranjena u ovoj državi — njene divne usne izviše se u prezriv osmeh. — Ne brini, ti ipak imaš sumnjivu počast da budeš prvi koji je ovamo

uvleo ženu čija koža nije potpuno bela, Les!

Ninđa se osmehnu, neupadljivo pretražujući pogledom lica ljudi u holu. Nije bilo teško izdvojiti dvojicu koji su tu bili zato što im je posao da na svaki način održe red.

— Mislim da je Kort bio u pravu — reče ninđa, pomažući joj da smakne krzno sa ramena pred pultom garderobe. — Ovo će biti luda noć.

Nije se čak ni trudio da prikrije pogled koji je počivao na njenim savršenim grudima, gotovo potpuno otkrivenim dubokim izrezom haljine. Malo je žena koje se usuđuju da nose tako izazovne modele, ali je i veoma malo žena čije grudi tako lepo stoje da to smeju sebi dozvoliti.

Naravno, nije mu promaklo kako su garderober, čovečuljak u livreji kluba, i jedan od ljudi iz obezbeđenja izmenili poglede. Krzno ostade da leži na pultu, a čovečuljak se odmače od njega kao da je kužno.

— Nešto nije u redu? — osmehnu se ninđa.

— Ja... ovaj...

— Stavite krzno na jednu od onih kuka — reče Lesli ledenim glasom — a meni ćete

dati žeton sa brojem i uzeti novac. Ne znate kako se radi taj posao?

Gorila iz obezbeđenja, krupan momak sa slomljenim nosom čiji je smoking pucao na plećima, već se približavao. Praveći se da ne gleda u nje, ga, nonda se naglo okrete u ča su kada se ovaj upravo spremao da mu položi šaku na rame.

— Da? — reče hladno, šibajući pogledom iznenađenog čoveka. — Želite nešto? Ili ste došli da lično okačite to krzno na mesto?

Gorila je bio glup, što se, uostalom, i očekuje od čoveka na ovakvom poslu. Uveren u svoju nadmoćnost, brzo se pribrao i iscerio Lesliju u lice.

Kao da se ne događa ništa naročito, Lusinda Mej se hladnokrvno nalakti na pult garderobe i mirnim pokretima iz zlatne tabakere izvuče dugu, tanku cigaretu. Plamen minija tamnog zlatnog upaljača bio je potpuno miran kada je zapalila.

— Ne možete sa tom ženskom unutra, mister — procedi gorila tiho, iako je čak i on bio svestan da se hol utišao i

da pogledi svih prisutnih počivaju ispred garderobe.

— Ne mogu? A zašto to?

— Ona je... ona nije bela, eto zašto! Grejsi je ne želi unutra.

— Koliko znam, takvo nešto zakon zabranjuje — osmehnu se ninda.

— To ne bih znao. Jedino što znam jeste da ona ne može unutra!

— A šta ako je ipak uvedem?

Gorila se zadovoljno isceri. Tih! Leslijev glas i fini maniri naveli su ga da pomisli da ima posla sa čovekom kome je jezik ipak najjače oružje. Lagano je izvukao desnu šaku iz džepa sakoa i prstima leve po gladio čelični bokser na njoj.

— Ne bih vam to savetovao, mister. Imate lepe zube... bilo bi šteta da ostanu na ovom prijavi podu dole.

Kao da ga nije čuo, Lesli se okrete, pružajući ruku.

— Idemo unutra, Lusinda Mej.

Znao je kada će gorila napasti i kako će to učiniti. Njegov poluokret je i poslužio da ga navede na pomisao kako će ovo biti lak pogodak u nezaštićenu levu slepoočnicu.

Padajući na desno koleno, on izbeže udarac i ispruženim rukama dohvati ruku sa bokse rom. Energiju naleta napadača trebalo je samo usmeriti u drugom pravcu, uz minimalni utrošak sopstvene energije, i ninda to učini hitrim i ekonomičnim džudo-zahvatom rezervisanim za obračune sa ljudima koji ne znaju ništa o toj plemenitoj veštini.

Gorila dreknu kad shvati da mu noge više ne dodiruju pod i da leti kroz vazduh takvom brzinom da neće imati vremena čak ni da podigne ruku kako bi sprečio da mu glava svom silinom tresne o zid.

Prihvatajući ženu pod ruku, ninda krete prema ulazu u salu. Nijedno od njih nije se čak ni okrenulo na tup tresak i glasan uzdah iznenađenja koji je odjeknuo iza njihovih leđa.

Drugi gorila stajao je kraj ulaza u salu, usta razjapljenih od iznenađenja. Njih dvoje bili su već na polovini puta kada je shvatio da je sada na njega red da ih zaustavi.

Ta ideja nimalo ga nije oduslavljavala, videlo se. Bespomoćan pogled levo, pa desno, nervozno grčenje ugla usana, premeštanje s noge na nogu, sve

su to bili znaci očiglednog straha pred čovekom u belom smokingu koji se nije ni zadirao u kratkom obračunu sa njegovim kolegom.

»U desnom džepu sakoa ovaj ima pištolj«, proceni ninda odmeravajući obrise pod tkanim okom koje se nije dalo prevariti. »Pitanje je samo hoće li imati hrabrosti da ga izvuce...«

Čovek na vratima otvori usta i ispuni pluća vazduhom, kao da će mu to doneti potrebnu hrabrost za ono što smerada učini. Desna ruka grčevito posegnu za džepom sakoa i neka žena u dubini hola prodorno vrisnu shvativši šta taj pokret znači.

Jednim skokom, dugim gotovo dvanaest stopa, ninda u de liću sekunde pređe rastojanje do vrata pre nego što je ruka sa pištoljem prevalila samo polovinu potrebnog puta. Ščepao je čoveka za grudi smokinga, bez vidnog napora ga odvojio od poda i tako snažno podigao uvis da se njegova glava s treskom sudarila sa gornjim okvirom vrata.

Prevrnuvši oči tako da mu se vide samo beonjače, čovek izgubi svest i ninda ga odgur-

nu u ugao vrata, uz samu zavesu koja je odvajala hol od sale kluba, gde ostade da leži kao odbačena lutka od krpe.

Uvijajući bokovima, Lusinda Mej mu je prilazila sa blizavim osmehom na licu. Pod tankom haljinom bradavice su joj bile tvrde, napete od uzbuđenja.

— Ovo je veliki dan za Grinzejl — reče malo promuklim glasom. — Posle ovoga naša palanka nikada više neće biti ista, Lesli... zahvaljujući tebi.

On se galantno nakloni, uklanjajući zavesu kako bi mogla da prođe i propuštajući u hol akorde tihe muzike sa klavira koja je dopirala iz sale.

I ovde je bilo puno praznih mesta i on odmah odabra sto u uglu, zaštićen sa dve strane zidovima, odakle se pružao dobar pogled na čitavu prostoriju. Ugledavši ih, šef sale, krupan i elegantan sedokosi čovek, gotovo potrča između stolova u pokušaju da ih zaustavi.

— Ne, ne! — užurbano je šaputao. — Taj sto je rezervisan, gospodine, gospođo... Ako želite lepo mesto, ja ću... Oh! Mis Karter, VI?

— Da, Denise, to sam ja — odvrati žena sa nevinim osmehom na licu. Nešto nije u redu?

— Jeste, ali... kako... kako...?

— Kako sam ušla? Na ova vrata tamo, Denise.

Ostavljajući zbunjenog čoveka nasred sale, oni mirno priđoše stolu u uglu i Lesli pridrža Lusindi Mej stolicu da sedne.

— Dakle? — reče tiho, sedajući i sam. — Sada valjda mogu da čujem u čemu se sastoji taj Kortov šašavi plan.

Ona se takode naže prema njemu, ne mareći što joj izrez otkriva dobar deo grudni. Oči su joj blistale.

— Moj dolazak ovamo je pre svega izazov za čitav grad, Les. Ujedno, to je opomena da ćemo se od sada boriti za ono što nam pripada i na šta imamo pravo!

— U redu. A moja potraga za Jamagučijem?

Ona se osvrte i pređe pogledom po sali.

— Uskoro, Les — reče. — Ne budi nestopljiv. Hmm... pitam se da li ćemo uopšte biti posluženi ili ćeš morati da

sam pođeš do šanka i doneseš piće.

— Bićemo posluženi — osme hnu se Lesli. — Ovakav potez niko nije očekivao i treba im vremena da se srede. Ona dvojica gorila izbačeni su iz stroja na nekoliko sati. Odugovlačiće, kako bi imali vremena da pripreme snage za novi na pad.

— Fino — ona svojim dugim prstima dohvati Leslijevu šaku i pogladi je. — Onda možemo bar nekoliko minuta izi gravati par koji je ovamo došao samo da bi se zabavljao.

Konobar u fraku doneo je jelovnik i primio nanudžbu sa dostojanstvenim, iako malo na petim izrazom na licu. Sa ukusnim koktelima pred sobom, nekoliko trenutaka kasnije, oni se osmehnuše jedno drugom, ne mareći za poglede koje su im dobacivali sa drugih stolova.

Lusinda Mej proučavala je Leslijevo lice, kao da pokušava da dozna ko je on. Neizrečeno pitanje lebdeło joj je u pogledu.

— Nemoj — reče on tiho.

— Šta?

— Nemoj pitati to što želiš

da pitaš, Lusinda Mej. Neću moći da ti odgovorim.

— Ohh... tajanstvena ličnost, je li?

— Tako nešto. Najzad, odakle sam i zašto radim ovo što radim i nije naročito bitno, zar ne?

— Žene to vide malo drukčije, znaš. A kad smo već kod žena... ti si svoju poveo sa sobom, koliko znam.

— Kortova obavestajna služba, još jednom?

— Da. Voliš je, Lesli?

— Volim je. I ona mene. I to nam ne smeta da sarađujemo na istom poslu.

— A da li njoj smeta to što nastojiš da legneš sa mnom od časa kada si me prvi put ugledao?

— Ne znam, Lusinda Mej. Najpre bih morao da govorim o tome s njom. I da joj opišem kako izgledaš. A onda... mislim da bi shvatila moju želju... Kao što bih ja mogao da shvatim i da ona poželi muškarca koga, na primer, i ja poštujem.

Ona ga pogleda kao da proverava govori li istinu, a onda joj pogled ponovo odluta po sali.

— Ah — reče iznenada. — Najzad! Tvoj trag koji vodi prema Jamagučiju upravo je na vidiku, Lesli!

Zena je ušla, hodajući ponosno kao carica, blešteći poslednjim modelom večernje haljine koja je nosila neku čuvenu parisku marku, blešteći nakitom vrednim nekoliko hiljada dolara, frizurom koja je sama po sebi bila remek-delo lepote i jednostavnosti. Visoka, platinasta, savršene građe i hoda.

Ideal žene kakve lansiraju film i televizija. Ali...

Lesli se osmehnula na upitni pogled Lusinde Mej.

Giunica? — upita on.

— Bravo! Gotovo da si pogodio! — reče Karterova sa odobravanjem. Oboje su pratili kako se kao kraljica platinasta dama spušta u stolicu ko ju joj pridržava šef sale i elegantnim pokretom glave zahvaljuje njemu i trojici konobara koji su se sjatili oko stola.

— Šta nije u redu s njom?

— O, sve je u redu, sudeći bar po čežnjivim pogledima ovdašnjih muškaraca. Na njenu nesreću, sve ovo je samo maska. Grejsi, ona je vlasnica ovog kluba, plaća je da ovamo privlači ljude dubokog džepa. Zapazio si tu kombinaciju dečjeg, skoro nevinog lica, i raskošnog tela?

— Da, veoma uzbudljiva žena — klimnu Lesli glavom. — Nije, međutim, prazan kompliment kada ti kažem da si ti ipak mnogo uzbudljivija od nje. Ona radi samo za Grejsi?

— Još jednom bravo. Ne, još neko je plaća. Muškarci koji su je u poslednje vreme posetili u njenom apartmanu nisu uvek imali veze sa Grejsi i ovim klubom. Sem toga, neko je u susednom apartmanu postavio uređaje za prisluškivanje i monitore za kamere skrivene kod prelepe Helene Dej-

— O-ho! Ucena?

— Da, baš tako. Posete Dejvisovoj najčešće rezultiraju krupnim iznosima uplaćivanima na jedan račun u banci čijeg vlasnika još nismo uspeli da otkrijemo. Logika kaže da taj novac troši Kju-kluks-klan. Po

nekad to, međutim, ima i drugih efekata. Kao što se dogodilo sinoć. I što bi se moglo dogoditi i večeras.

Zavalivši se u stolici, ninda je suženim očima proučavao pojavu Helene Dejvis. Da, Lusinda Mej bila je u pravu. Malo je muškaraca koji bi našli u sebi snage da odbiju ovu ženu. Kao i mnoge druge skupe kurtizane pre nje, i ona se, zbog novca ili nečeg drugog, pretvorila u stepo oruđe nekog beskrupuloznog čoveka.

— Ona je odmamila Jamađućija? — upita tiho.

— Ona. I mislim da je ova-mo stigla da bi odmamila i... tebe!

Lesli se široko osmehnu.

— Ti bi to dozvolila?

— Da li bih dozvolila? Čoveče, pa ja ću još i da joj pomognem u tome!

-- Shvatam. Majriks je ime koje mi automatski pada na pamet čim počnem da razmišljam o njenom tajanstvenom naredbodavcu. Kada ću te ponovo videti?

— Možda još ove noći — odvratila žena prigušenim glasom. — Držaćemo na oku i tebe i nju, Lesli, i truditi se da

neko od nas uvek bude u blizini. Sa malo sreće... ko zna?

— Ako se do jutra ponovo vidimo... i ako sve bude u redu... Lusinda Mej...?

-- I TO je JEDINO što očekuješ od MENE, Eldridž?

Glas Lusinde Mej Karter postade iznenada hladan kao led, ne preglasan, ali ipak dovoljno glasan da nekoliko pogleda za obližnjim stolovima skrene prema njima. Glumeći pijanstvo, Lesli se istog časa uključi u igru koju je žena započela tom glasno izgovorenim rečenicom.

— Do đavola, Lusinda Mej, čega ima lošeg u tome? Ti se dopadaš meni, ja se dopadam tebi... normalno je da te pozovem u krevet! Prokletstvo, koliko čujem, ti baš nisi neko nevinašce!

Skočila je na noge, gnevnog izraza lica i očiju iz kojih je sevao plamen, oličenjc pravednog ženskog gneva. Upola pu na čaša sa koktelom polete mu pravo u lice i samo su ga refleksi ninde pošteđeli lakše po-vrede. Zelenkasta tečnost, međutim, ostavi poveliku mrlju na njenom besprekornom belom smokingu.

— Prokleta crna kućko! — procedi on gnevno kroz zube, zureći u ukočena leđa Lusinde Mej koja je marširala pravo prema izlazu. Čitava sala gleda u njega, znao je. Kao što je sasvim dobro znao da je njihova igra uspjela da prevari sve gledaoce.

Nastavio je da psuje kroz zube tiho i metodično, dok su se konobari gurali oko njega u žurbi da počiste staklo sa poda i uklone mrlju sa smokinga.

— Žao mi je, gospodine — mrmljao je šef sale — strašno mi je žao. Ali, znate kako je... čovek se može užasno prevariti ako sa jednim od Tih stvorenja postupa kao sa damom...

— Tu ste prokleta u pravu — pijano promrmlja Leslie, klateći se na nogama. — U redu, ljudi, ostavite me da na miru popijem svoje piće do kraja. I kad ste već tu, donesite mi flašu francuskog konjaka. Ako išta može da spase noć koja pogrešno krene onda je to do bri stari francuski konjak. Ili možda imate bolji predlog?

— Mislim da imam... — šef sale se zaverenički naže prema njemu. — Mis Dejvis, ona

dama tamo, pre nekoliko trenutaka me je pitala za vas...

— Platinasta lepotica? Šalite se?

— Baš ona! — potvrdi šef sale, spretno savijajući u šaku novčanicu od sto dolara koju mu je Leslie dodao. — Naravno, ona je PRAVA dama i morate biti mnogo... oprezniji... u postupanju sa njom, ali... Uostalom, verujem da niste baš neiskusni sa ženama, zar ne?

— I tu ste prokleta u pravu — isceri se ninda. — Mis Dejvis, rekoste. Odnosite mis Dejvis šampanjac. Najbolji i najskuplji koji imate. I cveće! Tačno, cveće za mis Dejvis!

— Ne, nipošto cveće sada, gospodine — prekorno roče šef sale. — Ali šampanjac, to sva kako ide. Vi ostajete kod konjaka?

— Obavezno! — Leslie lupi šakom po stolu. — Hajde, momci, na posao! Ova noć se možda još uvek može spasiti!

Sat kasnije platinasta mis Dejvis i »pijani« mister Eldridž već su sedeli za istim stolom i ona se prigušeno kiko-tala njegovim duhovitostima. Imala je stila, morao je da pri zna. I veoma rafiniran ukus.

Sve što je dolazilo na sto, od egzotičnih jela do najskupljih pića, bilo je odabrano sa sigurnošću pravog poznavaoća.

Uz kafu i konjak, ona zapala cigaretu u dugoj muštkli i zaveli se u stolici, motreći svog partnera kroz spuštene trepavice. Morao joj je priznati da izvanredno podnosi piće, jer se i dalje držala kao prava dama posle pravog potoka šampanjca. On sam, već pri kraju flaše konjaka, ponašao se kako se i ponaša muškarac koji je toliko popio, iako bi se ona jako iznenadila kada bi joj neko objasnio da ninde mogu da popiju gotovo neograničene količine alkohola a da to ni najmanje ne utiče na njihove reflekse i bistrinu duha.

— Vi ste neobičan čovek, Eldridž — reče Helena. Dejavis nalaktivši se na sto da bi mu dunula duvanski dim prema licu i izložila njegovom zažarenom pogledu još nekoliko kvadratnih palaca divne bele kože svojih grudi. — Nisam se nadala da ću u ovoj palanci sresti nekog ko bi mogao biti toliko zanimljiv. Čime se vi, zapravo, bavite?

— Lepim ženama, dobrim pićem, tenisom, jedrenjem, kartama... Dovoljno? Ili želite da čujete još?

— Ne, hvala! — zakikota se ona. — I ovo je sasvim dovoljno! Imate skupa zadovoljstva, Eldridž.

— Zovite me Lesli. I dopustite mi da vas poljubim.

— Pravo u cilj, kao i do sada, želite OVDE da me poljubite? — ona pređe pogledom po sada gotovo punoj sali.

— Ne, želim da vas poljubim OVDE! — vrhom kažiprsta Lesli dotače kožu u izrezu njene haljine.

— Volim ljude koji idu direktno prema cilju — ponovi ona. — Ipak, da niste malo prebrzi... Lesli?

— Ne, Helena. Želim jedino što ovo što sada činim nisam učinio još mnogo ranije. Istina je, međutim, da još nisam sreo ženu koja bi me za tako kratko vreme toliko privukla sebi. Želim vas, Helena! A vi mene? Bar malo?

Njena gluma bila je savršena. Išla je čak dotle da ona diskretno porumene na te reči.

— Ohhh...

— Znam da i vi mene želite, Helena! — produžavao je on vatrenim šapatom, grabeći joj nuku. — To se vidi u vašim očima, u svakom vašem pokretu! Znam da ste imali mnogo muškaraca, ali sam i ja imao mnogo žena. Obećavam vam noć kakvu još niste doživeli, Helena...

Sve tiše i sve vatrenije, on je šaputao, opisujući joj biranim rečima sve što će joj učiniti ako mu to samo dopusti.

Veština vođenja ljubavi takođe je jedna od disciplina koje se ninde proučavaju u svojim školama. Dobar špijun — kao i dobra špijunka — ponekad mora biti i pravi zavodnik da bi došao do svog cilja.

On mu je bio blizu, znao je. Ni sve iskustvo Helene Deviss nije je moglo sprečiti da se ne zažari od uzbuđenja pri pomisli na milovanja koja joj je šapatom opisivao. Nije čak ni krila kako su joj se pod haljinom napele bradavice golih grudiju, izazivački mu se smešili.

— Dosta! — reče iznenada prigušenim glasom, odmičući se od njega. — Ne mogu više, Leslie... ti si pravi davo, ako

je istina i samo polovina od toga što mi govoriš!

— Proveri me, Helena. To je sve što tražim od tebe. A ja znam da te mogu usrećiti kao što nijednom muškarcu pre mene nije uspeo!

Ona je preturala po svojoj torbici. Mali ključ stvori se na stolu, među čašama.

— Moj apartman je u ovoj istoj zgradi, Leslie — reče malo promuklim šapatom. — 12 — D. Ispratićeš me do hola, vratiti se ovamo da popiješ još jednu kafu i konjak, a on da možeš da dođeš. Neupadljivo, molim te. Stalo mi je do mog dobrog glasa...

— Helena! Kako da ti zahvalim? — počeo on da zapliće jezikom. — Ti si... ti si...

— Tiše — ona ustade lakim, hitrim pokretom, kao da čitave noći nije popila više od čaše šampanjca. — Ispratite me sada, Leslie.

Otpratio je do lifta u hola, a onda se, pomalo se klateći u hodu, vratio do svog stola da plati pozamašan račun i dovrši kafu i konjak kako je i obećao.

Jedan kratak razgovor tihim glasom sa šefom sale koji je nekoliko puta klimnuo glavom,

pogledao na svoj džepni časovnik i zgužvao u džep još jednu krapnu novčanicu. Bilo je to poslednje što je obuhvatao Leslijev plan, a što je trebalo da se dogodi u noćnom klubu.

Stari Crnac u muškom tioletu sanjivo ga je pogledao dok je prilazio kabini. Ona nije bila odabrana slučajno, jer je jedino imala uski prozorčić, zaštićen rešetkom, koji je gledao na svetlaničnik između zgrade kluba i susedne građevine.

Savršeno skrojeni smoking nije bio siven kod jednog od čuvenih krojača u San Francisku. Njega je načinila Sumiko, imajući u vidu mogućnost da ninda ponekad posluži i na mestima koja ne zahtevaju tako elegantnu odeću...

I sako i pantalone imali su dva lica, a ono drugo, do tada nevidljivo, bilo je potpuno tamno, idealno za šunjanje po mraku. Nekoliko vešto maskiranih džepova knilo je deo minijaturnog arsenala jednog ninde, tako da su njegove pripreme bile gotove veoma brzo.

Široko i kratko sečivo noža izvučenog iz jednog od tih džepova bešumno je odvojilo rešetku od njenog ležišta, otva-

rajući prolaz kroz prozorčić čije su dimenzije tvrdile da odrastao čovek prosečnog stasa ne može proći. Graditelj, na sreću, nije imao ninde na umu kada ih je određivao i Lesli proceni da će, uz malo truda, uspeti da se provuče.

Otvorio je bešumno bravu na vratima kabine, i odmah priskočio prozoru. Crnac će se uskoro zapitati šta se dogodilo sa posetiocem iz te kabine, ali će pre toga on biti daleko od nje... Bilo je važno da nestane, ne ostavljajući nikakvog traga za sobom, kako bi se Crnac mirne svesti mogao zakleti da je čovek u belom smokingu najnormalnije izašao iz kabine. I sam ubeđen u to, na ravno, jer ljudska priroda podsvesno odbija da prihvati ono za što navika tvrdi da je nemoguće.

Ispustivši vazduh iz pluća, on provuče najpre jednu, pa drugu ruku kroz prozorčić i potraži u zidu iznad njega oslonac za duge čelične kandže navučene na po tri prsta obe šake. Sada ramena.

Uvlačeći glavu i postavljajući se tako da mu ramena zauzmu pravac dijagonale prozora, on uspe da savlada najte-

žu prepreku. Ostalo je već išlo veoma lako i brzo...

Viseći oslonjen samo jednom rukom i jednom nogom o ivicu prozora, kao da pod njim nema ambisa dubokog četiri sprata, on pažljivo vrati rešetku na njeno mesto. U specijalnim urezima njegovih elegantnih cipela mekog đona već su bila smeštena uska čelična sečiva koja će se slično kao i kandže na rukama lako zari-vati u malter i ciglu zida, dajući mu oslonac za veranje na više, prema dvanaestom spratu.

Pnozori pored kojih je prolazio bili su zamračeni, ali je nindži to bilo svejedno, jer nije stvarao nikakav šum dok je napredovao, nalik ogromnoj muvi koja spokojno šeta po vertikalnom zidu, svesna činjenice da će je krija spasiti ako se dogodi nešto neočekivano...

On nije imao krila, ali nije osećao ništa manje sigurnosti nego što je pruža slepi instinkt muve. Nindžucu uči čoveka da veruje najpre sebi i svom telu.

I da nema praktičnih granica onome što mogu duh i telo kada skladno deluju ka ostvarenju odabranog cilja...

Džoni Jamaguči otvori oči, ali mu to samo pojača tupi bol u glavi koji ga je i vratio svesti. Siva svetlost je treperila pred njegovim očima, približavala se i povlačila, u naokolo su lebdele oblaci srebrnaste magle neprijatnog mirisa.

»Gde sam to? Šta se dogodilo?«

Sklopio je ponovo oči, boreći se sa nesvesticom i mučninom u želucu. Disao je duboko, prisećajući se kursa joge koji je jednom počeo da pohađa u Njujorku. Nije bilo vremena da ga završi, šteta, ali ipak...

Zajedno sa mučninom, povlačili su se bol i vrtoglavica i on se usudi da ponovo podigne kapke. Mnogo opreznije nego prvi put, prepuštajući samo pomalo svetlosti na mrežnjaču, on se obazre oko sebe.

Ležao je na otrcanom kožnom sedištu izbačenom iz nekog autobusa, pod niskim svodom koji je podsećao na podrumsku prostoriju. Da, zidovi su bili vlažni, vazduh imao za dah memle.

Uspravio se oprezno, dotičući ukočenim nogama prijaviti betonski pod. Sijalica nad metalnim vratima u uglu bila je toliko zamrljana od paučine po kojoj se nahnatela prašina da nije bilo čudno što mu se maločas učinilo da je njena svetlost siva...

Još jednom je duboko udahnuo. Sedište, vrata, sijalica. Goli zidovi, tavanica, pod. Ništa više. Ne baš idealan zatvor. I sigurno nimalo udoban.

Kako se on našao ovde?

Spustio se ponovo na sedišta, sklopio oči i pritisnuo prstima slepoočnice, nastojeći da rekonstruiše šta se sve dogodilo od trenutka kada je na prvi zvuk policijskih sirena umakao sa onog užasnog mesta, prekrivenog iskasapljenim telima pripadnika Kju-kluks-kлана.

Ninđa!

Da nije slučajno ninđa otkrio da je on, Džoni Jamaguči, bio u blizini i čak načinio snimke?

Ne, to nije moglo biti. Da je tako, već davno bi bio mrtav...

Vratio se u hotel birajući mračne ulice, mračar od znoja. Izvadio je oba filma iz aparata i...

Sakrio ih je, naravno!

»To je bilo mudro, Džoni, dečko!« pomisli. »Lukavo od tebe! Onaj ko želi te filmove moraće najpre da pregovara s tobom!«

Sakrio je filmove, a onda po tražio Plamera u njegovoj sobi. Plamera nije bilo.

Ne, nije odmah krenuo u po trag za njim. Istuširao se i presvukao, ali od toga nije bilo mnogo koristi jer je gotovo istog trenutka ponovo počeo da se znoji. Bilo mu je potrebno piće, pa je upitao recepciju gde se može nešto popiti u ovo doba noći. Slali su ga u neki lokal koji se zvao »Grejsi« ili nekako slično, ali do tamo nije stigao...

Da, sada se sećao svega. Sva kog prokletog detalja!

Odveli su Plamera. Njih dvojica, mračnih i ledenih lica, ne krijući glomazne pištolje uperene novinaru u potiljak. Na recepciju nije bilo nikoga, naravno.

Ostao je tamo, na stepeništu, zahvaljujući u sebi Bogu što je lift bio zauzet i što nije imao strpljenja da ga sačeka, inače bi naleteo tačno na ljude koji su odveli Plamera.

Nije smeo da se vrati u sobu. Nije smeo da izađe iz hotela... Stajao je nekoliko dugih minuta ukočen, na stepeništu, sve dok se devojka nije pojavila.

Da, devojka...

Prokleta drolja! Ona mu je namestila ovu prijavu igrice i zbog nje je završio u ovom podrumu!

A delovala je tako nevino, sa onim dečjim licem i ispod razbarušene platinaste kose, u ozbiljnoj kućnoj haljini, skupljenoj na grudima. Ne da je to pomagalo, jer je imala telo zbog kojeg je Džoni Jamaguči na trenutak zaboravio na svoj strah...

Ni časa nije oklevao kada ga je pozvala u sobu, objasnivši da su je uplašila dva tipa sa pištoljima u rukama koje je videla u hodniku. Ponudila mu je piće, ljubazno se osmehujući. Nije ni pogledao šta se nalazi u njegovoj čaši; kada se nagnula da sipa piće, haljina joj se otvorila na grudima, otkrivajući prizor od kojeg mu je zastao dah.

Bio je prokleta budala, naravno... Piće je bilo drogirano.

Nejasno se sećao da je jednom ili dva puta dolazio sebi, na ovom istom mestu, da bi odmah potom ponovo zapadao u teški san bez snova.

Da li su ga ponovo drogirali?

Levi rukav košulje bio mu je otkopčen i on ga zadiže. Tačno: dva sitna crvenkasta uboda u venu, jedan pored drugog.

Kućkini sinovi!

Kakav je bakausz, još će mu se dogoditi da su upotreбили špije nekog notornog narkomana i preneli mu virus sife.

Stresao se i procedio psokvu kroz stisnute zube. Pesnice su mu se gnevno stisle, ali to nije trajalo dugo.

Džoni Jamaguči nije bio hrabar čovek. Čak ni njegov gnev nije trajao dovoljno dugo, niti je bio tako intenzivan da bi ga mogao navesti na nasilje kojeg se uvek užasavao...

U redu, šta sada, Džoni?

Prišao je vratima i oprezno dotakao grubu bravu. Zaključana, naravno.

Da lupa?

Spustio je već podignutu šaku i odmahnuo glavom. Ne čekaće. Onaj ko ga je ovamo doveo ima neke planove sa

njim i pre ili kasnije mora doći po njega.

Nadao se da će to biti usko ro. Glad nije osećao, ali je žeđ postajala sve jača. Kao i obično, osećanje žeđi perverzno je postajalo sve jače i jače pri svakoj pomisli na vodu.

Klonuo je na sedište i još jednom zaspao u polusan, ovoga puta prekidan halucinacijama koje su ga terale da se svakih nekoliko trenutaka prene i obriše hladni znoj sa lica.

Opet... opet se čuju koraci...

Ne! Ovoga puta to NIJE halucinacija!

Nada i strah mešali su se u njemu kada se uspravio i stao licem okrenut vratima. Jedan čovek je dolazio niz stepenice, čvrstim, sigurnim korakom.

Jedan čovek... Da li bi se smeo osuditi da...?

Ne. Taj će sigurno biti nacružan. A čak i ako ne bude, on nema nikakvih izgleda protiv jedne od tih brutalnih životinja.

Škripa ključa u zardalnoj bravi, prodorno cviljenje šarki. Džoni Jamaguči gotovo poskoči u mestu pri pogledu na spo-

dobu koja se ukaza u mračnom otvoru vrata.

Beli ogrtač, šiljata kapuljača sa prorezima za oči. Kju-kluks-klan!

— Hajde! — začu se prigušen glas ispod kapuljače i Jamaguči se poslušno pokrete sa mesta. Čovek u belom ogrtaču ga propusti pred sebe, pružajući Džoniju priliku da bolje pogleda nevešto izvezen znak u obliku ključa na grudima ogrtača.

»Ključar«, pomisli Jamaguči lagano se uspinjući uz priljave i grube betonske stepenice. »Da, tako je... svaki od njih ima svoj znak, kako bi se mogli raspoznavati među sobom. Pitam se kakav li će znak nositi čovek pred koga me vode?«

Stepenište se završavalo vratima iza kojih je bila jedna od onih prostranih kuhinja tipičnih za stare južnjačke kuće. Ovu ovde dugo niko nije koristio, videlo se odmah. Ni hol nije bio u ništa boljem stanju, a široke drvene stepenice kojima su krenuli na sprat škripale su i podrhtavale pod njihovim nogama.

»Napuštена kuća... verovatno samo povremeno skrovište

za okupljene Kju-kluks-klanu. Loš znak za mene...«, mislio je Jamaguči, krišom osmatrajući zidove pored kojih je prolazio, udišući miris prašine koja je padala sa zguljenih tapeta.

— Stani — reče njegov pratilac i Džoni zastade pred širokim dvostrukim vratima od skupog drveta koja su se još uspešno borila protiv starosti. Motreći na njega iz proreza svoje kapuljače, Ključar pokuca na vrata, sačeka malo, a on da ih otvori i glavom pokaza Jamagučiju da uđe.

Prostrani salon bio je čist, za razliku od prostorija koje je do tada video, ali je u njemu neko bezobzirno nagomilao očuvane delove nameštaja iz drugih soba kako bi ga bar donekle učinio podesnim za boravak.

Dva čoveka u belim ogrtačima, stajala su na sred salona i Jamaguči se strese, uobražavajući da iz proreza njihovih kapuljača zrači smrtonosna hladnoća.

Ili mu se, možda, to učinilo?

Prešavši rukom preko lica mokrog od znoja, on oprezno klimnu glavom u znak pozdrava. Pogled mu se zadržao na

oznakama izvezenim na ogrtačima.

Točak. I... nož...

»Ako mi oznaka točka nije baš jasna, za nož nema nika-kve sumnje... Onaj tamo je... dželat!«, pomisli on boreći se sa iznenadnom drhtavicom.

— Jamaguči — progovori iz nenada Točak. — Tako se zoveš?

— Da-da...

Taj glas... Gospode bože!

Čovek je pod svojom kapuljačom morao nositi skriven mali uređaj koji menja frekvenciju izgovorenih glasova, to je bilo jedino objašnjenje tog avetinjskog, neprirodnog glasa, nalik kompjuterski generisanom govoru. Ili — Jamaguči se gotovo osmehnu toj uspomeni — glasu crnog viteza iz filmova o zvezdanim ratovima...

— Ti radiš sa Plamerom, je li tako?

— Da, tako je. Ja... ja sam...

— Foto-reporter, to znamo. Jamaguči? To je japansko ime?

— Da, japansko.

Osetio je prezir u glasu čoveka, uprkos izobličjenjima tona. Rasista mrzi sve koji nisu beli, podseti sebe. A Kju-kluks

-klan je prijava nuka rasizma na Jugu...

— Znaš li šta je sa Plamerom, Jamaguči?

— Ne, ne znam. Nisam ga video od... od...

— Otkako te je poslao da snimiš naše momke sa Erlom Grejnerom, je li tako?

»Ne вреди lagati«, prolete Džoniju kroz glavu. »Oni znaju sve!«

— Da... od tada — reče glasno.

— I?

— Ne razumem...

— Snimio si ih, zar ne? Sve, Jamaguči? Od početka do kraja?

On klimnu glavom, gutajuć pljuvačku, iako su mu usta i grlo bili suvi kao barut.

— To smo i mislili, Jamaguči, to smo i mislili — šuplje se nasmeja Točak. — Baš fino... onda ćeš moći i da nam ispričaš kako su naši momci pobijeni? Ko ih je napao, kako, koliko ih je bilo, sve. A posle ćeš nam pokazati gde si sakrio filmove, pa ćemo ih zajedno pogledati, važi?

Jamaguči odmahnu glavom, nastojeći da protisne glas kroz grlo stisnuto od žeđi i straha.

— Mogu li... mogu li najpre da dobijem malo vode? Moлим vas!

Točak ga je nekoliko trenutaka oštro posmatrao iz proreza kapuljače, a onda klimnu glavom.

— Daj mu vode, Nožu. Mi ti ne želimo ništa loše, Jamaguči. Potrebna nam je tvoja pomoć. Kad doznamo ono što želimo od tebe, pustićemo te da odeš. Štaviše, možda ćemo ti vratiti i filmove, ako bismo mislili da ne predstavljaju opasnost po nas.

Jamaguči isprazni sa olakšanjem čašu koju mu je pokretom punim prezira prineo drugi čovek.

— Hvala — reče.

— U redu. Počni, Jamaguči. To su bili Crnci, zar ne? Koli ko ih je bilo? Znam da imaš oštro oko, inače ne bi bio foto-reporter. Da li bi mogao da poznaš nekoga od njih kada bismo to prikazali fotografije?

Jamaguči otvori usta, pa ih ponovo zatvori, bespomoćno gledajući oko sebe.

— Dakle?

— Bojim se da mi nećete verovati, gospodo — reče on prigušenim glasom. — Tamo...

tamo je bio samo jedan čovek...

— Šta?!

— Istina je. Kunem se svime što mi je najdraže... jedan jedini!

Ispod kapuljače Noža dopre prezriv smeh i on upitno pogleda prema drugom pripadniku Klana.

— Čekaj malo, Nožu. Imam utisak da momak govori istinu. Nastavi, Jamaguči...

— Pokazaću vam kada filmovi budu razvijeni... On... on je bio sam i imao je jedino mač u rukama.

— Ko, Jamaguči? Ko?

Džoni je oklevao nekoliko trenutaka, svestan da njegov život ne vredi ni pet para ako se nekim slučajem dozna ko je pripadnicima Kju-kluks-klina otkrio šta se odigralo iza kuće Erla Grejnera.

Duboko je udahnuo. Drugog izlaza nije bilo, naravno. Ovi ovde, možda, mogu mu pošteđeti život, ali...

— To je bio jedan ninda — prošaputa, — Japanski ninda...

zastade, opuštajući mišice od napornog veranja.

Ona četiri prozora tamo, čvrsto zatvorena, jer u zgradi postoji klima-uređaj, trebalo bi da pripadaju apartmanu 12—D. Negde iza njih je Helena Dejv...

Zadnja strana zgrade, daleko od ulice koja je u ovo doba noći ionako bila tiha, omogućila mu je da čuje praktično svaki šum koji bi dopro iz unutrašnjosti stana.

A nije se čulo ništa...

Kupatilo, naravno. Helen Dejvis će biti u kupatilu.

Prešavši poslednje dve ili tri stope naviše, on se oprezno osloni na sima prozora, zavirujući u osvetljenu unutrašnjost sobe koja se nazirala kroz razmaknute zavese. Da, sa ovog mesta čuje se tihi šum vode...

Dijamant na kratkoj dršci bešumno opisa elipsu na velikom oknu. Komad lepljive izolir-trake, zalepljen unakrst preko odsečenog dela pomoći će mu da zadrži staklo u ruci i spreči da se ono rasprane u unutrašnjosti prostorije.

Lak, dobro odmeren udarac i staklo popusti uz jedva čujni škrgut. Noseći isčešeni komad

Dvanaesti sprat. Ninda malo

okna pred sobom kao štit, ninda prođe kroz načinjeni otvor i bešumno dotače nogama pod.

Skinuo je traku i sa dva sitna komadića fiksirao ponovo isečeni komad okna na njegovo mesto, a onda ponovo oslušnuo, osvrćući se unaokolo.

Spavaća soba, ispunjena pikantnim mirisima žene koja živi od požude muškaraca...

Kroz ona vrata proći će u dnevnu sobu. Nema još mnogo vremena, jer će uskoro neko zazvoniti na ulazna vrata iz hodnika...

Krećući se hitrinom za koju je sposoban samo zaista potpuno obučeni ninda, on priđe vratima i oslušnu. Šum vode bio je jači, ali je prostorija na drugoj strani vrata bila prazna.

Da. Nemarno bačena torbica, skupa večernja haljina na podu ispred vrata kupatila, širok, udoban divan, fotelje, bar koji blešti od kristala, ogledalo...

Držeći se zida, ninda se povuče do prozora i potraži zaklon iza teške draperije koja ga je potpuno zaklanjala. Uredaji za prisluškivanje i skrivenne kamere verovatno još nisu

bili uključeni, ali nije želeo da riskira bez potrebe.

Čulo za vreme ni ovoga puta ga nije prevarilo. Šef sale je održao reč i neko je zazvonio na vrata u pravom trenutku.

Šum vode iz kupatila naglo se utiša. Helena Dejvis imala je dobar sluh i bila na oprezu.

Ponovo zvuk zvona. Navlačeći svilemu kućnu haljinu na još mokro telo, Helena istrča kroz vrata kupatila i zastade sa rukom na sigurnosnom lancu.

— Ko je to?

Iz svog zaklona Lesli se i protiv svoje volje morao diviti lepoti tela koje je Helena nosila sa gracioznošću i ljupkošću, čak i sada kada je mislila da je niko ne gleda. Lepa žena, i zaista uzbudljiva...

— Cveće za mis Dejvis! — začu se glas iz hodnika.

— Cveće? Ah... U redu, otključaću vam vrata i vratiti se u kupatilo. Unesite ga za jedan minut...

Zbacivši lanac, ona okrete bravu i hitro se ponovo izgubi u kupatilu, vireći kroz odškrnuta vrata.

Crni liftboj, dečak od svojih šesnaest ili sedamnaest godina, položi ogromnu korpu sa odabranim cvećem nasred prostore, radoznalo se osvrte oko sebe, sleže ramenima i ne stade, zaključavajući vrata za sobom.

Helena Dejvis izađe naga iz kupatila, zabacujući unazad kosu razbarušenu od kape za kućanje. Čvrste i šiljate bojke su joj pokosno štrčale, jedva primetno se pomerajući dok je hodala.

Nekoliko trenutaka je stajala nad korpom sa cvećem, zamišljeno je posmatrajući, sa čudnim poluosmehom na licu. Jedna ruka joj lagano skliznu među noge i ona je čvrsto steže butinama, ugrizavši se za donju usnu.

»Sada misli o onome što sam joj obećao za ovu noć«, seti se ninda. »Zaista sam uspeo da je uzbudim...«

Naglo se prenuvši, Helena baci pogled na zidni sat i užurbala se. Torbica i haljine nestale u plakaru iz kojeg se pojavi kratak kineski kimono od prave svile, u boji koja je stvarala divan kontrast sa njenom belom kožom prirodne plavuše. Nekoliko kapi parfema me-

đu dojke, još jedan pogled unazad da vidi da li je sve u redu, a onda se Helena baci na divan i privuče sebi telefon.

Samo korak iza nje, ninda je mogao čuti melodičan zvuk telefona koji je pozvala.

— Da? — muški glas. Čovek je očekivao poziv, jer se javio čim je telefon zazvonio prvi put.

— Možeš uključiti svoje sprave, Džoele — reče Helena mazno. — Tip samo što nije stigao. Njegovo cveće je već tu.

Promukao smeh.

— U dobroj si formi, mala? Prošli put nije bilo neko naročito uživanje gledati te u akciji, znaš?

Pridržavajući slušalicu jednom rukom, Helena drugom raskrili kimono i pogladi se po grudima.

— Ako me sada gledaš — reče promuklo — onda neka ti ruke budu mirne. Kad on ode, želim da odmah pređeš ovamo, Džoele.

— Ko je to ovoga puta, mala? Opet neki trbušasti senator koji na tebi samo dahće kao pas?

— I ti se onda čudiš što ni-

sam bila u formi-nasmeja se žena, prateći pogledom ruku koja joj se ponovo izgubi među butinama. — Samo što ova ga puta neće biti tako, nadam se. Ovaj je mnogo mlađi, u do broj fizičkoj kondiciji. I izvrstan u teoriji. Kad ti budem ispričala šta mi je sve govorio dole u noćnom klubu...

— Uništi ga, mala. Znam da ti to možeš. Nateraj ga da poludi za tobom, da toliko poludi da bude gotovo čim mu dozvoliš da te dotakne. Neka te samo fino nadraži, a ja ću onda doći da te smirim... Čekaj malo?

— Šta se dogodilo, Džoele?

— Sačekaj, zvoni telefon na spoljnoj liniji...

Ne ispuštajući slušalicu, Helena se i dalje mikovala drugom rukom, sve teže dišući. Zadnjica joj se vrtela po divanu laganim, ritmičnim pokretima koji su izazivali sve veće uzbuđenje.

— Halo, mala! — dopre tihi glas iz slušalice do nje. — Još si tu?

— Zar me ne vidiš, Džoele?

— Isključio sam kamere i mikrofone. Tvoj dečko noćas neće doći.

— Šta?!

— Neće doći, rekao ti. Nestao je.

— Nestao? Šališ se?

— Ne, do đavola! Ušao je u toalet i izašao, a onda mu se izgubio svaki trag. Mek misli da je još negde u zgradi i skuplja ljude za potenu. Želiš li da sada dođem, mala?

Ona je nekoliko trenutaka razmišljala, a onda zavrte glavom, iako taj pokret nije imao nikakvog smisla od časa kada su kamere bile isključene.

— Ne, nemoj sada. Moram pozvati nekoga... a onda, ta potera će svuda zavlačiti svoj nos, a ti ne bi želeo da te uhvate u krevetu sa mnom, zar ne, Džoele?

— Ja bih želeo da neprestano budem u krevetu s tobom, mala. Samo što se to šefu ne bi dopalo...

— U redu, onda. Drugi put...

— Da, drugi put. Lepo spavaj, Helena...

Sačekavši da njen sagovornik prekine vezu, Helena nervoznom rukom otkuca novu kombinaciju brojeva na telefonu. Njeda ih ponovi u sebi, urezujući ih u memoriju.

— Helena — reče tiho kad joj se javi nepoznat muški glas

na drugoj strani. — Potreban mi je Majriks. Hitno!

— Nemoguće. Upravo ispitu je onog malog Japanca. Pozovi za koj trenutak, znaš da gore nema telefona.

— Hitno je, Lu, do đavola, rekla sam ti!

Pauza, a za njom sasvim čujan resigniran uzdah.

— U redu, u redu! Idem po njega.

U slušalici se ništa nije čulo gotovo punih pet minuta, a onda Leslie prepoznađe onaj isti neprirodno izobličeni glas koji se jednom i njemu javio.

— Šta se dogodilo, Helena?

— Eldridž je nestao, Majriks. Mek smatra da je negde u zgradi i pokrenuće poteru.

— To je sve?

— Sve? Zar je potrebno još nešto?

— Ne, nije. U redu, rekla si šta si htela, a sada me pažljivo saslušaj: zaključaj sva vrata i budi oprezna. Jasno?

— Zbog... zbog njega?

— Zbog njega. Tip je izgleda mnogo opasniji nego što smo mogli pretpostaviti. Najbolje je da zatražiš od Meka jednog ili dvojicu ljudi koji će ostati s tobom u apartma-

nu. Reci da sam to ja naredio, ako bude gundao.

— Majriks... ko je on?

— Saznaćeš uskoro. I ja dolazim u grad. Nadam se da ću za sat, sat i po biti kod tebe. Reci ovo odmah Meka, meni se žuri...

Veza se prekide, ali je Helena još nekoliko trenutaka bukljala u slušalicu u svojoj ruci, pre nego što je primela ponovo pusi brojačniku da otkuca novu kombinaciju.

Odgurnuvši zavesu, ninda izađe iz svog zaklona. Bešumno, kao duh...

Helena pomeri malo glavu i ugleda ga nad sobom. Oči joj se razrogačiše, usta počеше da se otvaraju na vrisak koji će prenuti iz sna čitavu zgradu.

Oči ninde, međutim, posedovale su onu stravičnu hipnotičnu moć kojom zmije zadržavaju na mestu svoje bespomoćne žrtve.

— Ako vikneš — reče on le denim glasom — od tvog lepog lica ostaće samo krvave krpe kada završim s tobom! Zatvori usta!

Ona hitro sklopi vilice, užurbano klimajući glavom i instinktivno se odmičući od njega,

sve dok se ne zaustavi na samoj ivici divana.

— Dovoljno si daleko, Helena — reče ninda oštro. — Možeš da počneš svoju priču Majriks... to je prvo što me zanima!

Brava na vratima Jamagučijeve sobe nije bila nikakva prepreka. Uostalom otvarana je već četvrti ili peti put u poslednja dvadeset četiri časa.

Ne paleći svetlo, Sumiko tiho zatvori vrata za sobom. Dovoljno je poznavala raspored nameštaja da joj ne bude potrebno više svetlosti od onoga što dopire spolja kroz prozore.

Znala je da će ovoga puta naći filmove koje je Jamaguči negde sakrio pre nego što su ga odveli. Da se stvar odigrala upravo tako svedočili su ja sni tragovi koje je zatekla kada je prvi put upala ovamo: dve skupocene kamere bez filma, nemarno bačene na pod, tragovi površnog pretresa, pređmeti razbacani unaokolo u gnevnu zato što potraga nije uspeła.

Ni njoj to nije uspelo. Do sada. Zato što je tražila očima i rukama, a ne glavom, onako kako je Leslie učio...

»Stavi se u položaj čoveka kome se žuri, a želi nešto da sakrije. Šta on radi? Stane na sred mesta gde se zatekao i kruži pogledom oko sebe. Gde će mu najpre pasti pogled? Hoće li se odlučiti za to mesto ili neko sigurnije? Razmisli... pre ili kasnije moraš doći do tačnog rešenja, devojčice!«

Sklopivši oči, ona stade nasred sobe, prisećajući se stvari oko sebe i mesta na kojima je do sada tražila filmove.

Ne... ovo mesto nije dobro... Jamaguči nije stajao tu razmišljajući kako da sakrije filmove.

Šta je radio kada se vratio u sobu?

Pozvao Plamera ili otišao do njega, naravno...

Samo što je Plamer tada već bio mrtav ili na umoru. Gde je bio Jamaguči? Kraj telefona ili na ulaznim vratima, naslanjajući se leđima na njih? Zaplašen, zbunjen, umoran?

O čemu je mislio? Kako umaći odavde?

Bekstvo?

Prozor...

Otvorila je oči i priskočila prozoru, nestrpljivo trzajući njegov okvir naviše. Da, mogao se otvoriti...

Osetljivi prsti devojke predoše po spoljnoj ivici simsa, preko nje, još niže.

Ispod samog simsa zid je na pukao. Da li se tamo levo pu kotina dovoljno širi da bi...

DA!

Njeni prsti napipашe dva sitna valjkasta predmeta. Koncentrišući se na to da ih ne ispusti, ona izvuče najpre jedan pa drugi i obrte se da bi što pre izašla iz te mračne prostorije i potražila Tabasko Pita koji je nestrpljivo čeka u stanu svog prijatelja, okružnog tužioca.

Koraci! Pred vratima! Oh, kako je neoprezna!

Vrata se, nezaključana, otvarišu na prvi pokret kvake i odleteše u stranu. Jedna ruka sigurno dotiče prekidač i nju, ukočenu nasred sobe, zaslepi mlaz svetlosti sa tavanice.

— Gle, gle! — reče grub muški glas. — Gle, gle!

Visok i vitak čovek ledenih očiju ukloni se sa vrata, ali cev njegovog kolta neprestano je gledala devojku pravo u trbuh. Za njim utetura omanji

mladić na čiji je potiljak bila pritisnuta cev drugog kolta. Treći čovek zatvori vrata za sobom i zaključa ih, ne spuštajući oružje upereno u glavu onoga koji je mogao biti samo Jamagući, sudeći po crnoj kosi i malo kosim očima.

— Gle, gle! — ponovi prvi, neprijatno se cereći. — Naš mali Japanac ima i svoju malu japansku lutkicu! Kaži mi, lutkice, kakvim se igrama igra ovaj tvoj dočko!

Ona je ćutala, jedva приметно menjajući svoj položaj na podu. I sama majstor borilačkih veština, dobro je znala ko liko opasan može biti napad na dvojicu iskusnih revolversa koji već imaju oružje u rukama.

Ali, drugog izlaza nije bilo... ako želi da napusti živa ovu prostoriju, mora upravo to učiniti. Ko zna, možda oni postanu neoprezni. Njeno sitno i naizgled krhko telo može ih navesti da pomisle kako sa nje ne strane ne preti nikakva opasnost.

— Dosta, Straser — reče drugi čovek, onaj iza Jamagućija. — Došli smo ovamo da nešto uradimo, valjda! Gde su ti filmovi, žuti?

Jamagući ovlazi usne brzim pokretom jezika. Oborio je glavu da bi izbegao prezrivi pogled devojke.

— Napolju. Ispod prozorskog simsa je pukotina...

Zaobilazeći Sumiko u širokom lukku, Straser se naže kroz već otvoreni prozor, pipajući slobodnom rukom.

— Nema ovde ništa, Majk. Momak laže!

— Našao si pukotinu?

— Pukotina je u redu... ali u njoj nema nikakvih prokletih filmova!

Majkov pogled sa Strasera pređe na Sumiko i on se podrugljivo osmehnu.

— Ti si ih uzela, a?

Ona potvrdno klimnu glavom, otvarajući šaku sa filmovima. Možda Straser, kada dođe po njih, stane tako da je na trenutak zakloni od Majka, a onda...

Ne, do đavola! Njih dvojica znaju svoj posao!

— Baci ih ovamo, mala — reče Straser sa bezbednog nastojanja, bočno od nje. — Hajde!

— To su ti filmovi, Japanče? — upita Majk gurajući Jamagućija sa cevi pištolja u potiljak. — Govori!

— Da... to su...

Pucanj u cevi naslonjenoj na glavu čoveka ima neobičan, potmulo zvuk, ali je dejstvo mekta užasno, jer metak ispaljen iz takve blizine nosi pred sobom deo kosti lobanje koji je mnogo veći od njegovog prečnika.

Sumiko je jasno, kao na usporenim filmu, videla kako se Jamagućijevo lice raspada poput zrelog paradajza, rasipajući unaokolo komade kože, kostiju, sivkaste i krvave mase mozga. Odneto energijom hica, telo se sruči tako da joj se krvavi ostaci Jamagućijeve glave nađuše pred nogama i ona uplašeno ustuknu.

— Ha-ha-ha! — zacureka se Straser iza nje. — Ha-ha-ha!

Zureći praznim očima pravo u njeno lice, Majk ponovo podiže pištolj. Sumiko oseti kako joj se koža na licu zateže od iznenadne jeze koju oseti po celom telu. Mozak joj je radio grozničavom brzinom, stvarajući i odmah odbacujući, u deliću sekunde, desetine nemoćnih planova koji bi joj mogli spasiti život.

»Lesli se u ovakvim situacijama izmakne u stranu kad prst strelca počne da se gnči na

okidaču; ali... imam li ja nje gove reflekske i brzinu da učinim to isto? I šta posle toga, čak i ako uspem... jer, on je nunda, a ja...»

— E-hej! — Straser naglo iskorači napred, podižući ruku. — Čekaj malo, ortak. Gazda nije ništa rekao za devojku, do đavola!

— Nije. Pa šta? — Majk samo na trenutak skrete pogled na svog partnera.

— Ne moramo je odmah ubiti — Straser se obližnu, prelazeći pogledom preko lepo izvaženog, sitnog tela. — Kažu da su te Japanke pravi mali đavoli u krevetu, a, Majk?

— Ne bih znao — Majkovo lice bilo je prazno i Sumiko sa strahom u srcu shvati da ima posla sa jednim od onih apsolutno bezosećajnih ljudskih bića koja podjednako ravnodušno ubijaju i ljude i komarce koji se usude da ih uznemire. Straser... Straser je bar imao ljudskih slabosti, a ovo ovde je bio automat za ubijanje...

— Evo ti ovo — reče Straser dobacujući Majku filmove. — Sačekaj me negde dole, neću dugo.

— Hoću da gledam — ne ispuštajući kolt, Majk se spusti na obližnju stolicu, gurajući filmove u džep košulje.

— Pa gledaj! — nasmeja se Straser, odlažući pištolj na stočić pored kreveta i raskopčavajući kaiš na pantalonama drugom rukom. — Može ti se i dopasti, je l' da?

— Neće.

— Dođi ovamo, mala — reče Straser skoro ljubazno, svlačeći pantalone i prljave gaće, otkrivajući uzgred svoj beličasti, opušteni ud. — Znaš, Majk, ne voli žene. One ga jedno slavno ne uzbuđuju. Ne voli ni muškarce, ako si pomislila da je na drugoj strani ulice. Ko zna, ako se fino potrudiš, možda se i naš Majk popali, a? Hajde, dođi već jednom!.

Ona mu dobaci prezriv pogled. Straserovo lice se namrskalo.

— Čuj, mala, ima i drugih načina da ti to učinim, znaš! — reče preteći.

Čitala je gledajući pravo pred sebe, u jednu tačku. Neka joj priđe, samo neka joj priđe! Onesposobiće ga udarcem kolena među noge. I još uživati u tom udarcu.

Za to vreme Majk će stići da joj ispaši rafal u leđa, ali svejedno. To će se dogoditi tako brzo da ništa neće osetiti...

Sa psovkom na usnama, Straser joj priskoči podižući ruku na udarac.

Ledeni vihor navre kroz otvoreni prozor, unoseći spolja mračni crni oblak, presečen srebrnom munjom!

— Les! — vrisnu devojka.

Prilika u crnom kostimu ninde ulete'a je kao vetar kroz prozor i katana, stisnut obema rukama blesnu na hladnoj električnoj svetlosti, padajući prema Majkovoј glavi dok je ovaj tek počinjao pokret kojim će uperiti cev pištolja prema tom novom cilju.

Straser zaurla od užasa, odskočući unazad i zaplićući se o pantalone spuštene niz noge.

Katana pade Majku posred glave, glatko je razdvajajući na dve polovine koje je sila kohezije još nekoliko dugih trenutaka držala zajedno, sa obe strane tanke crne linije kroz koju navre krv. Nastavljajući svoj put, oštrica raspolovi grudni koš takvom silinom da prođe čak i kroz drveni naslon stolice pre nego što

se ponovo pojavila iz rane, rezbacujući oko sebe mikroskopske kapljice krvi.

Pocučnuvši i zaobilazeći Jagmagučijevo telo na podu, ninda zažade sledeći munjevit udarac, još jedan iz grupe udarača kod kojih se, radi siline, drška katana steže obema rukama. Ako je prvi udarac bio »udarac vetrenjače«, u vertikalnoj ravni, ovaj sada bio je »udarac kosca« zato što se oštrica, poput kose, kreće paralelno sa tlom ili podom.

Donji deo Starserovog tela, sa pantalonama omotanim oko mršavih nogu, ostade da stoji u mestu; gornji odlete preko postelje, odskoči i tupo pljesnu o zid delovima utrobe koje je potres izbacio napolje. Gotovo bez šuma, trbuh i noge složiše se uz krevet kao dva komada drveta.

— Ohhh... Les!!

— Žao mi je, devojčice. Nisam mogao da stignem ranije.

Nekoliko trenutaka ona ga je čvrsto stezala rukama, skrivajući lice na grudima prekrivenim crnom svilom, kako ne bi gledala u grozne prizore oko sebe.

— Je li sada u redu? — upita on nežno.

— Da, sve je u redu. Šta da radim sa filmovima?

— Uništi ih. A potom pođi do Pita i reci mu da će Majriks uskoro stići u grad. On zna šta treba da radi.

— Da to javi Kortu, zar ne?

— Da, Majriks ne dolazi sam. Izdao je naređenje da se skupe svi pripadnici Kju-kluks-klan iz okoline i za sutra spremna nešto krupno. Mo, ramo ga sprečiti pre nego što oni stignu.

— U redu. A ti?

— I ja idem da ga sačekam.

— Kako si sve to doznao? Od Lusinde Mej Karter?

— Ne, već od Helene Dejevis. Ona je bila Majriksova ljubavnica.

Sumiko zastade sa filmovima uzetim iz džepa krvave Majkove košulje.

— Bila?

— Da. Mrtva je.

— Ti... ti si je ubio?

— Paaa... moglo bi se reći da je i ona umrla... od straha...

rivenim u torbi koju je nosio o ramenu, ninda se brčumno spusti požarnim stepenicama hotela.

Uskoro će jutro, Majriks će doći u grad, ali i on ovoga puta neće biti skriven belim ogrtačem Kju-kluks-klana i šilja tom kapuljačom pod kojom se krije uređaj za izobličavanje njegovog prirodnog glasa.

Majriks nije stranac, kako je u početku pretpostavljao. Majriks je jedan od starosede laca u Grinzdejlju. Ličnost na visokom položaju u gradu, čovek cenjen i poštovan od svojih suseda i prijatelja...

Prešao je ukoso preko uskog trga pred hotelom, izbegavajući osvetljene prostore. Na drugoj strani počinjao je prostrani gradski park čiji su pojedini delovi bili namerno prepušteni prirodi, da ih ona uređuje po sopstvenoj volji.

Znao je da ga ona čeka u tami prvih krošnji mnogo pre nego što je video vitku figuru žene u suknji i kratkoj kožnoj jakni.

— Lusinda Mej — rekao je tiho stajući pred nju. — Imamo li sada vremena?

— Ne mnogo. Ali imamo. Pre deset minuta Majriks još

Obučen ponovo u običnu odeću, sa kostimom i oružjem sk-

nije bio krenuo iz napuštene kuće na putu za Holden.

— Potrebno mu je više od sata da stigne ovamo.

— Da. Kako je bilo sa Helen Dejvis, ljubavniče?

— Nisam je imao. Mrtva je.

— Ohh...

— Umrta je od istog onog otrova kojim su ona i Majriks uklonili već nekoliko opasnih protivnika. Mislim da znam od čega se pravi, ali sasvim sigurno znam da deluje preko kože.

— Kože? Ali...

— Znam. Naša nauka tvrdi da je to nemoguće, ali je tako. Dovoljno je da čovek jednim malim delom svoje kože dotakne predmet premazan otrovom, pa da umre u roku od petnaestak minuta, od simptoma koji podsećaju na srčani napad. Ne sumnjam da ćeš ti u tvojoj laboratoriji moći da objasniš mehanizam delovanja tog otrova. Gubimo vreme, Lu sinda Mej...

Ona se prigušeno zakikota i dohvati ga za ruku.

— Dođi...

Potrcala je lakim korakom, kao gazela, preko duboke trave, ali je on bez napora sledio. Prvi put su zastali gotovo

pola milje dalje, u jednom od onih gustiša koji su bili prepušteni prirodi.

— Ovde — reče žena. — Hoću da ti pripadnem baš ovde!

Lesli se obazre oko sebe.

— To je ono mesto na kojem su...?

Ona zbaci jaknu na tle i hitrim pokretom raskopča bluzu. Svetlost meseca obasja prave i čvrste dojke sa tamnim jago dama bradavica. Zurilo joj se; samo je podigla suknju i spustila gaćice na travu, a onda se uspravila i pružila ruke.

— Hajde već jednom! Uzmi me!

— Sigurna si da me želiš, Lu sinda Mej?

— Do đavola, želim te! A ti mene?

Spustio je torbu na tle i nežno je obgrlio oko nagih rame na naježenih od jutarnje hladnoće. Osetio je kako drhti pod njegovom rukom.

Da li samo od hladnoće?

Privukao je čvrsto uz sebe i usnama počeo da pretražuje njene oči, lice, usne, vrat, osećajući kako one ukočenosti postepeno nestaju iz tela žene. Kada joj je usnama dotakao dojke, tiho je zastenjalo. Prepuštala mu se, ali korak po ko

rak, kao elastična prepreka za koju se nikada ne zna kada će reagovati i odbaciti od sebe ono što je pritiskuje...

»Strpljena...« govorio je ništa u sebi, iako je osećao da se samo s naporom uzdržava. »Samo strpljivo...«

Klonuli su u travu, i on je nastavio svoj put usnama po njenom telu sve dok još jednom nije zajecala i njene ruke nesporno potražile njegovo telo.

Uzdrihtala je i ukočila se na trenutak, ali je to prošlo gotovo nezapaženo, jer je milovanje muškarca konačno srušilo i poslednju barmu u njoj i ona je vrisnula tiho, iznenađeno, to plo...

— Oh, Leslie... Oh, Leslie...

Podigao se do njenih usana i onda su neko vreme mirno ležali, jedino do drugog. Ona ga je ponovo potražila rukom i uzdahnula. Okrenuo se na leđa i povukao je na sebe, dotičući joj usnama i jezikom vrhove grudi.

Ne, više se nije mogla uzdržavati. Duboko uzdahnuvši, malo se podigla, a onda oprezno spustila naniže, sve dok ga nije osetila u sebi.

Ležao je potpuno nepomično, znajući da ona najpre mora savladati svoj strah i jezive uspomene koje su je vezivale za ovo mesto. Uzbudljivo telo žene nad njim je izazivalo, ali je uspeo da se uzdrži i ostane samo na poljupcima i milovanju.

Sve dok se ona konačno nije osmelila i načinila prirodan pokret za kojim je toliko čeznula.

— Mmmm...

— Boli li te? — šapnu on.

— N-ne... Ohhh...

Pomerila se na njemu, dva ili tri puta, čvrsto zatvorenih očiju, a onda joj se eskaza razli licem, dok je zubima stazala usnu da ne bi vrisnula.

Čvrsto je dohvatio oko poja sa i oni su se okrenuli i opet pali u travu, ali tako da je sada ona bila pod njim. Otvorila je oči i pogledala ga.

On počeo sa sporim, opreznim kružnim pokretima, plašeći se da joj ne nanese bol, ali mu ona uzvratila strasno, vatreno, šireći noge, vučući ga rukama niže, dalje, u sebe.

Ovoga puta to je trajalo dugo, veoma dugo, sve dok i poslednje brame u njoj ponovo ne popustiše i ona glasno zatraži

da je uzme do kraja, snažno, da je zaboli!

Njen orgazam trajao je dugo, činilo mu se i ona je drhtala i jecala, zarivajući mu nokte u vrat, u leđa, butine.

Čutala je potom, osećajući ga i dalje u sebi. Spustivši usne na njen obraz, on oseti slankasti ukus suza.

— Ne plaši — reče nežno. I ti si meni prva devica od trideset dve godine koju sam ikada imao...

— Devica? — nasmeja se Lusinda Mej promuklo.

— Da. Posle onoga nije te imao nijedan muškarac, zar ne?

— Paaa... pokušala sam. Ne koliko puta. Nije išlo. U najboljem slučaju ostajala sam hladna kao komad leda.

— Ipak sam, onda, u pravu. Do maločas si bila devica.

-- Možda... — ona se još jednom nasmeja, tiho, srećno.

— Les... zar i sa drugim muškarcima može da bude... ovako?

— Da. Ali ne moraš probati baš sada. Ja sam još uvek tu, znaš.

Smejala se. Srećno, blistavih očiju, kao devojčica od seda-

mnast godina, zaljubljena prvi put...

A onda je uzeo opet i opet i opet, sve dok nije shvatila kakvu snagu može imati ljubavni čin i kakvu slast može izazvati u svakom deliću tela, dok nije promuklim glasom počela da šapuće njegovo ime i traži još, još i još...

Kada su se konačno razdvojili, tela su im bila mokra od znoja.

— Dodji — Lusinda Mej zbači za sebe i potpuno izgužvanu suknu. — Tamo je jedno jezerce među drvećem.

— Imamo li vremena?

— Do đavola s vremenom! Dodji!

Oprali su tela jedno drugom, stojeći do kolena u plitkoj toploj vodi, a onda ih ponovo sušili usnama.

— Manijače! — prošapta Lusinda Mej osetivši ponovo njegovu želju pod rukom. — Ti bi mi to opet učinio!

— Da... stotinu puta dnevno... i stotinu puta noću...

Ona obori pogled.

— A tvoja devojka?

— Sa njom je isto. Neprekidno želimo jedno drugo...

— Kako je to divno.

Izašli su iz vode, nagi i lepi,

sa rukom u ruci. Srećni. Kao da ne znaju da će u času kada ponovo navuku svoju odeću morati da se vrate krvavoj svakodnevnici i obračunu koji ih je očekivao...

Krenuli su natrag, prema trgu. Čuteći.

— Les...

— Da?

— Misliš li... misliš li da je i Kort tako dobar ljubavnik kao ti?

— Ne znam. On te voli, zar ne?

— Da... mislim da me voli, iako nikada nismo govorili o tome. Da me želi, to znam. One njegove tesne pantalone... ponekad me toliko poželi da se uplašim da ne puknu na njemu. Ogroman je, znaš... veći čak i od tebe.

— To je dobro — osmehnu se ninda — ali ne i mnogo bitno. Ono najbitnije je u tebi. I u njemu.

— Sada znam i to. Hvala ti, Les...

— Hvala i tebi. Ovo jutro nikada neću zaboraviti, znaš...

Po drveću oko njih, ptice su se budile, primetivši prvo rumenilo na istoku. Ulične sveti

ljke gasile su se jedna po jedna dok su se približavali trgu pred hotelom.

Kort je čekao pod drvećem pored trga. Čutao je, ali su mu oči bile pune tuge.

Odvajajući se od Leslija, Luinda Mej mu pride i bez reči mu obavi vrat rukama, pritiskajući svoje telo uz telo iznenađenog muškarca.

— Hej... — pobuni se Kort, ali mu ona zatvori usta drugim toplim poljupcem. Iznad nje, Kort bespomoćno pogleda u Leslija.

Ovaj sleže ramenima, smejeći se.

— Ona je tvoja žena, Kort — reče tiho. — Tvoj problem, znaš...

Snazni Čamac nežno odvoji Lusindu Mej od sebe i široko se nasmeja.

— Vas dvoje! — reče. — Po našate se kao deca! I baš vas briga što je Majriks neopaženo uspeo da se uvuče u grad!

Prostorija u koju ih je Kort uveo bila je niska, mračna, is

punjena teškim minisom duva na i ljudskog znoja.

I puna ljudi. Ulazeći, Leslie prede pogledom po njihovim licima, napetim, ali odlučnim. Videlo se da je većina njih ovde provela čitavu noć, spremna da učini ono što bude potrebno, sa rukama čvrsto stisnutim oko oružja.

»Petnaest... šesnaest«, brojao je ninda u sebi, klimnuvši glavom Pitu i Sumiko koji su sedeli u jednom uglu, ozbiljnih lica. »Jedna automatska puška, četiri skraćene dvocevke, tri kolta... noževi. Nema previše oružja. Ali, ako se moj plan ostvari, ono im neće biti ni potrebno...«

— U redu, ljudi — reče Kort običnim glasom, dižući ruke. — Ovo ovde je naš prijatelj. Zove se Eldridž i mislim da može da nam pomogne. Klej, kakve su poslednje vesti?

— Helikopter Nacionalne garde spustio se pred glavnu zgradu Vokerove plantaže — reče onizi Crnac sa dugim ožiljkom preko čela. — Tri čoveka su izašla, u ogrtačima KKK, a helikopter se odmah digao i krenuo natrag. Plantaža je puna ljudi. Maskirani su i svi ima-

ju vatreno oružje. Najmanje pedeset njih. Sam Bog zna šta smeraju, sada kad su na okupu.

Leslie potraži Pitov pogled i Tabasko klimnu glavom. Njihov trio bio je tako efikasan zahvaljujući upravo tom razumevanju postignutom bez mnogo reči.

— To je sve, Klej?

— Sve. Ja predlažem da napadnemo dok nam se još ne nadaju. S malo sreće, uspećemo da ih iznenadimo, a onda...

Pokret dlanom ispod grla bio je dovoljno rečit. Unaokolo, ljudi zažagoriše sa odobravanjem.

Kort se okrete prema nindi. U očima mu je bleštao borbeni plamen, iako je jasno shvatao da takav plan, čak i ako uspe, znači sigurnu smrt za polovinu prisutnih u ovoj prostoriji.

— Mogu li ja nešto da kažem, ljudi? — javi se ninda mirnim glasom. Istupio je malo napred, svestan neprijateljskih pogleda koji su dolazili sa nekoliko strana.

Ipak, sačekali su u tišini nje gove prve reči. Taj čovek je samom svojom pojavom jednostavno ulivao poštovanje...

— Taj plan ima i dobrih strana i loših, kao i svi planovi poče Lesli. — Dobra strana je što će se borba voditi u predgrađu, daleko od stambenih naselja, tako da neće stradati nevini ljudi. Loša je što je njih više nego nas i što su automatski u povoljnijem položaju već time što se nalaze u zaklonu, dok mi napadamo sa otvorenog. Možemo dobiti ovu borbu... ali će cena u krvi biti visoka. Užasno visoka!

Nekolicina ljudi zamišljeno ga je posmatrala. Nekolicina, usijane glave, kakvih ima u svakoj većoj grupi, prezrivo su se ćerili.

— Prvo da čujemo tebe, ortak! — javi se jedan iz te grupe. — Ideš li sa nama, ili ne?

— Ako se predloženi plan usvoji, onda ne.

— Ahhh!

Ponovo žagor, rasprava, sve bučnija i bučnija. Kort se ćerio, znajući da je to faza koja se jednostavno mora proći u dogovorima ove vrste.

— U redu, dosta je! — zavrta konačno punim plućima. — Galamite kao gomila prokletih Cinaca, samo da znate!

Smeh. Lesli sa odobravanjem klimnu glavom. Pravi vođa, a Kort je to bio, mora u svakom trenutku naći najbolji način da uspostavi kontakt sa svojim ljudima.

— Niste saslušali čoveka do kraja — reče Kort u ponovnoj tišini — Koliko sam ja shvatio, Eldridž ima bolji plan!

Lesli sačeka da se gomila još jednom umiri.

— Kort je u pravu — reče. — Predlažem vam drugačiju varijantu: da mi budemo u zaklonu, a oni da krenu sa otvorenog. Predlažem vam za sedu!

— Zasedu? Gde? Kako? Ko će ih naterati da izađu i ulete u našu zasedu, do đavola? Čekaj, pusti čoveka da završi!

Podigavši ruke da bi ih utišao, Lesli produži:

— Evo kako ćemo to izvesti: navešćemo ih da izađu sa plantaže onda kada mi to želimo, a ne kad oni žele. Potom će se borba odvijati po našem, a ne po njihovom planu, a to je već odlučujuća prednost.

— Kako ih isterati sa plantaže? — javi se neko iz pozadine. — Da čujemo prvo to!

— To ćemo učiniti moj prijatelj Tabasko Pit i ja. Uz po-

moć helikoptera Nacionalne garde — nasmeši se Lesli. — Verujem da vas detalji ne zanimaju naročito. Kort, koliko vremena je potrebno da postavite jake zasede na svim pravcima koji vode sa plantaže?

— Sat... ali recimo ipak dva, za svaki slučaj.

— Odgovara. Nas dvojica ćemo taj helikopter od Garde i odleteti na plantažu. Nadam se da ćemo uspeti da iza zovemo takvu zbrku tamo, da će doći do panike. Ostalo je već na vama, momci...

Tabasko Pitt već se probijao kroz gomilu prema njemu, široko se osmehujući. Lesliejev plan mu se dopadao, naravno, uprkos svojoj drskosti. Ili možda baš zbog toga: kriterijumi borca poput Tabasko Pita nemaju mnogo sličnosti sa kriterijumima običnog miroljubivog građanina...

Ostavljajući Korta da ponovo zavede red u opštoj grazi i rasporedi ljude na grupe koje će krenuti u raznim pravcima, Lesli izađe pred zgradu koja je ove noći poslužila kao skrovište. Stražar, dečak od svojih petnaest godina, ravnodušno pogleda njega i Pita.

— Izvideo si gde stoji ta čelična ptica? — osmehnu se ninda prijatelju.

— Aha. U dvorištu škole u koju su smestili Nacionalnu gardu. Ti momci baš ne vode računa o skupim igračkama plaćenim novcem poraskih obveznika. Svako dete im ga može dići ispred nosa!

— Lesli...

Sumiko je stajala na vratima i ninda joj priđe sa osmehom na licu. Podigla se na prste da mu usnama dotakne obraz.

— Čuvajte se, vas dvojica propalica — promamlja ona ti ho. — Umrle bih od dosade bez vaših neprestanih gluposti...

Lesli je nežno pogladi po obrazu.

— Kada se vratim — reče nežno — moram nešto da ti ispričam, devojčice...

— Ne moraš. Lusinda Mej mi je već ispričala. Ženska solidarnost, znaš.

On s nevericom zavrte glavom.

— I ti... mislim, nemaš ništa da mi kažeš?

— Ne, ništa — devojka se glasno nasmeja, a oči su joj

sijale od sreće. — Vidim da čak ni ti ne shvataš da si noćas bio lekar, a ne ljubavnik. Les!

Vratila se unutra, mahnuvši ma još jednom rukom. On i Tabasko Pit se zgledaše.

— Žene! — promrmlja plavokosi džin rezignirano. — Ko će ih ikada shvatiti? Idemo li, ili ne idemo?

— Idemo. Našao si nova kola?

— Nego? Čak potpuno ista kao ona koja su Majriksovi ljuđi digli u vazduh, zamisli!

Uskočili su u srebrnastu »inviktu« čiji motor veselo zabruja. Za volanom, Pit je jurio još uvek gotovo pustim ulicama grada.

— Kako se zove zapovednik jedinice Nacionalne garde, Pite?

— Poručnik Dalmer. Video sam ga: visok, mršav, ukočen i glup.

— Nemam namenu da govorim s njim, ako si to mislio — ninda je pretresao zalihu dokumenata koju je uvek imao u svojoj torbi. — Šta bolje pali kod stražara Nacionalne garde: vojna obaveštajna služba ili FBI?

— FBI — sleže Pit ramenima. — Oni su ipak samo civili u uniformama, ne zabravili!

— Dobro, neka bude FBI — Lesli odabira odgovarajuću plastičnu karticu iz ovećeg svežnja i gurnu je sebi u džep. — Molim te, pazi kako stižeš pred tu školu: imamo hitan razgovor sa poručnikom Dalmerom i đavolski nam se žuri!

— To već ne moraš da mi govoriš, viđao sam Dži-mene u akciji — isceri se Tabasko povećavajući gas. — Budi spreman: škola je odmah iza ovog ugla!

Nije potrebno mnogo toga da se škola pretvori u kasarnu: šarena rampa na ulazu, stražar s puškom pored nje, zastava na jarbolu i niz vozila zaštitne boje na školskom igralištu. Obnulti postupak, pretvaranje kasarni u škole, još niko nije uspeo da sprovede...

Zaškripavši gumama, Pit oštro skrete »inviktu« oko ugla i odmah potom počeo da koči. Kola se zaustaviše tačno pred rampom, još dok je iznenađen stražar zevao u vozilo koje je poremetilo njegov jutarnji

Kroz otvoreni prozor, Lesli mu gurnu karticu pod nos.

— Stalmaster, FBI — reče oštro. — Moram odmah da govorim sa poručnikom Dalmerom!

— Uh... ovaj, poručnik je na doručku...

— Bojim se da ću morati da ga prekinem — isceri se Lesli istržući karticu iz prstiju stražara. — Vojniče, digni tu rampu, đavolski mi se žuri!

Gotovo ispustivši pušku, stražar pohita da ga posluša i gume još jednom zaškrupase, ali umesto prema glavnom ulazu u školu, Pit oštro skrete ulevo, prema nizu sportskih terena. Kroz retko drveće videla su se crna krila helikoptera koji je spokojno dremao na jutarnjem suncu.

Iza zgrade, dugi niz ljudi u uniformama i sa porcijama u rukama isprati ih pogledom. Pit im veselo mahnu kroz otvoreni prozor, skrećući utabanim stazom prema asfaltiranom igralištu za košarku.

Kraj helikoptera nije bilo nikoga, niti kraj dugog niza parkiranih vozila. Zavrtevši glavom, Pit progunda nešto ne razgovetno.

Zakočivši na nekoliko stopa od krila helikoptera, on iskoči, ali je ninda bio brži. Providna kabina bila je prazna i njih dvojica zauzeše mesta, dok je Pit naviknutim pogledom prelazio preko komandne table.

— Hmm... Predlažem pilota za odlikovanje. Ovde je sve u najboljem redu. Krećemo?

— Što pre. Pokvarili smo im donučak, izgleda... Ne znam zbog čega bi drugog čitava ta gomila potrčala baš prema nama...

Njegove ruke bile su zauzete podešavanjem pokretnog vitla koji se mogao izbaciti kroz otvorena vrata helikoptera da posluži za spuštanje i podizanje kuke na dugom čeličnom užetu.

Motor zabruja, vrlo kratko, a onda se čelična ptica zanjha i doslojanstveno odlepi od tla. Najbliži ljudi u uniformama bili su još pedesetak koraka od igrališta, ali nijedan od njih nije imao u rukama nikakvog oružja.

— Amateri! — prezrivo frknu Tabasko, okrećući helikopter prema njima. — Treba im dati dobru lekciju!

Povećavajući brzinu, helikopter se ustremi pravo na gomilu gardista i oni se razbežase kao lišće nošeno vetrom. Nekolicina njih nađe da je bolje da se bace po tlu, praćeni podrugljivim Pitovim smehom.

Preletavši krošnje drveta sa nekoliko palaca rezerve u prostoru, Pit oštro zadkrete helikopter da bi izbegao krov školske zgrade. Kao po koncu, letelica pođe u pravcu plantaže koja je nekada bila van grada, a sada su se predgrađa proširila gotovo do njenih granica.

— Spreman si, Les?

— Aha — ninda još jednom proveri kaiševe koji su ga vezivali za kuku na kraju čeličnog užeta i osigura torbu na ramenu kako ne bi klizala. — Odmotaj dvadesetak stopa, više nije potrebno.

— Gde želiš da te spustim? Među zgradama?

— Ne. Na krov.

— Krov glavne zgrade? Hm... prilično je strm.

— Pa?

— Izvini, ortak, zaboravio sam da si zanat učio od majčora — isceri se Pit. — Neka onda bude krov. A ja?

— Cilj je da stvorimo što veću gužvu, je li tako? Kad me baciš na taj krov i namotaš užu, načini krug i vrati se natrag, a onda čini sve što možeš da im otežáš život.

— Ovo čudo nije naoružano, do đavola!

— Svejedno. Malo je ljudi koji će sačuvati nerve kada im helikopter bruji nad glavom. Moraš leteti nisko, napredno, ali vodi računa: neko tamo sigurno ima i nešto automatskog oružja. Srećno, Pite!

Otvorivši vrata na svojoj strani, ninda izađe, boreći se sa otporom vazduha. Sa jednom rukom na upravljaču, Pit je oprezno odmotavao čelično užu.

Klateći se i obrćući na njegovom kraju, ninda je ipak imao vremena da prouči raspored zgrada na plantaži kojoj su bili sve bliže. Glavna zgrada, jednospratno zdanje u pravoj južnjačkoj tradiciji, stajala je malo po strani, na najvišem delu plantaže, okružena visokim drvećem koje neće za dati previše muke Tabasko Pitu.

Kandže od čelika još jednom se nađoše na prstima nin-

de. Pridržavajući se jednom rukom za uže, on je strpljivo vrebao svoj trenutak...

Pred pomoćnim zgradama on ugleda nekolicinu ljudi koji su istrčali na zvuk motora, dižući poglede naviše. Samo jedan od njih imao je pušku u rukama, a svi su bili odeveni normalno, bez odvratnih belih ogrtača i kapuljača Kju-č'uks-klana...

»Misle da ovde ne moraju da skrivaju svoja lica«, pomisli ninda, procenjujući rastojanje od strmog krova, brzinu helikoptera i otpor vazduha. »Greše... ali zato što ne znaju...«

On jednim trzajem oslobodi svoje telo kaiševa i ono polete napred i naniže, po paraboli diktiranoj zakonima dinamike.

»... ne znaju da im u posetu stiže jedan — ninda!«

ivice krova baci u ponor. Istina, pad sa ove visine ne bi mu naneo teže povrede, ninde su istrenirani i za takve poduhvate, ali bi mu oduzeo dragoceno vreme i lišio ga najpovoljnijeg položaja, visoko van domašaja hitaca ljudi koji će se uskoro okupiti oko zgrade.

Jedna od kuglica ispunjenih eksplozivnom smesom, čiju su tajnu ninde ukrale još drevnim kineskim mudracima, polete kroz vazduh. Ne veća od kliker-a, kuglica je obuzdavala ogromnu snagu o čemu je svedočila eksplozija koja je digla u vazduh čitav jedan deo krova sa gredama tridesetak stopa da leko od ninde, tačno nad mestom gde bi trebalo da se nalazi centralno stepenište.

Pognut, ninda potrča duž krova. Skočio je kad grede oštećene eksplozijom i polomljeni crepovi zaškripaše pod njegovim nogama.

Otvor stvoren eksplozijom propuštao je dovoljno svetlosti na prašnjavi tavan ispunjen staru dijama od kojih su prve verovatno tu dospale još u doba građanskog rata, sudeći bar po sloju prašine na njima. Uklanjajući guste zastore paučine

Zarivajući kandže u klizavi krov, ninda zaustavi kretanje koje je pretilo da ga preko

sa svog puta, ninda jurnu prema otvoru u podu tavana.

Izbio je krikli drveni poklopac udarcem noge i potrčao naniže škripavim stepenicama. Hodnik u potkrovlju bio je nizak i uzan, levo i desno na njega su gledala vrata soba koja niko nije već godinama koristio.

Dole, pod njim, na mnogo širem kamenom stepeništu ko je iz prizemlja vodi na sprat, lutnjali su koraci čitave gomile ljudi. Neko je jasnim, zvonkim glasom izdavao narednja.

Izletevši na kraj hodnika, ninda zavitla novu eksplozivnu kuglicu naniže. Tutnjava ispuni akustični prostor stepeništa, zajedno sa oblakom crnožutog dima oštrog mirisa iz kojeg dopreše užasni krici ljudi koje je eksplozija razbacala unaokolo kao suvo lišće.

Sa izukanim mačem u levoj ruci, sa dva spremna šurikena u desnoj, ninda potrča širokim hodnikom čiji je pod prekrivao skupoceni tepih.

Salon... u kućama ovog tipa on je uvek tu. Najrepresentativnija prostorija. Što zna

či da će je Majriks s pravom zahtevati i dobiti za sebe.

Naravno, ako je ovog trenutka u njoj. Ako nije, posao ninde biće znatno otežan.

NEKOG ima unutra, govornici su sve intenzivniji signali harageija. Na drugoj strani vrata je neko ko je već spreman da uzvrat na ovaj iznenađujući napad koji je došao sa neba...

Postojao je samo jedan način da se dozna KO je to.

Duboko udahnuvši nekoliko puta da obogati krv kiseonikom i tako obezbedi sagorevanje radi energije koju će njegovu telo zahtevati u narednih nekoliko minuta, on odgrnu vrata i širom ih otvori. Stajao je na vrhovima prestija, potpuno koncentrisan na ono što će ugledati u salonu, spreman da reaguje na najmanji znak opasnosti...

Krupan čovek pod belim ogrtačem i kapuljačom Kju-kluks-klan sedeo je za ogromnim pisačim stolom na suprotnoj strani salona pokazujući da izvršno kontroliše svoje telo. Ruke sa raširenim prstima ležale su na glatkoj površini stola, mirne, kao da su mrtve.

Nije bio sam, međutim. Na korak levo od njega stajao je drugi pripadnik Klana, onizak i širok pod svojim ogrtačem. Cev automatske puške u njegovim rukama gledala je u pod.

— Uđi, nindo — reče čovek koji je sedeo. Ako je u tom glasu i bilo nekog osećanja, elektronski uređaj ga je potpuno eliminisao. — I zatvori vrata za sobom, ne želim da nas uznemiravaju u razgovoru.

Lesli ga poslušao. Ta vrata nisu bila naročito sigurni zaklon, ali bar na neko vreme može biti siguran od napada sa te strane.

Bar dok ne završi razgovor sa Majriksom...

— Zdravo, Majriks — reče. — Ili možda više voliš da upotrebim tvoje pravo ime?

— Moje pravo ime JESTE Majriks — odgovori čovek sa glasom robota. — Premda to nije bitno. Jamagući nam je napričao more bajki o nindama... počinjem da mislim da u njima nije bilo baš mnogo preterivanja.

— Jamagući ništa ne zna o nindama, Majriks. — Ipak, a-

ko ti je rekao da ću te sigurno ubiti kada ti jednom uđem u trag, onda je bio u pravu.

— Ubijanje — prigušeno reče Majriks. — Ko govori o ubijanju? Čovek kao što si ti mogao bi mi dobro poslužiti.

— Nemoguće, Majriks. Ja služim čovečanstvu, a moja služba zahteva da te ubijem. Uskoro. Čim budeš spreman na smrt.

— Ima mnogo načina da se neko ubije, nindo. Da li si siguran da ih sve poznaješ?

— Dovoljan mi je samo jedan način. Ovim...

Oštrica katana, postavljena pod takvim uglom da baci od sjaj sunca pravo Majriksu u oči, malo se pomeri.

Majriks je nepomično sedeo na svom mestu, još jednom ispoljavajući savršenu kontrolu nad svojim telom.

— Glad može ubiti — reče.

— Kao i žeđ... ali i strah ubija, ako nisi znao!

— Ne uvek!

— Uvek!

Ninda neprimetno pomeri levu nogu, tražeći bolji oslonac.

— Možda ti nisi znao — reče — ali ima ljudi koji ne znaju šta je to strah...

Smeh izobličen uredajem pod kapuljačom odzvanjao je šuplje.

— Dosta je bilo priče! — reče Majriks. — Ubij ga!

Čovek kraj njega, sa oznakom noža na grudima ogrtača, ostrim pokretom podiže pušcau cev, pomerajući je horizontalno kako bi rafal pokrio što veći prostor.

Ninda pade na bok, zamahujući desnom rukom. Na svom putu šuriken susrete gomilu metaka koja je pokuljala iz puške u oblaku dima, noseći svoju poruku smrti.

Rafal ostavi dug niz okruglih rupa na zidu iza ninde. Sa preciznošću zvečanke koja zarija zube u najosetljiviji deo tela, šuriken probi tkaninu kapuljače i zari se u vrat ispod nje.

Ispuštajući pušku, čovek pro dorno dreknu, iako je vazduh šumno pohrljao, zajedno sa krvlju, kroz novi otvor u njegovom dušniku. Ninda skoči na noge.

Majriks je, međutim, reagovao munjevito. Odbacivši se rukama i nogama od teškog stola, on prevrte fotelju unazad i načini kolut koji ga od-

vede van domašaja drugog za višanog šurikena.

Tajna vrata nalazila su se o zidu odmah iza njega. Otvo- nia su se i odmah zatim zatvorila, pokrenuta dobro podmazanim mehanizmom, skrivajući Majriksa od pogleda ninde.

Dugim skokom, on prelete preko stola, tražeći pogledom dugme ili polugu koja će ponovo otvoriti vrata. Korak dalje, čovek pogoden šurikenom u grlo zdera kapuljaču sa lica u uzaludnom pokušaju da dođe do vazduha. Okruglo lice šefa policije Falera bilo je izobličeno pređsmrtnim mukama, sitne oči izbuljene u strahu koji više nije znao za granicu.

Koraci pred vratima, mnogo koraka...

Okrenuvši se, ninda sačeka da se vrata pokrenu, a onda zavila još jednu eksplozivnu kugliou prema njima, stežući zube. Sekunde su letele, a svaka je značila korak dalje za Majriksa...

Kako je Majriks pokrenuo mehanizam?

Kada je pao unazad, gde je sve mogao dosegnuti...?

Na obraćajući pažnju na bo-
lne krike koji su dopirali iz
hodnika, ninda pređe rukom
po samoj ivici zida, neposred-
no nad podom.

Tiho škljocanje nagradi nje-
gov trud; vrata se otvoriše još
jednom, pokrenuta ekscentrom
koji će ih delić sekunde kas-
nije ponovo vratiti na isto me-
sto.

Poguren, sa mačem pred so-
bom, ninda skoči u uski pro-
stor između zidova od vlaž-
nih cigala. Nekoliko koraka da-
lje pod tajnog hodnika prela-
zio je u drveno stepenište, no-
vo i čvrsto pod njegovim no-
gama.

Ponovo uski hodnik od ci-
gala, a onda...

Ninda proviri kroz jedva vi-
dljivi okrugli otvor na kraju
hodnika. Sada je u prizemlju,
u krilu zgrade namenjenom
poskoku...

Prostorija na drugoj strani
bila je prazna i on bez okle-
vanja povuče polugu na zidu,
otvarajući sebi prolaz.

Hodnik u koji se dolazi iz
kuhinje. Ponovo vrata, levo i
desno.

Tamo...

Neko je stenjao iza jednih
vrata. Raširivši usne u osmeh,

ninda pritisnu bravu. Zaklju-
čano.

Jedan udarac ramenom otvo-
ri mu put u neveliku mračnu
prostoriju, sa rešetkama na je-
dnom prozoru. Samo ležaj i
stolica pored njega, na praš-
njavom podu. A na ležaju...

— Eldridž! Oh, hvala bogu!

— dopre glas sa ležaja.

— Koltrejn...

Okružni tužilac, bledeg i ne-
obrijanog lica, ležao je na le-
đima, a ruke i noge bile su
mu vezane teškim lancima za
alke ugrađene u zid. Na sto-
lici pored njega stajala je je-
dino čaša sa vodom, dopola is-
pražnjena.

— Eldridž! Pomozite mi, do-
davola! Umirem od žeđi! Drže
me ovde vezanog već više od
dvadeset četiri časa! Fuller...
to prokleta debelo kopile...

— Fuller je mrtav. A i ti ćeš
uskoro biti, Koltrejn. Ili ti se
još uvek više sviđa ime... Maj
riks?

— Šta? Ti si poludeo, El-
dridž...

— Priznajem da je tvoj plan
lukav. Zaključao si vrata za
sobom i bacio ključ, verovatno
pod krevet. Ti lanci se mogu
sami zatvoriti takode. Hmmm
... čaša sa vodom. I ona ima

neku ulogu u tvojoj maloj predstavi, zar ne, Majriks?

— Proklet bio! — procedi okružni tužilac kroz stisnute zube. — Hiljadu puta proklet!

— Da pogodim? — ninda se široko osmehnula. — Zamolićeš me da ti je dodam, makar kao poslednju želju, pred smrt. A čaša je premazana otrovom koji ti je doneo nadimak čoveka koji ubija strahom. Je li tako, Majriks?

Majriks zaurla kao zver, ali je i dalje pokazivao savršenu kontrolu nad svojim pokretima. Koordinirani pokret ruku i nogu u deliću sekunde oslobodi ga imitacije okova i on se baci na nindu. U desnoj ruci stvori mu se dugi bodež na čiji vrh haragei gotovo automatski upozori Leslija.

»Otrov!«, pomisli on, uklanjajući se elastičnim korakom u stranu. »Koltrejn-Majriks ništa ne prepušta slučaj!«

Katana zvonko odjeknu, sudarivši se sa oštricom noža. Izletevši iz Majriksove šake, oružje načini polukrug u vazduhu i vrati se natrag.

Ninda ga još jednom dočeka oštricom mača i malo skrete sa putanje. Dovoljno da šiljati vrh zakači Majriksovu mišicu, ostavljajući dugu krvavu brazdu na njoj...

Nekoliko trenutaka čovek je zapanjeno buljio u ogrebotinu, kao da ne shvata kako je to moglo njemu — njemu! — da se dogodi.

Odmahnuvši glavom, ninda izađe zatvarajući vrata za sobom. Prvi krici straha, užasnog, bezgraničnog straha od smrti, dopreše do njega kada je bio već na polovini hodnika.

»Ko mačem ubija«, pomisli ninda, »umreće od mača... Ko ubija strahom...«

KRAJ

U julu Ninđa 62

MRŽNJA NINĐE JE VEČNA

Čovek u crnom kostimu ninđe stajao je, nalik senci varvarskog idola od drveta. Samo su mu se pokretale zenice očiju u uskim prorezima kapuljače.

– Ninđe se uče da ne smeju mrzeti – govorio je tiho – jer mržnja i gnev narušavaju jedinstvo duha i tela. To je tačno ... ali je isto tako tačno da ninđa ponekad počne da mrzi, a onda ... onda je ta mržnja večna i može je prekinuti samo smrt ...